

Nebezpečné vztahy

HARLEQUIN®

Polibky

Nora Robertsová
Vůně mořské soli

20 X 0803

Název originálu: Risky Business
První vydání: Silhouette Books, 1986
Překlad: Pavel Sýkora
Odpovědný redaktor: Růžena Skálová

© 1986 by Nora Roberts

© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo
Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2003

Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin
Enterprises Sp. z o.o., Warszawa

Tento titul vychází v edici Nebezpečné vztahy
ISSN 1644-647X.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého
díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B. V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost
se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny
ochrannou známkou.

Cover: Cover Studio COMPTXT, Warszawa

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Tisk: LITOGRAFIA **ROSÉS**, S. A. Barcelona, Spain

CENA 79 Kč / 95 Sk

ISBN 83-238-1308-6

Nora Robertsová

VŮNĚ MOŘSKÉ SOLI

HARLEQUIN®

Čas jen pro mě

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York
Paříž • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

PRVNÍ KAPITOLA

„Pozor! Dávejte, prosím, pozor, kam šlapete. Děkuji,“ usmála se Liz a vzala si lodní lístek od opáleného muže v košili, zdobené pestrobarevným vzorem ve tvaru palmových stromů. Potom trpělivě počkala na ženu se dvěma napěchovanými slaměnými koši. „Doufám, že nic neztratíte, Mabel. Říkala jsem, že vám to vezmu.“

„Postarám se o ně sama,“ opáčila žena sebevědomě a rázně vstoupila na palubu.

„Zaujměte, prosím, místa,“ požádala Liz. Chvilku poté, kdy jí cestující vyhověli, mohla i ona usednout na to své. „Dámy a pánové, vítám vás na palubě *Fantasy*.“

S myšlenkami soustředěnými na dobrého půl tuctu jiných věcí začala Liz svůj obvyklý proslov. Nepřítomně mezitím kývla hlavou na muže za svými zády, který před nastartováním motoru odvažoval jističi lana. Její hlas zůstal po celou dobu příjemný a klidný, i když při letmém pohledu na hodinky zjistila, že už mají podle jízdního řádu přes patnáct minut zpoždění. Naposledy se rozhlédla po pláži. Pak utkvěla pohledem na pasažérech *Fantasy*, kteří již byli všichni pohodlně usazení a s potěšením nastavovali svá naolejovaná a opalovací krémy důkladně namazaná těla slunečním paprskům. Déle už turistickou výpravu skutečně zdržovat nemohla!

Lod' se trochu zhoupala a zakolébala zpátky k přístavišti. Ale potom už poslušně nabrala východní směr.

Ačkoli Lizina pozornost byla ještě pořád značně rozptýlená, otočila loď od břehu zručně a zkušeně. Mohla ji klidně ovládat i se zavřenýma očima.

Svěží vánek, který ji zlehka zašimral na tvářích, byl i navzdory časně hodině mírný a vlhký. Zcela neškodné, jako labutí peří načechrané mráčky lemovaly obzor. A voda pěnící se pod přídí lodi byla přesně tak modrá, jak bývá popisována v cestovních průvodcích.

Už rovných deset let si Liz neměla na co ztěžovat – obzvláště ne na způsob, jakým si vydělávala peníze na obživu. Při téhle práci se mohla vždycky spolehnout, že atmosféra, která k ní neodmyslitelně

patřila, dříve či později bezpečně uvolní celé její tělo a postupně odplaví i všechny starosti a problémy.

Za Lizinými zády sedělo na čalouněných lavicích jejího jako střela rychlého plavidla osmnáct lidí. Tiše si mezi sebou špitali o rybách, jejichž hejna byla vidět proskleným dnem lodi. Liz nepochybovala, že kdyby někoho z nich přepadl strach nebo se mu dělalo špatně – už dávno by začal naléhat, aby se vrátili zpátky do přístavu.

„Právě se blížíme k *Paradiso Reef North*,“ pustila se melodickým, plynulým hlasem do výkladu. „Ideální hloubka pro potápění tu sahá zhruba od třinácti do patnácti metrů. Viditelnost je skvělá, takže budete moci vidět hvězdice, korály, rohovatky i houby stejně dobře jako papoušči ryby, které kolem vás budou plavat seřazené do pravidelných šiků jako vojáci pod velením svého seržanta. Tyhle ryby nepatří sice k nejpůsobnějším, ale jsou v mnoha ohledech velice zajímavé. Všechny se rodí jako samičky a teprve potom, kdy nakladou vejce, změní pohlaví a začnou se chovat jako samečkové.“

Liz nastavila kurs a udržovala stabilní rychlost plavby. Chtěla totiž ještě popsat elegantně zbarvené žraloky křídlaté, plaché tvory se stříbrnými ploutvemi, a zároveň upozornit na případné nástrahy v podobě mořských ježků.

Její klienti do sebe totiž potřebovali vstřebat co nejvíc užitečných informací dříve, než se pak začnou dvě hodiny sami potápět u Palancarského útesu.

Podobné výlety s potápěči-začátečníky na palubě by mohly leckomu připadat pěkně nudné, ale Liz je tak nikdy nevnímala. Jakmile udělala všechno, čím se svým klientům cítila být povinována, mohla se soustředit už pouze na rozlehlou vodní pláš před sebou, na azurově modré nebe, opojnou vůni mořské soli a pravidelný zvuk lodního motoru, jehož chod dokonale ovládala.

Kromě této vyhlídkové lodi s proskleným dnem vlastnila ještě další tři. A k tomu jí navíc patřil slušně prosperující obchod s potápěčským vybavením, zároveň spojený i s jejich půjčovnou.

Na to, aby se na tu malou, z betonových kvádrů postavenou přízemní budovu nedaleko pláže zmohla, musela v potu tváře

pracovat celé dlouhé měsíce. Pracovat a ještě navíc se chvět, aby stihla pravidelně splácet úvěr. Ale dokázala to! Nakonec všechno dokázala – a deset let každodenního boje se jí teď z odstupu nezdálo být zase tak přemrštěnou cenou za získání jistoty, že konečně podniká ve vlastním, a je tudíž zcela nezávislá na všech kromě sebe.

Maličký, venkovsky prostý ostrůvek Cozumel v Karibském moři jí po poněkud dramatickém útěku z rodného Houstonu dokázal do srdce i duše vrátit mír. Nyní byl jejím jediným skutečným domovem. Byla tady všeobecně přijímána a respektována.

Nikdo na ostrově ovšem nevěděl, kolik pokoření a bolesti musela vytrpět před tím, než ze Spojených států natrvalo odešla do Mexika. I sama Liz na to velice nerada vzpomínala. Jako by ještě i teď po letech bylo všechno příliš živé.

Faith!

Pouze vzpomínka na její dcerku v ní pokaždé dokázala spolehlivě vyvolat úsměv.

Faith byla tak roztomilá, bystrá, ušlechtilá a... a tak neskonale vzdálená.

Už jenom šest týdnů! pomyslela si Liz. Ještě šest týdnů – a začnou jí letní prázdniny!

Kolikrát jenom sebe samu přesvědčovala, že poslat Faith k babičce a dědovi do Houstonu bylo to nejlepší, co pro ni mohla udělat? Mnohdy snad stokrát denně.

Výchova a vzdělání dítěte jsou přece mnohem důležitější než rozjitřené mateřské city! opakovala si jako nějaké zaříkadlo.

To odloučení ji však přesto bolet nepřestávalo, i když si ho uměla sebersrozumněji zdůvodnit. Nic jiného jí ovšem nezbyvalo. Tedy alespoň v případě, že nepřestane usilovat o to, aby Faith měla všechno co jiné děti, vyrůstající pod ochrannými křídly movitých otců.

A dost! poručila si Liz.

Už před deseti lety si totiž slíbila, že muže, který byl Faithiným otcem, vymaže z paměti stejně nekompromisně, jako kdysi on odepsal a vyškrtl ze svého života ji. Ať už se tehdy jednalo o omyl učiněný z naivity či přebujelé vášně – jediná dobrá a ušlechtilá věc, která z jejich vztahu vzešla, se jmenovala Faith.

„Dole pod sebou můžete právě vidět vrak čtyřicetímístného dopravního letadla,“ upozornila Liz své klienty a zpomalila rychlost plavby, aby si cestující na palubě *Fantasy* mohli ztroskotané letadlo důkladně prohlédnout. „Tahle katastrofa nebyla žádná skutečná tragédie,“ pokračovala, zatímco ostatní proskleným dnem lodi pozorně sledovali bubliny stoupající ze vzduchových nádrží, podobající se malým stříbrným diskům. „Letadlo totiž potopili při natáčení katastrofického filmu *Plukovník Jackson Pollock zasahuje* – a nikomu včetně kaskadérů se přitom naštěstí nic nestalo. Na plátně to pak ovšem vypadá, jako by se do moře zřítilo skutečné dopravní letadlo se čtyřiceti lidmi na palubě.“

Liz měla na *Fantasy* na starost o dvaadvacet cestujících méně – takže kdyby na palubě momentálně nechyběl Jerry Sharpe, byla by při daném klidném počasí a dokonalé viditelnosti veškerá péče o ně hotová hračka. Jenže Jerry se toho dne do přístavu nedostavil a ona na něho nemohla už déle čekat. Místo aby jako kapitán lodi lehce informativně žertovala, servírovala oběd a přidělovala potápěčské vybavení, musela se teď proto postarat i o všechno ostatní včetně udržování kursu a zodpovídání dotazů, které se leckdy vůbec netýkaly stávajícího výletu, ale volby správného, náležitě útulného baru při návštěvě Acapulca – proslulého turistického letoviska na nedaleké mexické pevnině, od níž byl ostrov Cozumel oddělen vodami jihozápadního cípu Yucatanského průlivu. Liz ovšem lpěla na tom, aby se jejím platícím zákazníkům dostalo všeho, čeho se dožadovali – takže se její ruce i jazyk musely náležitě kmitat, pokud chtěla všechny na úrovni uspokojit a zodpovědět jejich mnohdy velice odtahité otázky. Mohla sice místo Jerryho vzít s sebou jiného ze svých zaměstnanců, jenže to by pak narušila plynulý výjezd dalších lodí – a to si v žádném případě nemohla dovolit, protože konkurence číhala na každého zklamaného klienta, aby ho takříkajíc *zlanářila* k sobě.

A ještě jednu nespornou výhodu Jerryho přítomnost na lodi mívala. Všechny ženské klientky pravidelně bývaly natolik zaujaté jeho šarmem, že si úplně zapomínaly stěžovat, že je něco tlačí nebo se s nimi příliš divoce houpe.

Některé z nich dokonce zapomínají i na původní účel výletu a místo vodního světa se už zajímají výhradně o pohledného mladého muže na palubě, ušklíbla se v duchu Liz. Tak jakto, že je dneska tak zklamal a nepřišel si alespoň některou z nich otočit kolem prstu? Kdybych nebyla vůči mužům tak dokonale imunní – možná by si kolem něho otočil i mě, usmála se pak pobaveně. Vždyť kolik žen na světě by dokázalo setrvale vzdorovat temně opálenému, rošťáckému obličejí s dolíčkem na bradě a kouřově šedýma očima? A když se k tomu navíc přičte i štíhlá, svalnatá postava a schopnost konverzovat s kýmkoli a o čemkoli – lze si snad představit dokonaleji zhmotnělý sen opuštěných či osamělých žen?

Kvůli šarmu a kouřovým očím však Liz Jerryho Sharpa do práce nepřijímala a nenabídla mu ubytování ve svém vlastním domě. O muže jako takové totiž od rozchodu s otcem Faith skutečně mnoho nestála – a tak na Jerryem oceňovala především jeho pracovitost, zručnost a spolehlivost, kvůli kterým se postupně stal jejím nejlepším pomocníkem ze všech, které si na tuto sezónu najala.

A teď ji najednou takhle vypek!l!

Ale co, mávla nad tím po chvilce rukou. Určitě mi svoji nepřítomnost nějak rozumně vysvětlí, takže se na něho nejspíš nebudu ani moci zlobit. Stejně jako by se na něho nezlobila žádná z přítomných žen, kdyby se tu teď najednou objevil a s rošťáckým úsměvem se jim omlouval za pozdní příchod.

Pohupování lodi, slunce a vánek prosycený vůní mořské soli, to vše Liz nakonec tak uklidnilo a usmířilo, že se opět s chutí pustila do dalšího výkladu. Kombinovala přitom teoretická fakta, která se naučila při studiu mořské biologie, s praktickými zkušenostmi, jichž přímo z první ruky nabyla ve vodách Karibiku. Protože tři z jejích klientů byli Mexičané, opakovala všechny informace ještě jednou v jejich rodné řeči. A s ohledem na přítomnost několika dětí se navíc snažila svůj výklad učinit co nejzábavnější.

Kdyby se věci vyvinuly jinak a její život nebyl vykořeněn nejprve vztahem a poté rozchodem s Marcusem – byla by Liz s největší pravděpodobností učitelkou. Ale podobné sny už dávno vypustila z hlavy a plně se soustředila výhradně na svět byznysu.

Její byznys!

Liz se zahleděla na oblaka, která se líně převalovala na obzoru. Slunce blyštivě a ostře tančilo na modré hladině vody. Dole pod hladinou se růžové korály, podobné hadům, vlnily jako vějíře. Ano – tenhle svět si vybrala a nelitovala toho!

Když jakási žena za jejími zády náhle vykřikla, Liz automaticky přiškrtila plyn. Než se ale stačila ohlédnout, spojil se ten výkřik s jiným, do něhož plynule přešel.

V první chvíli si myslela, že její klientky zahlédly některého ze žraloků křídlatých, kteří sem k útesům čas od času zabloudili.

Ale ne! Žralok ten úlek nezpůsobil.

Další žena vypískla a zhroutila se do manželovy náruče. Jiná naopak vzala dítě kolem ramen a ochranně ho přitiskla tváří ke své hrudi. Zbytek pasažérů nehnuté zíral dolů skrz prosklené dno lodi.

Liz si sundala sluneční brýle a oslovila je: „Prosím vás, zkuste zůstat klidní. Slibuji, že tam dole není nic, co by vás mohlo zranit nebo vám jinak ublížit tady na palubě.“

Muž s fotoaparátem značky Nikon kolem krku a s oranžovým slunečním stínítkem chránícím čelo olýsalé lebky jí věnoval pevný, shovívavě rádcovský pohled.

„Slečno, nejlepší ze všeho, co teď můžete udělat, je zavolat policii!“

Liz pohlédla dolů průzračně čistým sklem lodního dna na krystalicky modrou mořskou vodu. Srdce jí vyskočilo až do krku. Teď konečně viděla, proč se dnes Jerry zdržel a nepřišel do přístavu včas. Ležel totiž na bílém písčném dně s kotevním řetězem omotaným kolem krku!

Když letadlo přistálo, Jonas popadl svoje zavazadlo a netrpělivě čekal, až se dveře otevrou. Když se tak stalo, málem ho zadusil horký vzduch a ohlušil hukot motorů. S rychlým zamáváním na pozdrav pilotovi seběhl po kovových stupních schodů. Neměl čas ani důvod oceňovat palmové stromy, vůni květin nebo snově modré nebe. Kráčel rozhodně, oči upřené před sebe a přimhouřené proti slunci. V jeho tmavém obleku a značkové kravatě se na první pohled skrýval byznysmen, který přijíždí na Cozumel tvrdě pracovat, ne si jen bezcílně hrát. Zármutek, strach... Nic z toho necítil. A pokud cítil –

dokázal to obratně maskovat klidem a neproniknutelným výrazem tváře.

Letištní terminál byl malý a hlučný. Američané na prázdninách stáli v směřících se skupinkách nebo zmateně pobíhali po hale.

Vzhledem ke své neznalosti španělštiny prošel Jonas celním prostorem beze slova, pouze s rychlým pokrčením ramen, dávajícím najevo, že u sebe nic k proclení nemá. Potom se disciplinovaně zařadil do fronty lidí, čekajících v rozpálené kanceláři na pronájem džípu. Dvacet minut po přistání se už za jeho volantem snažil podle mapy zorientovat, kudy má jet, aby se co nejkratší cestou dostal na místní policejní stanici.

Čtyřicet hodin předtím Jonas seděl ve své rozlehlé, elegantním nábytkem vybavené kanceláři s klimatizací. Právě vyhrál dlouhý nesnadný případ, který ho stál spoustu sil a celou horu času na nejrůznější pátrání. Jeho klient byl svobodný muž, zproštěný obvinění ze zločinu napadení a loupeže, za který mu hrozila minimální sazba deseti let. Bez mrknutí oka akceptoval jeho honorář – a Jonas se zase na oplátku rozhodl vyhovět jeho snaze vyhnout se veškeré zbytečné publicitě.

„Dobrá, odjedu teď na pár dnů někam velice daleko,“ souhlasil – a skutečně se také poctivě chystal, že si po osmnácti měsících úmorné práce konečně dopřeje dovolenou.

Dva týdny v Paříži! To se zdálo být přiměřenou odměnou za tolik nekonečných měsíců více než desetihodinové práce denně. Paříž s její starosvětskou rafinovaností, chladnými parky, galeriemi plnými výtvarných skvostů a restauracemi s nejvybranějšími lahůdkami na světě, to bylo přesně to, co Jonase Sharpa lákalo a přitahovalo.

Když se ozval telefon a jakýsi hlas mu ze sluchátka sdělil, že by se měl urychleně vydat do Mexika, několik dlouhých chvil vůbec nerozuměl, o co jde.

Když pak na další doplňující dotaz odpověděl, že vskutku má bratra Jeremiaha – okamžitě ho napadlo, že jeho bratr má určitě zase nějaké potíže, ze kterých ho bude muset jet vytáhnout. Zaplatit za něho kauci či složit jinou záruku... Jenže nakonec bylo všechno jinak!

Potom co zavěsil telefon, nemohl Jonas myslet už vůbec na nic. Ochromeně dal sekretářce příkaz, aby zrušila jeho pařížské ubytování a místo toho mu na příští den zajistila letenku na ostrov Cozumel. Potom znovu zvedl sluchátko, zavolal rodičům a oznámil jim, že jeden z jejich synů je mrtvý. A že ten, který zůstal naživu, má jet do Mexika identifikovat jeho tělo!

Zároveň s vlnou zármutku pocítil Jonas cosi jako *dojem nevyhnutelnosti*.

Ano – takhle to přece jednou skončit muselo!

Jerry vždycky žil takříkajíc *na hraně*. A on už od dětství musel Jerryho úlety napravovat a tahat za něho horké kaštiny z ohně. Jerry dokonce jednou žertem prohlásil, že Jonas šel studovat práva hlavně proto, aby mohl kdykoli na požádání najít nejlepší způsob, jak svého nezdárného bratříčka dostat z vězení. A možná na tom bylo víc pravdy, než by se mohlo na první pohled zdát. Bratři Sharpové byli totiž doslovně dvěma stranami jedné mince. Jerry byl snílek, Jonas realista. Jerry byl neomluvitelně líný – Jonas naopak patřil mezi vyhlášené workholiky.

Tentokrát to ale Jerry Sharpe přehnal!

Ve chvíli, kdy Jonas zaparkoval na malém náměstíčku na okraji San Miguel, byl ovšem pevně rozhodnutý si žádnou z těchto vzpomínek příliš živě nevybavovat. Vystoupil z auta a kolem malých rybářských lodí vytažených na travnatý břeh došel k policejní stanici, před jejímiž dveřmi minul skupinku amerických turistů v květovaných košilích a šortkách, která mířila k blízkému molu. Čekala ho záplava nejrůznějších papírů, jejichž vyplňování neodmyslitelně provází každou násilnou smrt.

Kapitán Moralas byl energický, inteligentní muž, který se tady na ostrově narodil, a byl proto vášnivě odhodlán své rodiště ochraňovat a hájit proti celému zbytku světa. Bylo mu přibližně čtyřicet, v brzké době očekával narození pátého dítěte –a byl na svoje postavení i rodinu patřičně hrdý. Měl rád klasickou hudbu a v sobotu večer se v televizi díval na klubové filmy pro náročné diváky.

Jako policista v přístavním městečku, navíc na ostrově hojně navštěvovaném turisty, se poměrně slušně vyznal v temných stránkách lidské přirozenosti. Zároveň se ovšem pyšnil prudkým

snížením procenta násilných kriminálních činů, takže ta vražda Američana mu ani v nejmenším nepřišla vhod. Naopak. Pomyšlení na ni ho trápilo jako obtížná moucha. Na Cozumelu nebylo totiž podle jeho mínění pro žádný organizovaný zločin místo. A že ta vražda musela mít s organizovaným zločinem něco společného, se prozatím jevilo být nade vše pochybnost. Čert aby tenhle případ vzal!

Na druhé straně byl ale kapitán Moralas člověk s vytríbeným smyslem pro rodinu a pokrevní pouta všeho druhu, takže měl pochopení pro Jonášův žal. Tedy alespoň do té doby, dokud jeho bledost a křečovitou strnulost za žal považoval. Dole, v chladném vzduchu márnice ho totiž napadlo, že Jonas Sharpe svůj žal možná pouze předstírá, zatímco ve skutečnosti...

„Je to váš bratr, pane Sharpe?“ položil kapitán oficiální otázku, kterou dříve či později položit musel.

Jonas pohlédl na svůj zrcadlový obraz, na druhou stranu osudové mince v podobě ztuhlé mrtvoly se stopami po škrcení řetězem na krku.

„Ano.“

Kapitán se mlčky otočil, aby Jonášovi poskytl dostatek času ke vzpomínání.

Jerry je mrtvý! Ať to zní sebeabsurdněji – je tomu tak! Jonas však přesto věděl, že i kdyby tu stál celé dlouhé hodiny a bez přestání hleděl do tváře mrtvého, stejně by se zdráhal uvěřit, že už je bratr skutečně po smrti.

Jerry Sharpe a po smrti?! Ten šarmantní muž vždycky tak plný života?

Ne – to je přece vyloučené!

Jonas položil zlehka ruku na bratrovo odhalené rameno. Bylo chladné jako led.

Kapitán Moralas navzdory svému podezření ohledně upřímnosti Jonášova žalu chápavě pokýval hlavou.

„Je mi líto.“

Jonas se zachvěl. Bolest podobná zubatému noži mu náhle projela lebkou svým ostrím.

„Kdo zabil mého bratra, kapitáne?“ vypravil ze sebe se zaťatými zuby.

„Nevím. Vyšetřujeme to.“

„Skutečně vyšetřujete, nebo jenom...“

Moralas pokynul svému společníkovi rukou, aby ho následoval ven na chodbu.

„Váš bratr byl na Cozumelu pouze tři týdny, pane Sharpe,“ upozornil ho tam pak důrazně. „Do téhle chvíle jsme vyslechli každého, s kým v poslední době udržoval nějaký kontakt,“ dodal a otevřenými dveřmi vyšel ven na ulici, kde se zhluboka nadechl čerstvého vzduchu, prosyceného vůní květin. „Slibuji vám, že uděláme všechno, abychom vraha vašeho bratra našli!“

Jonas držel svůj vztek na uzdě už pěknou řádku hodin, takže nebylo divu, když teď nezadržitelně vybublal na povrch.

„Nevěřím vám!“ prohlásil. Pevnou rukou vytáhl z kapsy cigaretu. Když si ji pak zapaloval, pohlédl na kapitána přes plamen zapalovače zúženými očima a znovu zopakoval: „Nevěřím vám ani slovo!“

„Tohle je můj ostrov!“ opáčil na to klidně a nevzrušeně kapitán. „Jestli je vrah tady, najdu ho.“

„Profesionál?“ ušklíbl se Jonas a vyfoukl cigaretový kouř takřka přímo do policistovy tváře. „My oba přece dobře víme, jak to v podobných případech chodívá.“

Kapitán Moralas pokrčil rameny. „Váš bratr byl nejprve postřelen a poté uškrcen kotevním řetězem, pane Sharpe. Zatím ale nevíme ani kde, ani kým, ani proč, ani jak. Takže byste mi možná místo neodůvodněných výtek mohl poskytnout pár informací.“

Jonas se pomalu otočil a pohlédl zpátky do temné chodby, odkud vedly dveře dolů do márnice, kde v chladicím boxu leželo tělo jeho bratra.

„Musím jít,“ zamumlal pak stručně, otočil se na patě a zamířil přes trávník zpátky ke svému zaparkovanému džípu.

Moralas se k němu beze slova připojil a takhle mlčky vedle něho kráčel až k silnici. Teprve tam položil další otázku.

„Proč váš bratr přijel právě sem na Cozumel?“

„Nevím,“ pokrčil Jonas rameny a zatáhl z cigarety tak zhluboka a dlouze, až mu v rozechvělých prstech dohořela k filtru. „Jerry měl... měl prostě rád palmy!“

Slunce ve třpytivých záblescích zářilo na vodní hladině a vůně mořské soli byla tak intenzivní, že člověk přímo pociťoval, jak mu čistí plíce i mozek.

„A čím se váš bratr zabýval? Měl nějaké konkrétní povolání?“

Jonas s ironickým smíchem odhodil nedopalek a zašlápl ho podpatkem boty.

„Jerry sám sebe s oblibou nazýval *svobodným rytířem*. Ve skutečnosti byl... byl zkrátka a dobře větroplach.“

Neříkalo se to sice snadno, ale po všech těch komplikacích, které mu bratr za svého života způsobil... V každém případě jich bylo mnohanásobně víc než občasné radosti.

„Hmm...“ pokývl hlavou kapitán.

„Pro Jerryho bylo vždycky tím nejdůležitějším povoláním to příští,“ dodal Jonas Sharpe na vysvětlenou. „Příští povolání, příští žena, příští kšeft, který mu vynese tolik, že už nebude muset do smrti pracovat...“

Smrt! zarazil se Jonas. Jerry je mrtvý – a já tady teď pronáším jízlivá dobrozdání na jeho účet!

„Ano, to by souhlasilo,“ přikývl kapitán.

„Co by souhlasilo?!“ zamračil se Jonas.

„To, že poslední dva týdny pracoval v podniku jménem *Černý korál*, který patří jistě Elizabeth Palmerové. Najala vašeho bratra jako námořníka, učitele potápění a průvodce turistů.“

„Elizabeth Palmerová...“ zbystřil Jonas pozornost. „To je ta žena, se kterou tu Jerry žil?“

„Paní Palmerová pouze pronajala vašemu bratrovi pokoj!“ opravil ho nečekaně příkře Moralas.

Jonas lovil v paměti slova, jimiž mu v jejich posledním krátkém telefonickém rozhovoru bratr svoji *bytnou* popisoval. *Sexy kočka, co dělá vynikající tortilly!* Znělo to, jako by si od ní sliboval mnohem víc, než pouhé poskytnutí práce a střechy nad hlavou.

„Stejně budu potřebovat její adresu.“

Kapitán zvedl obočí. Pouze jedno. Jonášově pozornosti to však neušlo.

„Proč ji chcete...“

„Mám takový pocit, že má u sebe nějaké bratrovy věci!“

„Ano, to má,“ připustil nepřiliš ochotně Moralas. „Tedy kromě těch, které si můžete vyzvednout u mě v kanceláři.“

„Kdy mohu svého zesnulého bratra odvézt zpátky do Států?“

Ted' už začínala být kapitánova neochota více než zřetelná. Dokázal se nad ni ale povznést a s krátkým povzdechem slíbil: „Udělám, co bude v mém silách, abych všechny potřebné papíry vyplnil ještě dnes. Budu k tomu ale potřebovat vaši pomoc. Zároveň vám předložím k podpisu několik formálních prohlášení. Vašeho bratra i vás je mi sice nesmírně líto, ale...“

„Nechte toho!“ přerušil ho ostře Jonas. „Bez podobných konverzačních řečíček se snad raději obejdeme, ne?!“

Bolest, s jakou Liz Palmerová musela už celých čtyřia dvacet hodin žít, byla tupá a hlodající hlavně pod pravým spánkem. V koupelně proto spolkla dva aspiriny a šla pod sprchu.

Přestože ještě nebyla sezóna v plném proudu, otočila se toho dne s *Fantasy* ještě třikrát tam a zpátky. Na Cozumelu se totiž nestávalo každý den, aby někdo našel mrtvolu – a tak pohled na ni přitahoval kdejakého zvědavce.

Morbidní! pomyslela si Liz. Pěkně morbidní!

Poskytnout platícím turistům zmíněnou podívanou se ale nezdráhala. Byznys je přece byznys.

Ted' ovšem svého sebezapření a obchodní zdatnosti začínala trochu litovat, neboť se musela již poněkolkáté sama sebe důtklivě otázat, jak dlouho ještě uvidí Jerryho ležet na písku pod vodou pokaždé, kdy jen na okamžik zavře oči. Týden? Měsíc? Rok? Až do konce života?

Pravda, neznala ho nijak důvěrně, ale byl to zajímavý a zábavný společník. Navíc spal v dceřině posteli a jedl tady v domě.

Štěstí, že už alespoň skončilo policejní vyšetřování, vydechla si s úlevou a nechala stékat vodu přes zavřená víčka. Jako by doufala, že

se jí zpod nich podaří jednou provždy vymýt obraz mrtvého Jerryho Sharpa s kotevním řetězem omotaným kolem krku.

Jeremiah Sharp!

Jak... dobře... jste se s ním znala? Dobře...? Těžko říct!

Byl to Američan, pracant a sukničkář. A Liz dokázala využít všechny tři z jeho *předností* v zájmu svého podnikání. Jinak se pochopitelně trochu chvástal a tvářil se, jako by považoval za předem hotovou věc, že mu jeho zaměstnavatelka dříve či později padne do náruče.

Kdybych byla žena, která věří v naplnění svých snů, asi bych v ní skutečně skončila, musela si Liz ve chvilkách upřímnosti přiznat. Do Jerryho Sharpa se totiž nebylo nesnadné zamilovat. Jenže sny jsou jenom pro mladé a naivní. A to já už věru nejsem!

Se zachvěním si znovu uvědomila, že Jerry Sharpe definitivně odešel z tohoto světa i z jejího života. Jeho věci ale ještě stále byly ve Faithině pokoji. Měla by je asi posbírat a zabalit dřív, než si pro ně někdo z rodiny přijede nebo alespoň pošle. Třeba ten bratr, o kterém se Jerry zmiňoval jako o škrobeném panákovvi.

Škrobený panák!

K něčemu podobnému měl sám Jerry Sharpe pořádně daleko. Sharpe mohl být obojí.

Liz si svázala mokré vlasy do ručníku a s papírovou krabicí vešla do dceřina pokoje.

Prostěradla tu byla ještě zmačkaná od chvíle, kdy v nich Jerry naposledy ležel. Sám! Liz totiž veškeré jeho nabídky zarputile odmítala. To ovšem jejímu podnájemníkovi nebránilo v tom, aby se jí každý večer nepokoušel přitlačit zády ke zdi a políbit.

Zlobit se na něho kvůli tomu se však nedalo. Ono se na Jerryho Sharpa vlastně *vůbec* nedalo zlobit. V zásadě to byl dobromyslný, pohodový muž s velkými sny.

Liz se rozhlédla po pokoji plném panenek, mezi nimiž ležely jednotlivé kusy Jerryho skromné garderoby.

Když pak skládala hnědé tričko, jehož majitel se mohl honosit tím, že osobně navštívil a pokořil *Gran Canyon*, objevila se jí na tváři první slza. Opuštěná však dlouho nezůstala.

On tady najednou byl! Živý, plný bezprostřednosti a neotřesitelné sebedůvěry.

Možná jsem k němu měla být přátelštější, napadlo Liz. Obzvlášť když mě naposledy zval, abych se s ním šla napít – a já se vymluvila, že mám spoustu práce s účetnictvím. Kdybych mu možná věnovala hodinu života, mohl být ještě tady!

Z pláče Liz vytrhlo hlasité zaklepaní. Utřela si slzy a s hnědým tričkem v ruce vykročila k hlavním dveřím. Bolest hlavy trochu polevila. Zato tričko jí málem vypadlo z ruky hned, jak dveře otevřela. Přímo na prahu totiž stál...

„Jer... Jerry!“ vypravila ze sebe zajímavě, a jakmile dotyčný udělal krok kupředu, měla pocit, že se neovládne a každou chvíli se rozječí jako poplašná siréna.

„Elizabeth Palmerová?“

Liz zavrtěla vyděšeně hlavou. Nebyla pověřivá. Věřila v zákon akce a reakce na čistě praktické úrovni. Když někdo zemřel, nemůže přijít zpátky. A jestliže stojí přímo na prahu jejího domu, znamená to...

„Jste Liz Palmerová?“ oslovil ji přízrak znovu.

„Viděla jsem tě...“ zamumlala tiše. „Viděla jsem tě tam přece ležet. Postřeleného, uškraceného, utopeného...“ zírala vytřeštěně na mužský obličej, od kterého nebyla schopna odtrhnout oči. Ten domýšlivý vzhled lamače ženských srdcí. Důlek na bradě. Kouřově šedé oči pod hustým temným obočím. „Kdo jste?! Kdo...“

„Jonas Sharpe. Jerry je... respektive *byl* můj bratr.“

Když Liz zjistila, jak se jí třesou kolena, musela si rychle sednout.

Ne, není to Jerry, opakovala si. Není! Vlasy má ten cizí člověk sice stejně tmavé a husté jako on, ale to ostatní... Ten hlas! Ten tvrdý a chladný pohled! Takhle by se na mě Jerry nikdy nedíval. Takže je to opravdu cizinec, který ovšem...

„Proč jste mě přišel vystrašit?“ zamračila se na něj.

„Nepřišel jsem vás strašit, ale promluvit si s vámi!“ prohlásil muž, který se jí představil jako Jonas Sharpe. „Předtím jsem si chtěl jenom vyzkoušet vaši reakci.“

„Reakci na co?!“

„Reakci...“ Jonas pokrčil rameny. „Prostě jenom tak, ze zájmu! Abych zjistil, jak se budete tvářit, a...“

„Jste pěkný bastard, pane Sharpe!“ přerušila ho nevybíravě.

„Mohu si sednout?“

Liz po chvilce zaváhání přikývla a ukázala na židli.

„Co vlastně chcete?“

„Přišel jsem si pro Jerryho věci. Tedy kromě té rozmluvy s vámi.“

Když se Jonas posadil, dlouze se rozhlédl kolem sebe. Jeho pohled nebyl obvyklým lhostejným a pouze konstatujícím nahlédnutím do soukromí jiného člověka. Byla to hotová vizuální studie, během níž zaznamenal několik sice nejspíš bezvýznamných, ale nikoli nezajímavých věcí...

Pokoj, ve kterém se právě nalézají, není o mnoho větší než jeho kancelář. Liz má očividnou zálibu v jasných, kontrastních barvách a nejrůznějších tretkách. Úklidu asi naopak zase moc nedá, protože na mayských maskách visících na stěně, džbánech různých velikostí, na okvětních plátcích květín v jednom z nich i na tkalcovském stavu a polituře jídelního stolu leží vysoká vrstva prachu.

To je ale drzoun! ušklíbla se v duchu Liz. Neřekla ale nic. Na to byla příliš zaujatá pohledem na zrcadlový obraz svého zesnulého zaměstnance a podnájemníka, kterého... Vždyť on ho přece také ztratil! uvědomila si konečně s plnou vahou. Ten muž, který tady sedí, ztratil bratra!

„Je mi líto, pane Sharpe,“ zamumlala. „Prožíváte patrně těžké chvíle.“

Pohled, jaký na ni upřel, byl tak nepokrytě zkoumavý a hodnotící, že Liz znovu pocítila nepříjemné napětí. To, že našel chyby na jejím způsobu udržování pořádku, nebylo sice dvakrát příjemné, proti tomu, aby stejné chyby hledal na ní samé, to ovšem ještě pořád nic nebylo.

Elizabeth Palmerová vypadala zcela jinak, než Jonas Sharpe očekával. Andělská tvář s širokými lícními kostmi, dlouhý úzký nos – to vše poseté pihami. Nebyla krásná, svým způsobem byl však její vzhled natolik působivý, že ho téměř ohromil. Že by to bylo těma jejíma hlubokýma, štvaneckýma očima? Ústa měla plná a zranitelná.

Pod košilí, obepínající její boky, vyčuhovaly nahé nohy. „Ruce na opěradle židle byly drobné, štíhlé a bez prstýnku.

Ne, tahle žena věru nebyla Jerryho, ale ani Jonášův typ. Pro prvního byla málo vyzývavá. A pro druhého naopak málo rafinovaná. Jonas u ní ovšem nebydlel a nežil s ní. Kdežto Jerry... Ano, jak to vlastně bylo s ní a s Jerryem? Pokud byli milenci, tak se s jeho smrtí dokázala vyrovnat až neuvěřitelně dobře a snadno.

„Ani vy to teď jistě nemáte snadné,“ opáčil v odpověď na její předchozí soucitnou poznámku. „Jak jste se vlastně s Jerryem seznámila?“

Chce holá fakta, bude mít holá fakta, rozhodla se Liz.

„Před pár týdny se objevil u mě v obchodě. Zajímal se totiž o potápění.“

„Ach ano, potápění,“ ušklíbl se ironicky Jonas.

„Já vlastním na zdejší pláži obchod a zároveň i půjčovnu s potápěčským vybavením,“ pokračovala Liz ve výčtu holých faktů. „Pronajímám i lodě a zprostředkovávám kurzy potápění, výletní plavby do okolí Cozumelu... Jerry se poohlížel po nějaké práci. Uměl řídit loď, uměl...“

Ukazovat turistům podmořský svět, učit je zacházet s hloubkoměrem... Ne, o ničem z toho se Jerry při posledním telefonním rozhovoru s bratrem ani slůvkem nezmnínil. Zato hovořil o nějakém *velkém podniku a velkém podílu*. Zkrátka a dobře o *velkých penězích*.

„Nebyl můj bratr náhodou vaším obchodním společníkem a podílníkem ve vaší firmě?“

To, co se Liz objevilo na tváři, byla zvláštní směsice hrdosti a pohrdání.

„Nikdy jsem neměla žádné společníky, pane Sharpe. Jerry pro mě pracoval, to je všechno.“

„Všechno?“ podivil se Jonas. „Vždyť tady přece s vámi žil!“

„Pojďte se mnou, pane Sharpe!“ vyzvala ho chladně a vykročila k dceřinu pokoji.

Jonas se zvedl a následoval ji, přestože neměl ani tušení, co mu chce ukázat.

Liz ho dovedla do pokoje, plného Faithiných panenek.

Rozhlédl se kolem sebe po policích a růžových záclonách a rozpačitě pokrčil rameny.

„Promiňte, ale nechápu...“

„Jerryho věci jsou tady!“ pronesla důrazně Liz. „Právě jsem je začala balit. Ale předpokládám, že dáte přednost tomu, dodělat to sám. A jenom tak mimochodem... Tohle je ložnice mé dcery, která je momentálně ve Státech ve škole. Ta moje je na druhé straně domu,“ dodala významně a obrátila se k odchodu. Cestou ke dveřím se jí svezl ručník z hlavy a záplava mokrých blond vlasů jí zakryla ramena.

Že by tady Jerry skutečně spával sám? podivil se Jonas, když v dětském pokoji osaměl. Pak se pustil do sbírání těch Jerryho pár svršků, které se pohodlně vešli do připravené krabice.

Za dvacet minut s tím byl hotov a vrátil se zpátky do obývacího pokoje. Když ho našel prázdný, nakoukl nenápadně do druhé ložnice, která v domě byla, a údajně neříkala Jerrymu pane. V místnosti zalité načervenalým podvečerním světlem stála prostá ratanová postel a stůl plný nejrůznějších formulářů, účetních deníků a dalších podobných papírů. Lehce to tady vonělo kořením a pudrem.

Vycouval a venku na chodbě ucítil další vůni.

Káva! uvědomil si, že od rána nejedl.

Po čichu pak zamířil ke kuchyni.

.Liz se na něho ani neotočila. Nepotřebovala to.

Jonas Sharpe totiž nepatřil mezi lidi, jejichž přítomnost je možné nebrat na vědomí.

„Smetanu?“ zeptala se, když mu podávala kávový šálek.

Jonas si náhle připadal jako postava ze snu někoho druhého.

Zlehka si rukou pročísl vlasy a řekl: „Ne, děkuji, stačí černá. Vy dva s Jerryem jste nebyli milenci,“ poznamenal pak jakoby mimochodem, když lačně usrkl první doušek kávy.

Pro Liz nebylo tohle konstatování žádnou novinkou. Pouze se podivila, proč ho Jonas Sharpe vůbec pronásíl. Měla snad začít litovat, že ona a jeho bratr...

„Zнала jsem ho jen pár týdnů!“ upozornila. „Měli jsme pouze obchodní styky, ale měla... měla jsem ho ráda. I když byl nafoukaný

a dobře věděl, jaký má šarm; díky němu si také během pár týdnů stačil začít románek hned s několika klientkami najednou.“

„Vypadá to, že jste ho skutečně znala,“ prohodil Jonas a poprvé od chvíle, kdy překročil práh Lizina domu, mu mírně zacukaly koutky úst.

„Znala jsem i jiné, kteří se mu náramně podobali,“ řekla Liz. „Ti ovšem nebyli tak neškodní a laskaví jako váš bratr. Já... já doufám, že toho... ty, kteří mu to udělali... že je brzy najdou a potrestají.“

Jonas ji nepřestával sledovat svýma kouřově šedýma, chladnýma očima – a ona si v té chvíli uvědomila, oč může být chlad nebezpečnější nežli horko.

„Potřebuji si s vámi promluvit!“

Vypadalo to sice jako zcela jednoduchý požadavek, ale Liz se teď s nikým mluvit nechtěla. Obzvláště ne o Jerry.

„Lituji, ale není tady nic zajímavého, co bych vám ještě mohla říct.“

„Jerry pro vás pracoval, bydlel ve vašem domě...“ nepřestával naléhat Jerry Sharpe.

„Nic nevím!“ opakovala zarputile Liz, která byla příliš unavená, aby byla ochotna nechat si rozvrátit život kvůli smrti muže, jehož vlastně ani pořádně neznala. O tom, že by jí ho jeho bratr rozvrátit dokázal, nepochybovala ani na okamžik.

„Všechno jsem už řekla policii. A těch otázek, které mi dávali, nebylo málo. Viděla jsem ho pouze ve dne. Co dělal v noci, byla jeho čistě soukromá záležitost, do které jsem se mu nijak nevměšovala. Pokud odváděl práci, na kterou byl najatý, a pravidelně platil za pokoj...“

„Nesouhlasím, paní Palmerová. Nesouhlasím s tím, že by se vás osud mého bratra nikterak netýkal.“

„Slečna Palmerová,“ opravila ho automaticky „Myslete si, co chcete, ale já vám opravdu nemohu pomoci.“

„To nemůžete vědět, dokud si pořádně nepromluvíme.“

„A co když vám ani nechci pomáhat?“

Jonas sáhl po peněženke.

„Dlužil vám Jerry něco?“

Liz se cítila, jako kdyby právě dostala políček. Její smutné oči se rozhořely nevolí.

„Ne, nedlužil mi nic, stejně jako mi nic nedlužíte ani vy. Takže jestli jste dopil kávu...“

Jonas položil šálek na stůl.

„Ano, dopil. Alespoň pro tentokrát. Prozatím vám tedy přeji dobrou noc.“

Není to Jerryho typ, opakoval si Jonas znovu cestou ke dveřím. Ale něco možná ví! A jestli něco ví...

Liz zůstala na chvíli stát a naslouchala otevírání a zavírání hlavních domovních dveří. Zavřela oči.

Nic z toho není moje věc! přesvědčovala se v duchu. Nic z toho se mě netýká.

Ale ještě pořád viděla Jerryho tam dole pod lodí. A také jeho bratra Jonase, který se před ní zjevil jako přízrak přímo na prahu jejího vlastního domu.

DRUHÁ KAPITOLA

Liz uvažovala, zda si nemá vzít druhý den volno. Podobný přepych si většinou dovolovala pouze tehdy, když byla Faith u ní doma na prázdninách. Nakonec tedy pouze vyslala na moře všechny lodě s najatou posádkou a sama začala hospodařit ve svém *Černém korálu*. Nešlo vlastně ani tak o to zůstat doma, ale hlavně být sama.

Obchody se toho dne příliš nehýbaly. Kolem poledne měla už většinu připravené potápěčské výzbroje pronajatou, takže jen sporadicky obsloužila nějakého klienta, který si přišel vyměnit kyslíkové bomby. Rozhodla se proto strávit pár následujících hodin inventurou a soupisem veškerého vybavení.

Chvilku si sice pohrávala s myšlenkou, že by se mohla pustit do vymalování skladu, sloužícího zároveň jako provozní kancelář. Čím

by ale tento mimořádný výdaj ospravedlnila? Takže raději zůstane jenom u té inventury.

Ve skladu byla přihrádka na dopisy, starý šedý železný stůl a jedna otočná židle. Zbytek místnosti byl zastavěn regály, na nichž byly uloženy věci, které se nedaly zavěsit na ocelové háky ve zdi. Potápěčské potřeby, které pronajímala, byly špičkové, pečlivě udržované výrobky, za něž by se nemusela stydět ani mnohem větší půjčovna podobného druhu.

Masky, brýle, ploutve, kyslíkové bomby, šnorchly – to všechno tady bylo klientům k dispozici ať již jednotlivě, nebo v nejrůznějších kombinacích. Liz se totiž naučila, že široký výběr je jednou z hlavních podmínek úspěšnosti obdobného podnikání. Další předností její firmy byla i téměř neomezená otvírací doba. Zavřeno měla pouze v noci, kdy zajišťovala okno masivní dřevěnou okenicí, na které byl v angličtině a španělštině psaný podrobný seznam nabízených služeb a jejich cen.

Když osm let předtím začínala, vlastnila Liz dost kyslíkových bomb a další výstroje pro dvanáct potápěčů. Tehdy musela obracet v ruce každý cent a snažit se ho ušetřit. Ona dívka, kterou tehdy byla, se však postupně proměnila v ženu – a ta žena si nyní mohla dovolit vybavení pro rovných padesát zájemců o potápění, a to včetně neoprenových obleků a fotoaparátů i kamer pro turisty, kteří hodlali strávit příjemný den na lovu barvitých podmořských snímků.

První loď vhodnou pro přepravu potápěčů získala šťastnou náhodou, a pokřtila ji proto po své dceři. FAITH. A přestože jí tehdy nebylo ještě ani celých dvacet, přísahala, že její dítě dostane vždycky jenom to nejlepší. Dnes se mohla rozhlédnout kolem sebe a s oprávněnou hrdostí zkonstatovat, že svůj slib dodržela. A dosáhla i toho, že ostrov, na který kdysi uprchla, se jí stal skutečným domovem. Byla na Cozumelu pevně usazená, nezávislá a všemi respektovaná.

Na muže, jenž kdysi odmítl mít něco společného s ní i s jejich dítětem, vzpomínala mnohem méně než na rodný Houston, jehož svěží zelené trávníky kolem výstavných rodinných sídel vyměnila za bílý písek, modrou vodu a vůni mořské soli.

Houston! Tak vzdálené město jejího šťastného dětství. Byly chvíle, kdy by se nejraději sebrala a odjela tam zpátky. Nikdy to ale neudělala, neboť sama sebe pokaždé přesvědčila, že se zpátky do Texasu už nikdy nevrátí.

Ona ne! Ale Faith? Faith mohla. Její dcera se mohla naučit francouzsky, hrát na piano, nosit hedvábné šaty a zasvěceně debatovat o víně a zákulisí pařížského hudebního světa. Faith měla reálnou šanci chovat se ke všem svým bratrancům a sestřenicím z bohatých rodin jako rovná k rovným.

Vidět své dítě bez problémů přijímané společností, která její matku odmítla a vyvrhla ze svého středu! Takhle nějak si Liz představovala nejvyšší možnou satisfakci.

Ano – tohle je můj sen! pomyslela si i teď Liz, když opatrně plnila prázdné kyslíkové bomby.

„Brýden, slečno!“ ozvalo se v té chvíli za ní.

Liz se otočila a zamžourala proti slunci. Když si na něj oči zvykly, spatřila před sebou tělnatou mužskou postavu navlečenou do černočerveného neoprénového obleku. Ten bodrý americký brach měl buclatou tvář a tlustý doutník v puse.

„Pane, Ambuckle! Nevěděla jsem, že jste ještě pořád tady na ostrově.“

„Zajel jsem se na pár dnů podívat do Cancúnu. Ale potápění na Cozumelu je mnohem lepší.“

Liz se s úsměvem zvedla a postavila se k výdejnímu pultu. Ambuckle byl stálý klient, který jezdíval na Cozumel dvakrát až třikrát do roka a pokaždé si pronajímal spoustu kyslíkových bomb.

„Navštívil jste zříceniny mayských staveb?“

„Manželka mě odvěkla na Tulum,“ ušklíbl se Ambuckle a zamrkal na ni taťkovsky modrýma očima. „Spíš být patnáct metrů dole pod vodou než lézt celý den někde po skalách jako kamzík. Uvažuji o tom, že si dopřeju i nějaké menší noční potápění. Co vy na to?“ *

Liziny jindy tak ostrážitě oči změkly.

„Nejdřív mi řekněte, jak dlouho se zdržíte,“ usmála se.

„Přinejmenším dva týdny.“

„Správně!“

Liz byla vděčná všem lidem z Texasu, Louisiany a Floridy, že čas od času cítili potřebu uniknout ze svých obchodů i od dalších závazků, a pomáhali tak zvedat obrat v *Černém korálu*.

„Slyšel jsem, že když jsem byl pryč, tak se tu děly velice podivné věci,“ prohodil Ambuckle jakoby mimochodem.

I Liz se snažila tvářit co nejlhostejněji.

„Máte na mysli toho Američana, který tady byl zavražděn?“

„Přesně tak. Skoro jsem ani nemohl přemluvit manželku, abychom se sem ještě vrátili. Zнала jste ho?“

Ne! pomyslela si v duchu Liz. Neznala. Alespoň ne tak dobře, jak jsem ho znát měla.

Aby si něčím zaměstnala ruce, sáhla po nájemním formuláři a začala ho vyplňovat.

„Pár dnů tady u mě pracoval.“

„Neříkejte!?“

V Ambuckleových malých modrých očích se zajiskřilo.

„Možná se na něj pamatujete. Kormidloval tu potápěčskou loď, na které jste si s manželkou minule vyjeli.“

„Tenhle Američan?! Ten dobře vyhlížející mladý muž... Johnny, Jerry...“ Ambuckleovi se zkrabátilo celé čelo, jak intenzívně žvýkal doutník a snažil se při tom vzpomenout na jméno mrtvého. „Moji manželku si doslova omotal kolem prstu.“

„Ano, to byl on.“

„Nežertujete?“

„Bohužel ne.“

„On byl trochu... trochu... frajer, že?“ zamumlal Ambuckle a kupodivu přitom vypadal velice potěšené, jako by právě oslavil nějaké vítězství.

„Ano, také si myslím,“ souhlasila Liz, vyvlekla bomby ze skladu a postavila je před svého klienta.

„Přidejte mi ještě kameru, slečno. Chci si pořídit pár fotek olihní. Nebezpečné potvůrky, jen co je pravda!“

Liz se podívala na hodinky, zapsala dolů čas vypůjčení a podala vytržený formulář Ambuckleovi. Ten bez prohlížení podepsal a podal jí bankovku.

Liz oceňovala, že tenhle klient platí vždycky hotově.

„Děkuji. Jsem ráda, že jste zase zpátky.“ Ambuckle s heknutím zvedl kyslíkové bomby na ramena.

Liz ho sledovala, jak odchází po pěší cestě. Potom utrženou finanční položku pečlivě zapsala do účetní knihy.

Když ukládala peníze do pokladny, ozvalo se jí náhle za zády: „Jak vidím, tak obchody vám jdou dobře.“

Liz sebou trhla, otočila se – a opět stanula tváří v tvář Jonasu Sharpovi.

Tentokrát si ho však už s Jerryem nespletla, i když měl oči ukryté za tmavými brýlemi a místo šatů s kravatou měl na sobě šortky a rozepnutou košili s krátkým rukávem. Na hrudi se mu na tenkém řetízku houpala zlatá mince.

Liz si okamžitě vzpomněla, že Jerry nosíval také takový řetízek a minci. Ale způsob Jonášovy chůze a cosi zlověstného v jeho hlase mu propůjčovalo mnohem nevyzpytatelnější vzezření, než na jaké byla zvyklá u jeho mrtvého bratra.

Liz neodpověděla, zamkla pokladnu a s okatou nezdvořilostí začala kontrolovat police s potápěčským vybavením.

„Neočekávala jsem, že vás znovu uvidím,“ pronesla teprve po hodné chvíli.

„Nic vám v tom nebránilo,“ pokrčil Jonas rameny. „Stačilo jen chtít!“

Máte tady na ostrově skvělou pověst,“ prohodil po chvíli mlčení významně Jonas.

„To mě opravdu těší,“ zamumlala Liz a vrátila se k počítání popruhů a šnorchlů. „Chcete si u mě pronajmout nějaké potápěčské vybavení, pane Sharpe?“ zeptala se pak otočená zády k němu.

„Žijete tady deset let,“ pokračoval Jonas, „a tenhle obchod jste si vybudovala od základů sama. Dnes patří k nejúspěšnějším podnikům na Cozumelu. Ověřil jsem si to.“

I Liz si dál vedla svou, bez ohledu na to, co právě vyslechla. Stále však mluvila pouze přes rameno.

„Mohu vám doporučit potápění ke zdejším podmořským útesům vhodné i pro začátečníky, nebo...“

„Dal bych raději přednost potápění s dýchacím přístrojem,“ přerušil ji Jonas.

„Fajn!“ opáčila Liz a otočila se zpátky k němu. „Mohu vám prodat všechno, co si budete chtít koupit. Jedno bych vám ale zvlášť doporučila. Tady v Mexiku nemusí mít sice člověk žádné potápěčské oprávnění, ale většině turistů prospěje, když předtím, než se začnou potápět, absolvují alespoň pár tréninkových lekcí. Nabízíme dva různé druhy kurzů. Skupinový a individuální...“

„Kdo vede ten individuální? Vy? V tom případě...“ nasadil pitvorně roztoužený obličej a téměř k nerozeznání se v té chvíli podobal svému mrtvému bratrovi.

„Poslyšte, pane Sharpe!“ zamračila se Liz. „Tady jsme na Cozumelu. Ne někde na karnevalu v Riu. Když jsem říkala, že vám prodám všechno, co budete chtít – měla jsem tím pochopitelně na mysli výhradně potápěčské vybavení, předplatné kurzu a následně dvoudenního výletu... S ničím jiným neobchoduji!

Což se týká také tahání informací o věcech, které jsem už dávno pověděla zdejší policii,“ dodala významně, položila obě ruce na pult a opřela se o něj s takovým výrazem, aby z něho bylo každému nezvanému návštěvníkovi jasné, co má v nejbližším okamžiku udělat.“

Jonas ji však dokonale zaskočil. Položil jí totiž na ruce svou dlaň.

„Nejsem tady kvůli turistice!“ pronesl naléhavě. „Povečerte se mnou dnes večer a trochu si při tom spolu popovídáme – nebo chcete-li... zavzpomínáme. Nic víc od vás nežádám!“

Liz se své ruce nesnažila vymanit zpod jeho, neboť se ho nechtěla dotknout ještě víc, než i tak učinila následnou zdvořilou, leč jako *psí čumák* studenou odpovědí.

„Ne, děkuji vám. Večeřím zásadně doma a... sama! Pokud tu u mě samozřejmě není moje dcera.“

„Potom tedy alespoň drink?“ nepřestal ji přesvědčovat Jonas.

„Ne!“

Ve Filadelfii byl Jonas všeobecně znám svojí nekonečnou trpělivostí. To byla zbraň, kterou se naučil virtuózně používat v soudní síni i mimo ni.

Ted' ovšem nebyl v soudní síni ani ve Filadelfii.

„Slečno Palmerová...“ vypravil ze sebe navýsost netrpělivě. „Já potřebuji vaši pomoc. Rozumíte mi?! *Potřebuji vaši pomoc!*“

Ne! Prostě ne! Liz v žádném případě nechtěla, aby ji někdo využíval. Ani slovy, ani pohledy – natož skutky. Vedla si svůj vlastní život, obchod jí zdárně běžel... Ale co hlavního! Za pár týdnů měla přijet domů na prázdniny její dcera. Její Faith!

„Promiňte, nechci se do ničeho zaplétat. A moje pomoc by vám stejně k ničemu nebyla. Krom toho, pane Sharpe... Mám velmi málo volného času. Takže moje neochota s vámi probírat věci, které jsem už stokrát probrala s kapitánem Moralasem, není žádný vrtoch, ale obyčejná sebeobrana. Nemíním jediných pár hodin, které mám sama pro sebe, strávit tím, že se nechám podrobovat dalšímu křížovému výslechu. A vůbec...“

Ještě dřív než stačila vyjmenovat další pádné argumenty, proběhl kolem okna *Černého korálu* malý chlapec v plavkách, celý lesklý opalovacím krémem. Za chvilku už stál s dvacetidolarovkou v ruce před Liziným pultem – a mezitím, co mu podávala objednané vybavení, začal se jí zvědavě vyptávat vzrušenou, brebentivou španělštinou, jestli si myslí, že on a jeho bratr potkají pod vodou žraloka.

„Žraloci tady v útesech nežijí a jen málokdy sem připlavou na návštěvu,“ odpověděla mu rovněž španělsky s naprostou vážností a s pochopením pro touhu po dobrodružství planoucí oči. „Zato ale určitě uvidíte papouščí ryby. Takhle veliké!“ ukázala mu doširoka rozpraženými pažemi. Když si vezmete s sebou dolů pár sušenek nebo drobtů chleba, připlavou k vám tak blízko, že se jich klidně budete moci dotknout a pohladit si je.“

„A nekousnou nás?“ zajímal se s obavou v hlase chlapec.

„Ne!“ ujistila ho Liz. „Budou se zajímat jenom o ty drobtý. *Adios!* A nic cestou neztratit!“ Chlapec pádil pryč, až mu písek za patami odletoval.

„Mluvíte španělsky jako rodilá Mexičanka,“ poznamenal po jeho odchodu Jonas.

„Žiju tady!“ opáčila na to lakonicky Liz. „A teď, pane Sharpe...“

„Kolik lodí?“ přerušil ji praktickou otázkou.

„Cože?“

„Ptám se, kolik lodí máte?“

Liz si zhluboka povzdechla.

Tohle už je přece byznys! uvědomila si. A pokud jde o byznys – musí člověk věnovat potenciálním zákazníkům čtyři pět minut svého času,

1 kdyby se mu do toho třeba stokrát nechtělo.

„Momentálně mám čtyři. Jednu se skleněným, průhledným dnem. Dvě pro přepravu potápěčů. A jednu pro rybolov na volném moři.“

Tohle je ono! rozhodl se v duchu Jonas. Na rybářské lodi by byli izolovaní od celého světa, a mohli by si konečně promluvit.

„Nerybařil jsem na hluboké vodě už dobrých šest let,“ pronesl. „Ale zítra...“ dodal a vytáhl z náprsní kapsy peněženku. „Kolik takový námořnický výlet s rybářským prutem stojí?“

„Padesát dolarů na osobu a den,“ oznámila mu suše Liz. „Ale kvůli jednomu člověku nevyjízím, protože by se mi to nevyplatilo.“

„Kolik turistů chtivých rybaření je pro vás minimum?“ zeptal se Jonas.

„Tři. A obávám se, že ti další dva za vámi ve frontě nestojí. Takže...“

Jonas položil na pult čtyři padesátidolarovky.

„Ta čtvrtá je kvůli záruce, že tu rybářskou loď budete kormidlovat vy osobně,“ vysvětlil.

Liz pohlédla na peníze. Těch dvě stě dolarů jí mohlo dopomoci ke koupi vodního kola, na kterou už dávno pomýšlela. Vodní cyklistika a windsurfing začínaly být stále populárnější – a nedržet v daném ohledu krok s konkurencí, mohlo znamenat citelný úbytek klientů.

„Můj časový harmonogram na zítřek je už plný,“ odpověděla však přesto.

Jonas se zamračil.

Tak tohle už opravdu přehání, pomyslel si.

„Slečno Palmerová,“ oslovil ji potom s nepokrytou výhrůžkou v hlase. „Nevím, jak by se vám zamlouvalo, kdybych se před hosty hotelu, kde bydlím, musel zmínit, jakého podivného zacházení se mi dostalo v *Černém korálu*...“

Liz zvedla peníze z pultu. Hezky pomalu, bankovku po bankovce.

„Čím vy se vlastně živíte, pane Sharpe?“ zeptala se pak.

„Jsem právník.“

Liz se ušklíbala a vytáhla ze zásuvky příslušný formulář.

„To jsem si mohla myslet! Zнала jsem kdysi jednoho právníka,“ dodala a po dlouhé době si zase jednou vzpomněla na Marcuse. „Ten také vždycky dostal, co chtěl. Tady to podepište, vyjíždíme v osm ráno,“ informovala ho s profesionální energičností. „V ceně je zahrnut i oběd na lodi. Pokud ovšem chcete pivo nebo jiný alkohol, přineste si vlastní. A protože slunce na moři pořádně připaluje, neměl byste zapomenout ani na opalovací krém. Teď mě ale omluvte, právě se totiž vrací jedna z mých lodí.“

Jonas si strčil do kapsy stvrzenku o zaplacení účtu a jakoby mimochodem prohodil.

„Kdybyste snad ještě změnila mínění ohledně té večere...“

„Nezměním!“ ujistila ho Liz.

„Bydlím v hotelu *El Presidente*.“

„Skvělý výběr,“ pochválila ho. Pak už ale vykročila k přístavišti, aby tam počkala na svoji posádku a klienty.

Kolem čtvrt na osm vyšlo slunce a zářilo jenom matně skrz husté mraky.

Liz ťukla do startéru svého motorového kola a vyjela ze zahrady na ulici. Tiše přitom doufala, že začne pršet.

Kdyby byl totiž plánovaný rybářský výlet pro nepřítel počasí zrušen, přišla by sice o peníze, zato by ale nemusela znovu hledět do kouřově šedých očí Jonase Sharpea a naslouchat jeho sice klidnému, ale důraznému, někdy až panovačnému hlasu.

Jonas Sharpe nebyl člověk, který by NE! považoval za odpověď. Za jiných okolností by ho kvůli tomu Liz obdivovala. I ona sama byla totiž pořádně tvrdohlavá, díky čemuž se jí dařilo úspěšně podnikat. Ale okolnosti byly takové, jaké byly – a ona se žádnému otravnému právníkovi z Filadelfie obdivovat nebude.

Všechno, co věděla o Jerryym, mu už stejně řekla. A zbytek je navíc ryze policejní záležitost, do které se žádný cizinec nemá co plést.

Proč jsem mu ten výlet vlastně vůbec slíbila? napadlo ji náhle. Že by mě tak okouzlo a přitahovalo těch dvě stě dolarů na nové vodní kolo?

Ulice byla pořádně hrbolatá, jako ostatně většina ulic cozumelského *hlavního města* San Miguel. Liz ovšem perfektně věděla, čemu se vyhnout a na čem se naopak drobátko zhoupnout. A tak bez problémů projížděla mezi domy, porostlými pnoucí se vinnou révou a obklopenými sluncem sežehnutými trávničky. Otevřenými okny bylo slyšet hlasy dětí, které právě dojídaly snídani a chystaly se do školy. Ve dveřích nedalekého koloniálu zápolil s klíči osamělý señor Pessado. A na rohu další ulice minulo Liz taxi vezoucí na letiště první nedávno probuzené pasažéry z některého z místních hotelů.

Potom už Liz konečně ucítila vůni moře. Charakteristickou vůni chaluh a mořské soli.

Udržovala stabilní rychlost a přemýšlela, zda to modré auto, které se objevilo v závěsu za ní, náhodou neviděla už včera.

Když ale odbočila na parkoviště u hotelu na pláži, profrčelo kolem ní auto tak rychle, že si nestačila všimnout, kdo sedí za jeho volantem.

Lizino parkování na hotelovém parkovišti bylo otázkou vzájemné tiché dohody. Její obchod totiž sousedil přímo s hotelovou pláží a napomáhal obchodu obou zúčastněných stran. A navíc... Navíc Liz právě v tomto hotelu kdysi dva roky vytírala podlahu a stlala postele, takže se s jeho vedením i personálem velice dobře znala. A dodnes výhradně tady nakupovala veškeré jídlo potřebné při turistických, potápěčských i rybářských výletech.

„*Buenos días*, Margarita!“

Mladá žena s kbelíkem a mopem se usmála.

„*Buenos días*, Liz. *Cómo esta?*“

„*Bien*. Jak se má Ricardo?“

„Vyrůstá už pomalu z kalhot,“ usmála se Margarita a zmáčkla knoflík přivolavače výtahu. „Bude moc rád, až zase uvidí Faith!“ usmála se, když nastoupily do kabiny a nechávaly se unášet vzhůru.

„Já také!“ odpověděla Liz.

Potom se už jejich cesty rozdělily.

Margarita byla dobrá přítelkyně. Stejně dobrá jako řada dalších milých a laskavých lidí, které tady na ostrově poznala. S Margaritou kdysi společně vyměňovaly ložní prádlo, nosily ručníky a praly

záclony. A ona ani nikdo jiný se jediným nešetným slůvkem nezmnili o tom, že jistá mladá žena sice očividně čeká dítě – zato jí však chybí snubní prstýnek.

Jistě – Liz si mohla nějaký koupit a vyprávět dojemné historky o nezaviněném rozvodu či náhlém ovdovění. Dávala však přednost pravdě. A navíc... To dítě, které vyrůstalo v jejím břiše, patří přece pouze jí. Jí a nikomu dalšímu!

Kolem tři čtvrtě na osm přešla Liz přes pláž ke svému obchodu. Vlekla přitom přenosnou chladničku, a k tomu ještě velký pytel s návnadou na ryby. „Liz!“

Malý podsaditý muž, který na ni zavolal, se k ní už zrychleným krokem blížil. Oči měl usměvavé a pod nosem mu rostl úzký knírek.

„Na to, abyste nosila podobný náklad, jste moc slabá a křehká,“ prohlásil pohoršeně a vzal jí z rukou obě zavazadla.“

„To jsi celý ty, Luisi!“ usmála se na něj. „Galantní jako vždy.“

„Vy si dneska berete rybářskou loď?“ zeptal se Luis.

„Ano. A ty vyjedeš s *Fantasy*, protože třináct klientů si objednalo vyjížďku lodí s proskleným dnem. To, kam se chtějí podívat, ti myslím ani nemusím říkat... Jenom nevím, co podniknout s oběma loďmi na přepravu potápěčů. Možná by nebylo od věci, kdybys řekl svému bratranci Miguelovi...“

„Ne!“ přerušil ji rázně Luis. „Miguel se mi poslední dobou zdá být krajně nespolehlivý.“

Od přelétavého milovníka tequily a krásných žen Luise Alvaréze to sice znělo dost podivně – Liz však jeho slova nijak nekomentovala. Pouze mu navrhla: „No tak tedy zajisti někoho jiného, spolehlivějšího.“

„Mám synovce, dobrého chlapce, a ještě lepšího pracanta, takže...“

„A nechodí ten tvůj synovec náhodou ještě do školy?“

„Sí. Ale učí se tak dobře, že mu dovolili udělat si prázdniny už o pár týdnů dřív.“

Luis samozřejmě lhal, jako když tiskne. Liz ale bylo jasné, kolik pro zdejší chudé mexické rodiny znamená každý vydělaný dolar, takže to opět ponechala bez komentáře.

Na palubě rybářské lodi Liz provedla rutinní obhlídku navijáků a vlasců.

To by mě zajímalo, co škrobeného právníka z Filadelfie tak najednou zaujalo na rybaření? napadlo ji při tom letmo. Pravděpodobně by nepoznal tuňáka, ani kdyby se mu zakousl přímo do palce u nohy!

Paluba byla dokonale čistá a rybářské vybavení v naprostém pořádku. Tohle byl totiž železný zákon, kterým se Liz za všech okolností neúchylně řídila: KLIENT MUSÍ DOSTAT VŠECHNO, ZA CO SI ZAPLATIL!

Pro nějaké seriózní sportovní rybaření na otevřeném moři byla tahle loď příliš malá, a navíc nevybavená žádným sonarem či jiným komplikovaným zařízením usnadňujícím rybářům život. Jen málokdo z Liziných klientů odcházel však neukojen ve své lovecké vášni.

A nadšený odejde i pan Jonas Sharpe, rozhodla se. Tenhle výlet bude plavbou jeho života. A navíc ho boj s rybím soupeřem udrží neustále zaměstnaného, navíc pevně přikurtovaného ke speciální židli, takže nebude mít čas na žádné slovní či jiné obtěžování. A až se vrátíme zpátky, budou ho bolet ruce i záda tak, že nepomyslí na nic jiného, než se vykoupat a jít spát.

Alespoň se ukáže, jaký vlastně je tenhle pan Sharpe. Zda je to stejný typ jako Marcus, který nejspíš dodneška navštěvuje elegantní restaurace ve společnosti stejně elegantních žen – na moři by ovšem bez pomoci nedokázal přežít ani pět minut.

Nebo že by snad pan Sharpe dával raději přednost filmům a hraní bridge? Na pravidelného návštěvníka jazzových klubů věru nevypadá.

„Zaříd' to, jak chceš, ale vyhlídková loď s proskleným dnem musí být do hodiny vypravená!“ jala se pak Liz dávat poslední instrukce Luisovi, který jí na palubě *Expatriate* pomáhal kontrolovat motory.

Luis ji ale neposlouchal. Třeštil oči z paluby na přístaviště. Pak zvedl ruku a roztřeseně se pokřižoval.

„*Madre de Dios!*“

„Luisi, co...?“ chtěla se ho zeptat Liz.

Stačil však jediný pohled, aby pochopila, co se s Luisem Alvarézem děje. Uviděla totiž Jonase Sharpa se slaměným

kloboukem na hlavě a s tmavými brýlemi na očích. Holením se zřejmě příliš netrápil, takže lehce povyrostlé vousy mu propůjčovaly líný, tulácký vzhled, zdůrazněný vybledlým tričkem a krátkými černými kalhotami.

Liz napadlo, že teď skutečně nevypadá jako muž, který si libuje v návštěvách elegantních restaurací, hraní bridge a sledování umělecky hodnotných filmových snímků. Spíš by ho tipovala na nějaký ten jazzový klub. A pořádně horký a divoký.

„Vstal z mrtvých!“ zašeptal zděšeně Luis.

„To je jeho bratr, Luisi,“ snažila se Liz uvést věci na pravou míru. „Říkala jsem ti přece, že byli dvojčata.“

„Vstal z mrtvých a vrátil se!“ nepřestával zajímavě mumlat Luis.

„Nebud' směšný! Ten pán se jmenuje Jonas a nic na něm se Jerryemu nepodobá. Hej, vy tam, pane Sharpe! Nepotřebujete, abychom vám pomohli na palubu?“

„Zvládnou to!“ prohlásil Jonas a také se skutečně i s cestovní chladničkou vyhoupl na palubu *Expatriate*.

„Tohle je Luis Alvaréz, pracuje pro mě!“ představila mu Liz svého ještě pořád roztřeseného zaměstnance.

„Znal jste mého bratra?“ zeptal se ho bez varování Jonas.

„Pra... pracovali jsme spolu,“ vypravil ze sebe Luis svou jinak sice pomalou, leč naprosto precizní angličtinou. Na další hovory neměl však očividně náladu – a vytratil se zpátky do obchodu tak rychle, že se ho Jonas nestačil na nic dalšího zeptat.

Obrátil se tedy na Liz a trochu ironicky se otázel jí: „Myslela jste si o mně, že se ani sám nedokážu vyškrábat na palubu?“

„Snažíme se být k našim klientům co nejprátelejší a nejúslušnější,“ oplatila mu Liz stejnou mincí. „Najal jste si *Expatriate* na celý den, pane Sharpe. Takže si tu račte udělat pohodlí,“ dodala už normálním tónem a pokynula k jedné ze speciálních rybářských židlí.

Sama pak nastartovala motor a začala křižovat směrem k otevřenému moři.

Vítr byl klidný, sotva čeřil hladinu. Zrádné útesy byly pod vodou jasně viditelné, takže bylo snadné je bezpečně minout a vyplout na hlubší vodu.

„Dobrá, vy jste tu kapitán,“ ušklíbl se Jonas. „Takže vás asi poslechnu.“

„V tom případě vám ještě poradím, abyste ten prut nedržel tak zlehka. Mohlo by se vám to totiž hořce nevyplatit.“

Jonas ale na židli stejně dlouho nevydržel. Vstal a šel se postavit na můstek vedle Liz.

„Mám takový dojem, že tady mi bude stejně nejlíp...“

„Řídit loď je moje práce,“ připomněl mu Liz. „Vaším úkolem zase je dávat pozor, až zabere nějaká ryba, zaseknout ji a s pomocí navijáku ji dostat nahoru na palubu.“

„Myslíte, že zabere i bez návnady?“ zeptal se nevinně Jonas.

„U tuňáků se to stává mnohem častěji, než byste si myslel,“ poučila ho Liz. „Ale tu návnadu tam samozřejmě dáme. Jen co se dostaneme do pořádně hluboké vody.“

Liz byla oblečená do vyrudlého trička s nápisem *Černý korál*. I vojenský baret, který měla na hlavě, dělal stejnou reklamu jejímu obchodu.

Jonas musel při nenápadném pohledu na ni znovu zkonstatovat, že není sice klasicky krásná, ale že působí o to zajímavěji. „Jak dlouho máte tuhle loď?“ zeptal se a položil jí dlaň na ruce držící kormidelní kolo.

Brada jí okamžitě vyletěla bojovně vzhůru. A oči jako by říkaly: *Byla jsem už jednou v životě zklamaná a nemíním to opakovat podruhé!*

„Nejsme tady proto, abychom mluvili o mně a mých lodích! Já jsem tady kvůli obchodu – a vy kvůli rybě. Takže se držme každý svého. Všechno ostatní by bylo jenom marnění času a peněz!“

„Opravdu tady není nic, na co byste si vzpomněla a s čím byste se mi byla ochotná svěřit?“ ignoroval její poznámku Jonas.

„Ne, není!“ odpověděla Liz. Pak vytáhla ruku zpod jeho a přitáhla škrticí klapku plynu.

Jonas se však nemínil jenom tak snadno vzdát.

„Možná skutečně ne,“ připustil, ale vzápětí dodal: „Ale možná že něco víte, aniž byste sama chápala co. Zabývám se deset let trestním právem. A překvapilo by vás, jak důležité mohou být i zdánlivě bezvýznamné informace. Takže mi začněte vyprávět. Prosím!“

„Dobrá, promluvíme si tedy!“ povzdechla si zhluboka Liz a přitáhla škrticí klapku úplně, aby mohla být loď dál unášena už pouze větrem. Zároveň přitom ale nepřestávala pozorovat špičku velkého rybářského prutu. „Jedno mi ale musíte slíbit. Že se přikurtujete k židli. Jinak by vás totiž ryba, kterou byste chtěl vytáhnout na palubu, mohla stáhnout do moře.“

„A odpovíte pak na všechny moje otázky?“

„Pokud na ně budu znát odpověď.“

„Na tuhle určitě odpověď znát budete. Proč jste vlastně přijela na Cozumel?“

Liz pokrčila rameny.

„Tomu, kdo je tady jenom pár dní, se to těžko vysvětluje.“

„Hlavně se mi nesnažte nic nalhávat!“ varoval ji Jonas a zapálil si cigaretu. „Pokud jste tady skutečně deset let, jako že ano – musela jste sem ze Států odjet málem ještě jako dítě.“

„Ne, nebyla jsem dítě,“ opravila ho Liz.

Něco ve způsobu, jakým to vyslovila, ho přimělo podívat se na ni pozorněji.

„Přijela jsem proto, že to tehdy vypadalo jako jediná správná věc, kterou jsem mohla udělat. Kromě toho... Když jsem byla skutečně ještě dítě, jezdívala jsem sem každý rok s rodiči. Oba totiž milovali potápění.“

„S rodiči jste sem ovšem nepřijela,“ upozornil ji Jonas.

„Ne, přijela jsem sama.“

„Tvrdila jste, že máte dceru. Kde je?“

„Říkala jsem vám už přece, že chodí do školy v Houstonu, kde žijí moji rodiče.“

Ha – a bylo to venku! Odstrčila dítě, odpovědnost za něj hodila na staré rodiče a sama si žije na tropickém ostrově. Tohle si jistě Jonas Sharpe musel pomyslet.

A také si to nejspíš pomyslel, protože nahlas řekla: „Odložila jste ji.“

„Za pár týdnů přijede domů, abychom mohly strávit léto společně,“ začala se bůhvíproč obhajovat Liz. Jako by ten právník z Filadelfie byl nějaký její soudce. „Moji rodiče jsou krom toho velice pečliví, opatrní a... A dopřávají Faith tu nejlepší výchovu. Chodí na

hodiny klavíru, do baletu... Nedávno mi poslali nádherné fotografie z jednoho jejího vystoupení.“

Liziny oči se zalily slzami dřív, než jim v tom stačila vůlí zabránit. Otočila se proti větru, aby jí je trochu osušil.

Jonas tiše kouřil a dopřával jí dostatek času, aby se mohla vzpamatovat.

„Vy někdy jezdíte do Států?“ zeptal se, když usoudil, že jí ho poskytl už dost.

„Ne!“ polkla Liz a v duchu si nadávala do bláznů kvůli té přehnané míře dojetí nad fotografií malé baletky a jedním z jejích obnošených růžových trikotů, který jí rovněž doručila včerejší pošta.

„Skrýváte něco?“

Slzy rázem vystřídal vztek. Lizino tělo se napnulo jako luk připravený vystřelit šíp.

Jonas tu změnu vycítil a omluvně zvedl obě ruce.

„Promiňte. Mám tu nepříjemnou vlastnost, že se rád hrabu v cizích tajemstvích.“

„To je nejlepší cesta, jak dostat pořádně přes prsty!“ sykla Liz.

„To už je zkrátka riziko podobného počínání,“ pokrčil Jonas rameny. „Vám říkají Liz, že?“

Lizino obočí se zvedlo málem až k ošině.

„Ano. Moji *přátelé* mi tak říkají!“

„Ach tak!“ pochopil okamžitě Jonas. „Pokud si přejete něco neutrálnějšího, mohl bych vám říkat Elizabeth.“

Elizabeth?!

„Elizabeth mi nikdy nikdo neříkal!“

„Proč jste nespala s Jerryem?“ vystřelil na ni Jonas další otázku.

„Prosím?!“

„Ano – Elizabeth se k vám bude dokonale hodit. Jste hezká žena, a... A proto pořád nemůžu přijít na to, proč jste vy a Jerry nebyli milenci.“

Na okamžik – pouze na okamžik – Liz napadlo, že její krásu už hezky dlouho nikdo neoceníl. Potřebovala podobná slova. Přímo zoufale je potrebovala. Nepotrebovala je však slyšet teď a od Jonáše Sharpea!

„Nenapadlo vás třeba, že jsem s ním spát nechtěla? Pro vás je to možná těžko pochopitelné, když jste si se svým bratrem podobní jako vejce vejci – ale já Jerryho neshledala být dostatečně neodolatelným.“

„Ne?“

„Skutečně ne! Myslete si o tom, co chcete.“

Jonas se natáhl do chladničky a nabídl jí pivo. Když zavrtěla hlavou, vyndal alespoň jedno pro sebe.

„A jakým jste ho tedy shledávala?“ zeptal se, když se z něho dlouze napil.

„Byl větroplach a přinesl větroplašství do mého života. Dala jsem mu práci, protože mu to rychle myslelo a byl dostatečně silný. Nikdy jsem ale neočekávala, že tady vydrží déle než měsíc. Jemu podobní muži to nikdy na víc nedotáhnou.“

Jonas nepohnul ani svařem, ačkoli byl ve střehu.

„Jemu podobní muži? Jak to myslíte?“ zajímal se nenápadně.

„Muži, kteří pracují, protože potřebují jíst – ale vždycky vyhlížejí nějakou *velkou ránu*, která jim umožní žít si na vysoké noze, aniž by se kvůli tomu museli potit.“

„Tak jste ho tedy znala,“ –zamumlal Jonas. „A co měl vyhlédnutého tady?“

Liz pokrčila rameny.

„Říkala jsem vám, že nevím. Pronajala jsem mu pokoj, protože se mi zdál být neškodný. A také jsem potřebovala jeho peníze, to přiznávám. Tím ovšem veškeré naše *intimnosti* končily. Jediné, co si ještě pamatuju, je to, že se chlubil ohledně nějakého potápění za velký balík peněz.“

„Potápění? Kde?“

Liz si sundala baret a nervózně si prohrábla rukou vlasy. „Byla bych raději, kdybyste mě nechal samotnou a věnoval se výhradně rybaření, za které jste si zaplatil svých dvě stě dolarů!“

Jonas se na ni dlouze zadíval. „Vy jste realistická žena, že, Elizabeth?“

„Ano, to jsem,“ přisvědčila.

„Potom vím, že mám vítězství na dosah. Tak kam se chodil Jerry potápět?“

„Nevím. Pamatuji si jenom, že mi vykládal, jak moc bude bohatý.“

„A co vám vykládal dalšího? Vzpomeňte si!“

„Mluvil něco o potápěčské Štěstěně – a já na oplátku žertovala o pokladech ukrytých na dně moře. A on na to řekl... Bylo to pozdě večer a já právě zpracovávala účetní doklady, takže jsem byla trochu nepozorná a roztržitá posluchačka. Jasně si ale vzpomínám, že byl trochu... trochu společensky unavený, když se vrátil domů. Pořád mluvil o velkých oslavách, o proudech šampaňského...“

„Ale proč to říkal? A co jste na to říkala vy?“ naléhal Jonas.

„Já neříkala nic, protože Jerry měl telefonní hovor. Čas od času mu večer někdo volával. Nebo on naopak volal jemu.“

„Tak mi alespoň povězte, kdy se to stalo. Kdy se tak nehorázně vychloubal?“

„Asi týden předtím, než...“

„To muselo být v té době, kdy volal i mně!“ přerušil ji Jonas a pohlédl na moře. „Tvrdil, že se vrátí domů náležitě stylově. Mluvil tak ale pokaždé, když se vracel. A stylové bylo i to, že telefonoval na účet volaného. Viděla jste ho někdy s někým mluvit, nebo se dokonce pohádat?“

„Jerry se nikdy s nikým nehádal. Flirtoval s ženami na pláži, žertoval s klienty – a vycházel s každým, s kým pracoval. Volný čas ale většinou trávil v San Miguel. Myslím, že tam s Luisem a dalšími kamarády důkladně prošel pár barů.“

„Jakých barů?“ zajímal se hned Jonas.

„Na to se musíte zeptat někoho jiného než mě. Pokud vám samozřejmě nestačí, že policie už všechno ví. Proč to nenecháte na nich, pane Sharpe, na kapitánu Moralasovi?“

„Jerry byl můj bratr. Víc než bratr! Byl součástí mě samotného. A tahle část byla zavražděna. Abych se zase mohl cítit celý, musím zjistit proč. Vy jste nebyla překvapena, že byl Jerry zavražděn?“

Liz na něho nechápavě pohlédla.

„Jistěže byla! Možná se ale nechlubil jenom přede mnou, ale i... i před špatnými lidmi. A ti lidé ho pak... Váš bratr měl špatný zvyk, že vždycky rozhazoval peníze, jako by jich měl plné kapsy.“

Jonas zavrtěl hlavou.

„To nebyla loupež ani rvačka, Elizabeth. To byla profesionální práce, kterou si musel někdo objednat.“

Lizino srdce začalo pomalu a bolestně bušit.

„Nerozumím vám,“ hlesla tiše.

„Ale rozumíte! Jerry byl zavražděn naprosto profesionálně – a já jsem přijel zjistit, co za tím vězí.“

„Pokud byste měl pravdu – je to jen o důvod víc nechat všechno raději na policii,“ upozornila ho významně Liz.

Jonas si vytáhl další cigaretu, ale místo aby si ji zapálil, zahleděl se před sebe k pomyslné čáře, na které se moře setkávalo s obzorem.

„Policie nechce pomstu. Já ano.“

Liz se zachvěla a několikrát naprázdno polkla.

„I kdybyste našel osobu, která to má na svědomí, co byste mohl dělat?“ zeptala se pak.

„Jako právník bych se tu osobu či osoby musel snažit dostat před soudní dvůr, ale jako bratr... My dva musíme v každém případě všechno znovu dopodrobna probrat.“

Liz se zamračila.

„Nemyslím, že jste právě milý člověk, pane Sharpe.“

„To taky nejsem,“ přisvědčil Jonas.

Liz k tomu chtěla ještě cosi podotknout, ale vtom si všimla napjatého vlasce a do oblouku ohnutého rybářského prutu.

„Máte rybu, pane Sharpe,“ oznámila suše, otočila se na podpatku, šla zpátky na můstek a Jona se Sharpea ponechala na pospas sobě samému.

TŘETÍ KAPITOLA

Slunce právě zapadalo, když Liz parkovala motorové kolo pod přístřeškem vedle svého domu. Ještě i teď se pořád musela smát tomu, jak Jonas zápasil s třicetilibrovým tuňákem.

V první chvíli si myslela, že ten boj vzdá. Jenže nevzdal, tvrdohlavec jeden.

Takže jsme vlastně vyrovnáni, napadlo ji. On má svoji rybu a já jeho dvě stě dolarů.

Na Jonášovi bylo zřetelně vidět, že nedrží rybářský prut poprvé v životě. I tak ale s velkou rybou ležící mu na palubě *Expatriate* u nohou vypadal dost zmateně. A stejně zmatený byl i poté, kdy opět přistáli u pláže, kde se kolem něho okamžitě seběhl hlouček obdivovatelů jeho úlovku.

V každém případě ho to připravilo o možnost, aby mě zdržoval, libovala si Liz a pomalu se chystala na příchod tropické noci. Pokud by vítr přihnul nad Cozumel mraky od východu, mohla by být i pořádně deštivá. Prozatím ale bylo v domě tak dusno, že musela nechat otevřené hlavní dveře, aby jimi mohl vanout vítr vonící deštěm a mořskou solí.

Poté, co vítr zesílil, automaticky zapnula rádio. Období hurikánů bylo sice už několik měsíců pryč, ale nenadálý příchod tropické bouře se zdál být dost pravděpodobný. Její možné následky znala Liz příliš dobře, aby je brala na lehkou váhu. V rádiovém éteru se ale zatím o žádné bouři nemluvalo, a tak se rozhodla vysprchovat, aby ze sebe smyla celodenní pot.

Protože se mezitím, co se sprchovala, zešěřilo, natáhla se, aby rozsvítila – když vtom ji něco zarazilo.

Nechala snad ráno stažené žaluzie, nebo...? Ne, to by si jistě pamatovala. Byla přece z lodi zvyklá podobné detaily vnímat. Na moři na tom mnohokrát závisela bezpečnost posádky a cestujících. A tady doma... Divné! To s těmi žaluziemi bylo opravdu divné.

Když se ale místností rozlilo světlo, mávla nad svými podezřeními a obavami rukou.

Nejspíš jsem byla ráno trochu rozrušená. A nebylo by divu, když jsem měla strávit celý den o samotě s Jonášem Sharpem, který se pořád na něco vyptával a do všeho strkal svůj zvědavý právnícký nos.

Při vzpomínce na jeho úsměv se Liz zamračila a začala vytahovat žaluzie a zajišťovat je lankem. Ještě ale lanka nestačila pořádně omotat kolem háčku, když vtom ji náhle zezadu sevřely silné mužské ruce a vzápětí ucítila přímo na hrdle ostří nože.

„Kdo... kdo je to?!“ vyjekla.

Hlas, který jí zasyčel do ucha, hovořil španělsky. Když se instinktivně chytla rukama paže, která ji držela kolem krku, a začala do ní nehty, zavadila přitom o tenký kovový náramek na mužově zápěstí. Zalapala po dechu a přestala bojovat, protože nůž se přitiskl k jejímu hrdlu ještě výhruzněji než předtím.

„Co chcete? Moje peněženka leží na stole, vezměte si ji.“

Bolestivé škubnutí za vlasy jí málem vehnalo slzy do očí.

„Kam to dal?!“ vyštěkl mužský hlas.

„Kdo? Nechápu, co po mně chcete.“

„Ptám se, kam Sharpe schoval svůj podíl, dámo. Jestli chcete žít – řekněte mi, kam ty prachy dal!“

„Nevím.“

Nůž jí poranil kůži na hrdle.

„Tak ještě jednou a naposledy, dámo...“

„Nikdy jsem u něho žádné peníze neviděla. Můžete se přesvědčit – žádné tu nejsou!“

„To už jsem udělal,“ ujistil ji neznámý a stiskl ji tak pevně, že se jí z nedostatku vzduchu začaly před očima dělat mžitky. „Sharpe zemřel rychle. Ale vy nemusíte mít takové štěstí. Řekněte mi, kde to je, a nic se vám nestane.“

On mě přišel zabít!

Ta myšlenka projela Liz hlavou jako blesk.

Mám zemřít kvůli něčemu, o čem nic nevím!

Když začínala cítit, že se blíží k hranici bezvědomí, vzpomněla si na svou dceru.

Kdo by se o ni postaral, kdybych zemřela?

„Prosím...“ zaškemrala a zhroutila se schlíple do mužovy náruče.
„Nemohu vám nic říct... nemohu dýchat.“

Sevření paže poněkud povolilo. Liz nejprve prudce poklesla v kolenou, a když se po tom nečekaném pohybu zvedala, udeřila lokty vší silou za sebe a s hlasitým voláním o pomoc vyrazila ven z hlavních dveří.

Její nejbližší sousedi bydleli zhruba padesát metrů daleko. I oni měli dveře otevřené.

Když Liz doběhla na jejich práh, slyšela, jak od jejího domu doslova vystřelilo auto s vrahem za volantem.

„Pokusil se mě zabít!“ stihla ještě hlesnout a potom omdlela.

„Nemám žádné další informace, které bych vám mohl poskytnout, pane Sharpe.“

Moralas seděl ve své kanceláři s výhledem na molo. Spis na jeho stole nebyl tak tlustý, jak by si přál. Nic z jeho dosavadního pátrání neobjasňovalo, proč byl Jerry Sharpe zavražděn.

Muž, který seděl proti němu, na něho zkoumavě pohlédl, jako by mu nevěřil.

„Kapitáne, já...“

„Rád bych věděl, pane Sharpe, jestli smrt vašeho bratra nesouvisela s něčím, co se stalo před jeho příjezdem na Cozumel.“

„Jerry před ničím ani před nikým neutíkal, jestli máte na mysli tohle.“

Moralas znovu prolistoval své papíry.

„New Orleans. To byla jeho poslední trvalá adresa.“

„Jerry nikdy neměl žádnou trvalou adresu,“ zamumlal Jonas.
„Ani žádné trvalé zaměstnání nebo trvalý vztah. Byl jako kometa – objevil se a zase zmizel. Teď se ale raději vraťme k tomu, co mi řekla slečna Palmerová.“

„Máte na mysli to poněkud tajuplné potápění, kterým si měl váš bratr vydělat spoustu peněz?“ zeptal se skepticky Moralas.

Jonas se zamračil.

„Komu vlastně nevěříte, kapitáne? Mně? Slečně Palmerové? Nebo nám oběma?“ „To není otázka nedůvěry,“ řekl Moralas trpělivě a potáhl z tenké cigarety. „Ale pokud je ta zmínka o potápění

nějakou stopou vedoucí k vrahovi vašeho bratra, musím vás upozornit, že je to stopa už pořádně vychladlá. A každý den chladne stále víc. Nejsou tu otisky prstů, vražedná zbraň ani žádní svědkové. To samozřejmě neznamená, že bych to chtěl odložit a zapomenout na to. Pokud je ten vrah na mém ostrově, mám v úmyslu ho najít. V tuhle chvíli si ale troufám tvrdit, že je daleko odtud, možná zpátky ve vaší vlastní zemi. Nic vám nebrání, abyste se tam vrátil také, protože vyšetřování poběží dál svojí cestou bez ohledu na to, jestli přitom budete nebo ne.“

Jonas zavrtěl hlavou.

„Neodjedu odtud!“

Moralas pokrčil rameny.

„To je samozřejmě vaše právo,“ řekl. „Pokud nebudete zasahovat do policejního vyšetřování,“ dodal a natáhl se po telefonu zvonícím na jeho stole. „Moralas, prosím. Cože?! Kdy? Jste zraněna? Ale jistě, slečno Palmerová, zůstaňte, kde jste, přijedu za vámi.“

„Elizabeth Palmerová je klíč!“ zamumlal tiše Jonas a nahlas se pak zeptal: „Můžete mi povědět, co se vlastně stalo?“

„Slečna Palmerová byla napadena.“

Jonas byl ve u dveří jako první.

Proboha, jak je to možné! Ještě před několika hodinami jsem byl společně s Liz na palubě rybářské lodi. A teď... Byla napadena. Proč? Protože ví víc, než mi byla prozatím ochotná prozradit?

„Pojedu s vámi.“

Když kapitánovo auto zastavilo před domem Liziných sousedů, vyšla jim vstříc žena v bavlněné zástěře a s baseballovou pálkou v ruce.

„Vždyť já vás přece znám a vím, že jste policista,“ sdělila Moralasovi, který jí automaticky ukazoval svůj služební průkaz. „Já jsem Patricia Alderezová. Slečna Palmerová je uvnitř. Děkuji Svaté panně, že jsme byli doma, když k nám přiběhla.“

Jonas vkročil dovnitř současně s Moralasem. Potom Liz konečně spatřil. Seděla na ošuntělé lenošce a choulila se nad sklenicí vína, kterou držela oběma rukama. Jonas viděl, jak se tekutina roztřeseně chvěje sem a tam.

Lizin pohled minul Moralase a zastavil se na Jonášovi. Nepromluvila ale na něj.

„Slečno Palmerová,“ oslovil ji Morales a posadil se vedle ní, „můžete mi vyprávět co se stalo?“

Liz se napila, stiskla krátce rty k sobě a potom začala pomalu mluvit.

„Přišla jsem domů při západu slunce. Nechala jsem otevřené hlavní dveře a šla jsem se do ložnice svléknout, abych se mohla jít vysprchovat. Žaluzie byly dole a já myslím, že jsem je ráno nechala vytažené. Lanko nebylo zabezpečené, tak jsem šla a otočila ho kolem háčku. Potom mě někdo ze zadu chytil. Držel mě kolem krku a přitiskl mi k němu nůž. Trochu mě řízl,“ dodala a reflexivně se dotkla řezné rány, kterou jí sousedka předtím vyčistila a ošetřila. „Nemohla jsem se bránit, protože jsem se bála, že mě tím nožem zabije. On mě totiž přišel zabít!“ zvedla hlavu a pohlédla Moralesovi přímo do očí. „Slyšela jsem to v jeho hlase.“

„Co vám řekl, slečno Palmerová?“

„Zeptal se *Kde to je?* Jenže já nevěděla, co chtěl. Nabídla jsem mu, že si může vzít moji peněženku. Přidusil mě a znovu se zeptal *Kam to Sharpe dal?*“ V té chvíli Liz pohlédla na Jonase. Když zvedla hlavu, viděl, že má na krku velké výrazné modřiny. „Vyhrožoval mi, že jestli prý mu neřeknu, kde ty peníze jsou, zabije mě – a nebudu mít tolik štěstí, abych zemřela tak rychle jako Jerry. Nevěřil mi, když jsem mu říkala, že nic nevím.“

V Jonášovi se začala zvedat vlna výčitek svědomí a pocitu viny.

Moralas se trpělivě dotkl Liziny paže.

„Nechal vás jít?“

„Ne, přišel mě zabít,“ opakovala Liz mdle, beze strachu a hněvu. „Věděla jsem, že to udělá, ať mu něco řeknu nebo ne... A já... Moje dcera. Vzpomněla jsem si, jak moc mě potřebuje. Sehnula jsem se, udeřila ho oběma lokty do břicha a utekla.“

„Poznala byste toho muže?“

„Neviděla jsem ho.“

„A jeho hlas?“

„Mluvil španělsky. Myslím, že nebyl moc velký, protože mi dýchal přímo do ucha. Nic víc nevím. Stejně jako nic nevím o

Jerryho penězích ani o čemkoli jiném,“ dodala, pohlédla zpátky na sklenici s vínem a rozplakala se. „Chci jít domů.“

„Nebojte se,“ chlácholil ji Moralas. „Vrátíte se tam hned, jak se moji muži přesvědčí, že je to tam pro vás bezpečné.“

Budete mít ode dneška policejní ochranu, slečno Palmerová!“

Liz téměř nevnímala plynutí času. Ale když ji Moralas vedl zpátky k jejímu domu, byla už noc ozařovaná měsíčním světlem. Policista, který stál venku na hlídce, mohl ze svého místa sledovat všechna okna i dveře.

Liz prošla domem přímo do kuchyně, zatímco Moralas s Jonášem Sharpem ještě jednou prohlíželi obývací pokoj.

„Měla štěstí,“ prohlásil kapitán.

„Chytíte toho muže?“ zajímal se Jonas.

Moralas pokrčil rameny.

„Ať to byl kdokoli, je zřejmě příliš chytrý, aby bylo snadné ho dopadnout.“

„Sousedí si ho také nevšimli?“ zeptal se Jonas a narovnal stůl, který Liz při svém zoufalém běhu o život převrhla.

„Pár lidí si všimlo modrého vozu zaparkovaného pozdě odpoledne tady u domu. Seňora Alderezová ho pak viděla ujíždět pryč, ale toho, kdo ho řídil, by identifikovat nedokázala. V té chvíli se totiž soustředila hlavně na pomoc slečně Palmerové.“

„To nevypadá na to, že by vrah mého bratra opustil ostrov!“ poznamenal trochu jízlivě Jonas.

Moralas Jonášovi věnoval jeden ze svých trpělivých pohledů.

„Odvezu vás zpátky do města.“

Jonas zavrtěl hlavou.

„Ne, zůstanu!“ prohlásil rozhodně při pomýšlení na stopy po škracení na Lizině hrdle. „Můj bratr do toho slečnu Palmerovou namočil a já... Nemohu ji prostě nechat samotnou.“

„Jak si přejete,“ pokrčil Moralas rameny a dotkl se zbraně, která mu visela v pouzdře na boku. „*Buena noches.*“

Liz si v kuchyni nalávala už druhý šálek kávy.

„Zůstanu tady s vámi a dohlédnu na vás,“ oznámil jí Jonas.

Liz vypila polovinu obsahu šálku a pohlédla na něho. V tom okamžiku necítila vůbec nic; ani vztek, ani strach.

„Myslím, že půjdete.“

„Ne!“ řekl Jonas a bez ptaní si nalil kávu. „Proč jste tady? Na moji bezpečnost přece dohlíží ten policista tam venku.“ *Proč jsem tady?*

„Hloupá otázka!“ zamumlal Jonas. „Chci být sama.“

Pohlédl na její roztřesené ruce, které měly co dělat, aby vůbec udržely šálek s kávou.

„Nemůžete mít vždycky to, co chcete. Lehnu si v pokoji vaší dcery.“

Liz položila šálek a zkrřížila paže přes hrudník.

„Ne! Nechci vás tady!“

Jonas klidně odložil kávovou konvici, ze které si předtím nalil další šálek kávy. Potom pevně sevřel Lizina ramena. „Nenechám vás tady samotnou, dokud toho muže nenajdou. Jste ohrožená, ať si to připouštíte nebo ne. A proto jsem, ksakru, tady!“

Lizin dech byl rychlý, příliš rychlý. Uvědomila si to a pokusila se ho zastavit.

„Nebyla jsem ohrožená, dokud jste nepřišel zpátky a nezačal mě pronásledovat jako lovecký pes.“

„Tím, kdo vás nejvíc ohrožuje, jste hlavně vy sama!“ vybuchl Jonas. „Ať už Jerryho zabil kdokoli, myslí si, že něco víte. Kdy už vám to konečně dojde a začnete přemýšlet o spolupráci se mnou?“

Liz na něho podezíravě pohlédla.

„Jak můžu vědět, že jste sem toho člověka neposlal vy, aby mě postrašil?“

Jonášovy oči byly chladné a nehybné.

„Nemůžete. A já vám také nemůžu stoprocentně věřit. Jediné, co můžeme, je jeden druhému pomáhat.“

„Nechci vaši pomoc!“ zamračila se Liz. „Já vím. Sedněte si. Udělám vám něco k jídlu.“

„Tady nemůžete zůstat!“

„Zůstanu tady! Zítra si sem přivezu svoje věci z hotelu.“

„Řekla jsem...“

„Pronajmu si ten pokoj,“ přerušil ji, otočil se a začal hledat v kuchyňských skříních. „Tahle kuřecí polévka se mi pro vás zdá být momentálně nejvhodnější.“

Liz mu vytrhla konzervu z ruky.

„Já uvařím sama a vy si žádný pokoj nepronajmete.“

„Oceňuji vaši velkomyslnost,“ ušklíbl se Jonas a po krátké tahanici se konzervy opět zmocnil. „Ale kam se poděl váš smysl pro byznys? Dvacet dolarů týdně se mi zdá být docela férová cena. Na vašem místě bych to vzal, protože já tu zůstanu tak jako tak. A teď si už konečně sedněte,“ vyzval ji a začal se poohlížet se po nějakém vhodném hrnci.

Liz nechápavě zavrtěla hlavou. Co se stalo s mým sebeovládáním? Kam se podělo?

Po deset let dělala všechna rozhodnutí sama. Po deset let se nikoho neptala na radu ani se nedožadovala ničí pomoci. A teď najednou měla přijmout účast na něčem, o čem nic nevěděla. Její život se měl stát částí hry, jejíž pravidla neznala.

„Stejně nedokážu nic polknout!“ hlesla a do očí jí vhrkly slzy.

„To se zase spraví,“ ujišťoval ji Jonas.

„Myslela jsem, že mě zabije.“ Lizin hlas se zlomil, když si přitiskla ruce k obličejí. „Cítila jsem nůž na krku a myslela jsem, že umírám. Měla jsem takový hrozný strach... Bože! Takový hrozný strach!“

Jonas ji zvedl ze židle, objal ji, přitiskl k sobě a nechal vyplakat. Její pleť byla ledová, jako kdyby dokazovala, že jí skutečně ztuhla hrůzou krev v žilách.

Děšť se rozbubnoval do oken. Jonas ji ještě pořád držel v náručí. Potom ji pustil a vrátil se zpátky sporáku. Když pak polévku z konzervy uvařil, Liz se cítila natolik unavená, že přestala odporovat a pustila se do ní i navzdory pohmožděnému hrdlu.

Dešťové kapky monotónně bušily do plechové střechy domu.

Jonas vytáhl cigaretu a zapálil si ji.

Liz nemohla pochopit, jak to dokázala, ale mísa byla prázdná dřív než se vzpamatovala. Asi byla opravdu pořádně hladová.

„Děkuji.“

„To je v pořádku,“ řekl Jonas. „Omlouvám se, že... že jsem se chovala poněkud hystericky.“

„Měla jste na to právo.“

Liz zaťala ruku do pěsti, potom ji pomalu otevřela. Odmítala si připustit, že by ho mohla chtít. Docela obyčejně *chtít*. To bylo poprvé po dlouhých letech, kdy se bála být sama a toužila po mužské společnosti.

„Dobrá, pokoj za dvacet dolarů týdně, zálohu na první týden zaplatíte hned.“

Jonas se ušklíbl a sáhl po peněženke.

„Takže byznys nakonec přece jen zvítězil?“

Liz pokrčila rameny.

„Nemůžu si dovolit nic jiného. Jídlo si ale budete muset obstarat vlastní. Dvacet dolarů je dost za nájem, ale málo za nájem s jídlem.“

Jonas sledoval, jak bere ze stolu mísu a jde ji umýt do dřezu.

„Udělám to,“ nabídl se.

„Ráno vám dám klíč od domu. V kolik vstáváte?“

„Vstávám tehdy, když je třeba.“

Zkoumavě na něho pohlédla.

„Ochraňujete mě, Jonasi, nebo vám jde pouze o vaši pomstu?“

„Nejspíš o obojí,“ připustil a omotal si pramínek jejích vlasů kolem prstu. „Sama jste přece řekla, že nejsem žádný milý člověk.“

„A co tedy jste?“ zašeptala.

„Ne já, ale vy máte tajemství, Elizabeth!“ obešel její otázku.

„Moje tajemství s vámi nemají nic společného!“

„Možná ano, možná ne. Ale jsou tu.“

To, k čemu pak došlo, se odehrálo natolik pomalu, že tomu mohla Liz kdykoli zabránit. Ale nedokázala se pohnout. Jeho paže ji znovu objaly a přitáhly ji k sobě. Jeho ústa se k ní sklonila. Rty měl měkké a velice přesvědčivé, takže jim nedokázala odolat. Ještě dřív, než si to stačila uvědomit, mu na jeho polibky začala odpovídat.

Jonas očekával, že se buď bude bránit, nebo vybuchne. Potom si však uvědomil, že má přece dítě, takže musí o životě už ledacos vědět.

Kolik mužů už ji asi takhle drželo?

Čím víc mu dávala, tím víc chtěl. Ale právě ve chvíli, kdy plamen jeho vášně začínal dostupovat vrcholu, odtáhl ruce a nechal je klesnout podél těla. I jeho rty opustily ty její.

Liz byla dokonale zmatená. Vlna dlouho odpíraných potřeb se v ní nejprve prudce zvedla, ale potom stejně prudce klesla.

„Já...“ ,

„Jde na mě nějaké spaní,“ prohlásil Jonas a dával si úzkostlivý pozor, aby se jí už ani nedotkl.

Tak tohle bylo všechno, pomyslela si Liz, když poslední jiskra naděje zablikala a zhasla. Bylo to bláznivé věřit, třeba jen na okamžik, že by se něco mohlo změnit. Zvedla bradu a napřímila ramena. Možná ztratila vládu nad mnoha věcmi, ale ještě pořád ovládala své srdce.

„Dám vám potvrzení na tu zálohu,“ řekla, vzala dvacetidolarovou bankovku, sevřela ji v dlani a odešla.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Porota se dívala na Jonase. Dvanáct tichých tváří s bezvýraznými očima na něho upřeně zíralo přes dřevěné zábradlí.

Jonas stál před nimi v malé, nevlídně osvětlené soudní síni, od jejíchž stěn se ozvěnou odrážel jeho hlas. Přinesl si sem s sebou hromadu právnických knih – tlustých, zaprášených a dost těžkých, aby ho od nich pořádně bolely ruce. Ale věděl, že je nemůže odložit. Pot mu stékal po spáncích i od lopatek dolů po zádech až ke kříži. Šlo o život a smrt. Snažil se to patřičně zdůraznit, ale porota zůstala nepohnutá, bez zájmu. Ačkoli se je snažil udržet, právnícké knihy mu začaly jedna po druhé klouzat z náruče. Pak uslyšel rozsudek.

Vinen. Vinen. Vinen.

Odsouzenec se poraženecky obrátil ke svému obhájci.

Ale to přece... zděsil se Jonas. To je přece Jerry, můj bratr. Nebo jsem to já. To by pak ale Jerry musel být...

Liz seděla mezi diváky. Na sobě měla černé šaty a udržovala si ode všech patřičný odstup. Její oči byly mdlé, bez příslibu jiskřičky naděje. Pak , zavrtěla odmítavě hlavou a řekla: „Nemohu vám pomoci.“

Vzápětí začal její obraz blednout a mizet. Jonas se ji pokusil chytit za ruku, ale jeho prsty nahnátly jen prázdnotu. Potom odešla.

Zmizeli i ostatní diváci. Jerryho odvedli. A před porotou zůstal stát už jenom on – Jonas Sharpe, neúspěšný obhájce. Sám proti dvanácti chladným tvářím, které se na něho blazeované usmívaly...

V té chvíli se Jonas probudil a zjistil, že upřeně zírá na skupinku pestře oblečených panenek, usazených na polici vedle postele. Flamencová tanečnice chřestila kastanětami.

Princezna držela skleněný pantoflíček. Elegantně oblečená panenka Barbie odpočívala v růžovém automobilu s odklápěcí střechou a mávala rukou na pozdrav.

Jonas dlouze vydechl, přejel si rukou přes tvář a posadil se.

Člověk se nemá pokoušet spát uprostřed zahradní slavnosti, usoudil.

Ted' už nebyl překvapený, že měl tak podivné sny. Z police na protější stěně na něho zírala další sada hraček a plyšových vycpaných zvířat, čítající všehochuť od medvěda až po Harlekýna s Kolombínou.

Chtělo by to kávu, pomyslel si Jonas. Pořádný lok kávy!

Oblékl se a zkoušel přitom nebrat na vědomí tucty usměvavých tváří kolem sebe. Mince na jeho hrudi se přitom houpala na řetízku.

Venku za oknem začínali švitořit první časní ptáci. Doma by Jonas slyšel dopravní ruch, se kterým se Filadelfie probouzí do nového dne. Přes okenní parapet by se jistě nenatahovaly žádné nachové květy zvláštních tropických rostlin. A už vůbec by tady nebyly žádné nízké zahradní ploty.

Ani sebeobjemnější právnické knihy by mu v tom okamžiku neporadily, co má dělat. Pro situaci, v níž se právě nalézal, neexistoval totiž v jeho životě žádný precedens.

Kávu ucítil hned poté, co vyšel z ložnice.

Liz stála v kuchyni oblečená pouze v tričku a čemsi, co připomínalo velmi skromné bikiny.

Jonas nebyl muž, jehož by bylo možno nazvat *sexuálním štvancem*, ale nevšimnout si toho páru medově opálených nohou – ne, to se prostě ani při nejlepší vůli nedalo.

Liz domazala toast máslem.

„Káva je na sporáku,“ oznámila, ani se neohlédla. „A v lednici je pár vajec. Kukuřičné lupínky žádné nemám, když tady není Faith.“

„Vajíčka jsou moc fajn,“ zamumlal Jonas, ale ze všeho nejdřív se vrhl na kávu.

„Všechno, co použijete, mi musíte zaplatit!“ upozornila ho Liz a natáhla se, aby zapnula rádio.

„Bez obav!“

„Řekla jsem to jenom pro pořádek. Během půlhodiny odcházím, takže jestli chcete odvézt do hotelu, musíte být připravený.“

Jonas oblažil žaludek prvním douškem horké kávy.

„Nerad vás obtěžuji, ale moje auto zůstalo v San Miguel.“

Liz se posadila ke stolu a procházela si denní program. „Mohu vás hodit do hotelu *El Presidente* nebo k některému jinému hotelu, odkud si můžete vzít taxi k policejní stanici.“

Jonas se znovu napil kávy a kradmo přitom zalétl pohledem k Liz.

Je ještě bledá, uvědomil si a zároveň si všiml, že stopy po škrcení na jejím hrdle od včerejška ztmavly. Hluboké kruhy pod očima svědčily o tom, že v noci nespala o nic lépe než on. Obrátil do sebe zbytek kávy a nalil si další šálek.

„Nenapadlo vás udělat si dnes volno?“

Poprvé od chvíle, kdy vstoupil do kuchyně, na něho pohlédla.

„Ne,“ řekla a znovu sklonila oči k listu papíru, který držela v ruce.

Takže jsme zpátky u byznysu! došlo Jonášovi. Výhradně jenom u byznysu, kterému se nesmí nic plést do cesty.

„Myslím, že byste si to volno měla dopřát!“

„Mám práci!“ prohlásila rozhodně Liz. A vy byste se měl pustit do smažení vajec, jestli je chcete před odjezdem stihnout sníst. Pánev je ve skříni.“

Jonas ji ještě chvílku pozoroval, ale pak se pustil do přípravy snídaně.

Včera večer byla ze sebe Liz pořádně zmatená. Dokázala se smířit s tím, že Jonas tak nečekaně přerušil jejich tělesný kontakt. Ale nepřestávala se divit, jak mohla dopustit, aby ji vůbec objal. A jak potom mohla celá roztoužená vzdychat v jeho náruči. Ne – tohle nemohla odpustit jemu ani sobě!

Ten muž v ní vyvolal pocity, jaké už deset let neznala. Vyburcoval ji k tomu, aby po něm chtěla něco, o čem se zařekla, že už to nikdy po žádném muži chtít nebude. Aby ho rázně neodstrčila, ale naopak mu vycházela vstříc. A potom... Potom ji odmítl!

Takže to mezi námi bude opravdu jenom byznys! Čistý neosobní byznys! Jeho peníze ale potřebuje, protože jinak by se na to vodní kolo nikdy nezmohla.

„Čeká vás dnes další rybářský výlet?“ vyptával se Jonas.

„Ne, ale potřebuju obstarat nějaké nové vybavení,“ odpověděla Liz, zvedla se, aby si nalila další šálek kávy a zároveň po sobě umyla talíř.

Časové znamení v rádiu jí připomnělo, že má v rámci svého denního rozpisu deset minut k dobru. Tvářila se ale, jako by měla naopak dvacet minut zpoždění.

„Ještě chvílku a můžeme jít!“ ujišťoval ji Jonas a rychle spolkl další lžíci smažených vajec.

„Často si takhle najímáte pokoje v cizích domech, místo abyste zůstal v hotelu?“

„My dva si přece nejsme tak úplně cizí,“ upozornil Jonas.

Zase už se neoholil, uvědomila si Liz. Vypadá jako nějaký vagabund, i když... Nutno uznat, že z něho dýchá víc sexuality než ze všech mých ostatních klientů najednou.

Tohle mu samozřejmě neřekla, protože by to bylo skutečně příliš osobní. Pouze ho nenápadně sledovala přes okraj šálku.

„Ale jsme!“ zareagovala pak na jeho poslední poznámku. „Dva úplně cizí lidé.“

„Dobrá!“ řekl Jonas. „Takže já tedy začnu. Studoval jsem práva na Notre Dame, dělal jsem koncipienta u *Neirama & Barkera* v Bostonu a před pěti lety jsem si otevřel vlastní advokátní kancelář ve

Filadelfii. Specializuji se na trestní právo. Nejsem ženatý a žiju sám v najatém apartmá. O víkendech představuji starý viktoriánský dům, který jsem si koupil v Chad's Ford.“

Liz dostala chuť se ho zeptat, jaký ten dům je.

Určitě musí být obrovský, obložený tím nejdražším dřevem, jaké se dá sehnat. Okna jsou vysoká, záclony mušelínové a... Ano – je tam i zahrada, kde se růže pnou po dřevěných pergolách.

Ale nezeptala se. Místo toho řekla: „Váš životopis spojený s výčtem nemovitého majetku na skutečnosti, že jsme si cizí, nic nemění!“

„V každém případě máme minimálně jeden společný problém.“

Liz vypadl šálek z ruky a křápl o dno dřezu. Naštěstí se však nerozbil. Liz ho znovu vypláchla a postavila na odkapávač.

„Já o žádné problémy nestojím!“

„Vaše neochota připustit, že věci jsou takové, jaké jsou, na sdílení našeho společného problému nic nemění!“ oplatil jí Jonas její nedávné odseknutí.

„Mezi námi dvěma je jeden zásadní rozdíl, pane Sharpe. Vy chcete pomstít smrt svého bratra, kdežto já chci žít!“

„Vy si myslíte, že by se všechno uklidnilo, kdybych se vrátil do Filadelfie?“

„Ano,“ prohlásila Liz. Moc dobře ovšem věděla, že to není pravda.

A Jonas zase na oplátku věděl, nebo alespoň tušil, že to ví.

„Tohle na mě nezkoušejte! Nevím sice, proč se na tomhle krásném ostrově skrýváte, ale je mi jasné, že jste dostatečně inteligentní, abyste sama nevěřila tomu, co jste právě řekla. My oba víme, že k tomu, co se vám včera stalo, by došlo i v případě, že bych se tady vůbec neobjevil.“

„Dobrá, máte pravdu,“ připustila Liz. „To, co se stalo, se nepříhodilo kvůli vám, ale kvůli Jerrymu. Ale mění to snad něco na mé situaci?“

Jonas vstal od stolu.

„Tak dlouho, dokud si ten někdo bude myslet, že něco víte o Jerryho... *podnikání* – tak dlouho vás bude pronásledovat. A obávám se, že by nepřestal ani tehdy, kdybyste mu řekla všechno, co

odmítáte říct mně. Takže co mi zbývá jiného než čekat, že vás bude ten někdo sledovat a vy mě k němu chtě nechte dovedete?“

Liz čekala až do chvíle, dokud si nebyla jistá, že dokáže promluvit klidně.

„Takhle přistupujete ke všem lidem, pane Sharpe? Jako k nástrojům pro uskutečnění svých zájmů? Ale čemu se vlastně divím? Muži, jako jste vy, vždycky prosazují své zájmy bez ohledu na druhé.“

Tak tohle už je opravdu moc!

Jonášem zacloumal pořádný vztek.

„Co vy vlastně můžete vědět o mužích, jako jsem já?“

„Možná víc, než si myslíte,“ odpověděla mu Liz se vztyčenou hlavou. „Nejste žádný unikát, pane Sharpe. Byl jste bezesporu vychován v bohaté rodině, máte tu nejlepší školu a stýkáte se jenom se samými vybranými lidmi. Máte vždycky přesně vytyčený cíl, kterého chcete dosáhnout – a kdybyste přitom zadupal do země pár lidí, nebylo by v tom nic osobního. Tohle je na vás vůbec nejhorší ze všeho – ta neosobnost! Co se na mě tak tváříte? Chcete mě snad uhodit?“

Ještě nikdy v životě Jonase nikdo přímo nenazval darebákem. Ale ona? Tahle žena ho dokázala definitivně odsoudit a zatratit pouhými několika slovy.

Vzpomněl si na svůj tíživý noční sen, ve kterém na něho hledělo dvanáct porotců. Obrátil se k oknu, i když by se nejraději sebral a odešel uraženě pryč.

Ať se mi to líbí nebo ne – ona je moje jediné vodítko. Můj jediný klíč!

„Raději bychom už měli jít, abyste se neodchýlila od svého denního rozpisu!“ zabručel pak, když se k ní znovu obrátil.

Venku visela houpací síť, natažená mezi dvěma palmami. Jonas by se moc divil, kdyby mu dopřála ještě čas na zhoupnutí, a tak si ho dobrovolně odpustil, i když ze všeho nejraději by si právě teď lehl do houpací sítě a neměl na práci nic jiného než odhánět mouchy.

„Potřebuju mluvit s Luisem,“ připomněl. „Chci znát podrobně všechna místa, kam s Jerryem chodili.“

„Promluví s ním,“ slíbila Liz. „Ale viděl jste jeho včerejší reakci. Nebyl s vámi skoro vůbec schopný mluvit. A nevím, jestli to dnes bude lepší.“

„Dobrá,“ pokrčil rameny Jonas. „Tak se ho na ta místa vyptejte vy, abyste mě pak na ně mohla doprovodit.“

„A proč tam vlastně chcete chodit?“ zajímala se Liz a měla pocit, jako by vstupovala do tekutého písku.

„Protože musím někde začít!“

„A k čemu u toho budete potřebovat mě?“

„Nevím, jak dlouho to bude trvat, a...“ odpověděl Jonas nejistě. „A nemohu vás nechat samotnou!“

Liz zvedla obočí.

„Mám přece policejní ochranu.“

„To nestačí! Kromě toho umíte španělsky a znáte místní zvyky. Já ne. Proto vás potřebuju.“

„Ať je tedy po vašem!“ pokrčila Liz po krátkém váhání rameny. „Opatřím vám seznam těch míst a zajdu tam s vámi.“

Mám ale jednu podmínku.“

„Jakou?“

„Ať už něco zjistíme, nebo ne – odejdete z mého domu i z mého života hned, jak se vrátí domů moje dcera. Dávám vám tři týdny, pane Sharpe. Ani o den víc!“

„To by snad mělo stačit,“ přikývl Jonas.

„Bude muset! A příště po sobě nezapomeňte umýt nádobí.“

Na silnici ještě pořád parkovalo policejní auto, kterým přijel Lizin bodyguard.

Nedaleko něj si hrál hlouček snědých mexických dětí.

Liz je všechny znala křestními jmény a jednomu z nich nabídla hrst drobných mincí.

Jonas i přes neznalost španělštiny pochopil, že se jedná o obchodní transakci, protože o chvíli později chlapec odběhl a začal mince rozdávat svým kamarádům.

„Co to mělo znamenat?“

Liz se usmála. Vždyť Faith si s těmihle dětmi bude moci hrát celé léto. A to už samo o sobě stojí za to podělit je trochou peněz.

„Řekla jsem jim, že budou detektivové. Kdyby tu zahlédli někoho jiného než vás a policii, ať utíkají přímo domů a zavolají kapitánu Moralasovi. To je nejlepší způsob, jak je vyvarovat všech případných potíží.“

Jonas sledoval chlapce při rozdělování mincí.

„Kolik jste jim dala?“

„Každému dvacet pesos.“

Jonas si to v duchu přepočítal podle nejnovějšího směnného kurzu a zavrtěl nechápavě hlavou.

„Žádné dítě ve Filadelfii by to pro vás za tyhle peníze dneska neudělalo.“

„Tady je Cozumel,“ připomněla mu Liz a roztlačila své motorové kolo.

Jonas pohlédl nejprve na vozidlo, pak na jeho řidičku. Tohle motorové minikolo se podle jeho názoru hodilo spíš pro nějaké pubertáky.

„Na téhle věci vy opravdu jezdíte?“

Něco v jeho tónu ji ponoukalo k tomu, aby se usmála. Odpověděla však chladně: „Tahle věc je ve zdejších poměrech ten nejlepší dopravní prostředek.“

„BMW je také skvělý dopravní prostředek!“ ušklíbl se Jonas.

Ted' už to Liz nedokázala vydržet a zasmála se.

Takový uvolněný smích od ní Jonas ještě nikdy neslyšel. A když na ni pohlédl, byly její oči zářivé a přátelské. Cítil, jak se mu chvěje země pod nohama.

„Zkuste projet s BMW pár zdejších postranních uliček – a uvidíte, o čem mluvím. Ted' už si ale naskočte, jestli chcete odvézt do hotelu.“

Navzdory všem svým pochybnostem si Jonas sedl za ni.

„Kam si mám dát nohy?“

„Kam chcete,“ doporučila mu. „Hlavně je ale držte nad zemí,“ dodala, nastartovala a rozjela se.

Jonas se jí při nadsakování přes výmoly držel dlaněmi jemně kolem boků.

„Jsou tady ještě nějaké horší cesty, než je tahle?“ zeptal se.

„Co je na ní špatného?“

„Nic, jenom se tak ptám.“

„Pokud chcete něco noblesnějšího – zkuste Cancún. Je to jen pár minut letu odtud.“

„A co vy?“ zajímal se Jonas. „Vy tam také někdy létáte?“

„Plujeme,“ opravila ho Liz. „Minulý rok jsme vzaly s Faith *Expatriate* a pár dnů jsme si prohlížely zříceniny mayských pyramid a městských hradeb.“

„Já se v archeologii moc nevyznám.“

„To ani není třeba. Všechno, co potřebujete, je trocha představitosti.“

Liz zahoukala na houkačku.

Jonas zahlédl starého, plešatého muže, který se narovnal ve dveřích svého obchodu a zamával jí.

„Señor Pessado,“ informovala Jonase Liz. „Dává Faith cukroví a oba si myslí, že o tom nevím.“

Jonas se jí chtěl znovu zeptat na dceru, potom se ale rozhodl, že si to nechá na vhodnější čas. Tak dlouho, dokud bude ochotna být sdílná, bude lepší držet věci v neosobní poloze.

„Znáte hodně lidí tady na ostrově?“ zeptal se jakoby mimochodem.

„Mám dojem, že je to tady jako někde na malém městě. Navíc jich spoustu znám z hotelu na pláži.“

„Nevěděl jsem, že váš obchod je vlastně jenom jeho filiálka,“ podivil se Jonas.“

„To tedy věru není!“ uvedla Liz věci na správnou míru. „Ale pracovala jsem tam jako pokojská,“ dodala, přidala plyn a vyrazila se svým strojem přes křižovatku.

Jonas pohlédl na její ruce, opírající se elegantně o řídítka. Znovu si důkladně všiml i úzkých ramen a štíhlých boků, kterých se držel. Bylo těžké si ji představit, jak vláčí kbelíky s vodou.

„Asi jste spíš chtěla říct recepční, ne?“

„Řekla jsem *pokojská* – a myslela jsem *pokojskou*.“ ujistila ho Liz. Bylo štěstí, že jsem vůbec našla nějakou práci!“ Liz trochu zpomalila a zamířila k hotelu *El Presidente*. Dopřála si pohled na vysoké štíhlé palmy rostoucí v řadě podél ulice a nasála vůni

rozkvetlých květin. „V tomhle novém hotelu jsem ale nikdy nebyla. Vypadá uvnitř také tak noblesně jako zvenku?“

Jonas pohlédl na budovu před nimi.

„Hodně skla,“ řekl lhostejně. „A také hodně mramoru. Nejlepší ze všeho jsou ale balkony s výhledem na moře. Nechcete se zajít podívat sama?“

Liz byla v pokušení to udělat. Milovala krásné věci. Pak se ale rozhodla, že je to slabost, kterou si nemůže dovolit.

„Děkuji, ale mám práci!“ řekla, když zabrzdila a opřela se nohou o obrubník, aby mohl Jonas pohodlně sesednout. „Klíč máte, takže se nejspíš večer sejdem u mě doma.“

Jonas se za ní dlouze díval, když ji viděl odjíždět směrem k pláži.

Kdo vlastně je tahle Elizabeth Palmerová? zatoužil vědět. A proč mu připadá pořád důležitější a důležitější přijít tomu na kloub?

Liz byla zvyklá pracovat dlouhé hodiny, nosit vybavení, potápět se a surfovat. K pocitu bezpečí jí měl sloužit mladý policista, který se jí nenápadně představil a společně s jejími klienty trávil den na potápěčské lodi.

Bylo dobré, že kapitán Morales drží svoje slovo o policejní ochraně. Zároveň ale měla Liz pocít, že je zavřená v kleci.

Cestou domů se policejní auto drželo v diskrétní vzdálenosti.

Liz měla chuť se doma zamknout a upadnout do hlubokého, bezesného spánku. Ale Jonas už na ni čekal. Našla ho, jak telefonuje v jejím obývacím pokoji.

Telefon měl na klíně a tvář zakaboněnou, protože v jeho kanceláři došlo k nečekaným komplikacím, které mu v žádném případě příliš nezlepšily náladu.

Liz si ho nevšímala a šla se vysprchovat a převléknout. Její garderoba nebyla příliš bohatá a soustředovala se téměř výhradně na oděvy vhodné k chození na pláž. Nakonec si bez velkého nadšení vybrala bavlněnou sukni barvy paví modři a zkombinovala ji s červenou košilí. Spíše aby prodloužila čas, kdy mohla být sama, nanasla si rychle trochu make-upu. Učesala si zacuchané vlasy a...

Víc už by stejně nestihla, protože Jonas netrpělivě zaklepal na dveře a bez vyzvání vstoupil.

„Obstarala jste ten seznam?“ zeptal se suše.

Liz zvedla kus papíru vytrženého z poznámkového bloku. Mohla se samozřejmě rozhořčit, že k ní tak vtrhnul – ale k čemu by jí to bylo? Stejně by nic nezměnila.

„Přesně, jak jsem vám slíbila.“

Jonas si od ní papír vzal a začel se do něho.

Oholil se! zaznamenala Liz. A oblékl si náhodou dobře padnoucí sako a volné kalhoty barvy slonové kosti.

„Znáte ta místa?“

„Jen zběžně. Nemám totiž příliš mnoho času, abych se potloukala po barech a klubech.“

Jonas cosi nesrozumitelného zabručel.

Žaluzie byly vytažené a narůžovělé světlo, které vnikalo okny dovnitř, činilo Lizinu plet' ještě medovější než předtím. Košili si zapnula až ke krku a vlasy měla učesané dozadu. Řasy měla ale zvyrazněné, oční víčka zlehka dotčená stíny a na tvářích trochu červeně. Rty zůstaly nenamalované.

„Měla byste být při líčení opatrnější,“ doporučil jí Jonas. „Zvláště na oči,“ dodal a zlehka přejel palcem pod jejím obočím.

Liz sebou trhla, ale zůstala stát.

„Mám jeden menší problém,“ přiznala pak.

„Problém? Jaký problém?“

„Nemám žádné vhodné boty.“

„Tak jděte v těch, které máte,“ pokrčil Jonas rameny a netrpělivě se zahleděl na dvě kolorované kresby visící na zdi. Na jedné byl vyobrazen západ slunce, jenž se velmi podobal tomu, který bylo vidět venku za oknem. Druhá představovala bouři bičující pláž. Jeden obrázek byl plný klidu, druhý plný násilí.

Jonas by moc rád věděl, kolik z toho dvojího v sobě nosí Elizabeth Palmerová, kterou právě doprovázel do její ložnice.

Na nočním stolku stála zarámovaná fotografie mladé dívky.

Byla celá rozesmátá v květované blůze obepínající ramena. Její zvednuté ruce přecházely do kudrnatých chloupků v podpaží, černých a lesklých. Několik zubů chybělo, ale ty zbylé dodávaly šarm oválné opálené tváři. Nebýt očí, Jonas by si to dítě nikdy nedal dohromady s Liz. Ale takhle... Ty oči byly světle hnědé, zářivé. Smály se na někoho mimo fotografii, byly doširoka otevřené a

důvěřivé, takže se z nich dalo snadno vyčíst, že neskrývají před matkou žádná tajemství.

„Tohle je vaše dcera?“

Liz v sekundě vklouzla do jediných slušných bot, které měla, vzala fotografii z Jonášových rukou a postavila ji zpátky.

„Jak je stará?“

„Je jí deset. Nemohli bychom už jít? Nechce se mi být venku příliš dlouho.“

„Deset?“ opakoval Jonas trochu ohromeně. Měl totiž zato, že Faith bude zhruba polovic a že je plodem vztahu navázaného tady na ostrově.

Liz pohlédla na fotografii.

„Nelžu vám. Skutečně mám desetileté dítě.“

„Vy sama jste před deseti lety byla ještě dítě!“ prohlásil Jonas.

„Ne, nebyla!“ snažila se ho přesvědčit. „Ale jestli chcete moji pomoc, pojďme už. Odpovědi na otázky ohledně Faith nejsou součástí naší dohody.“

„Vaše dcera je roztomilá. Má vaše oči.“

Liz cítila, jak jihně, o opětovně se v ní zvedá touha po něm. V jeho hlase nezněl žádný soucit. A to bylo přesně to, co potřebovala slyšet. Pochvalná mužská slova bez náznaku nějakého soucitu.

„Děkuji vám.“

„On byl asi pěkný darebák, že?“

Liziny rty se zkrřivily. Do úsměvu to však mělo daleko.

„Ano, to tedy opravdu byl.“

Jonas nevěděl, co ho dohnalo k tomu, aby ji lehce políbil na rty. Ale udělal to.

První klub který navštívili, byl velice hlučný a z valné části plný americké turistické klientely. V rohu jakýsi muž v těsném bílém tričku roztáčel desky na několika gramofonech najednou a pouštěl k tomu barevná světýlka.

Liz s Jonášem si objednali lehkou večeři. Jonas se ale i při jídle neustále ostražitě rozhlížel, jako by čekal, kdy někdo zaregistruje jeho tvář – jako vejce vejci podobnou obličejí jeho zavražděného bratra.

„Luis říkal, že právě sem chodili dost často, protože Jerry rád poslouchal americkou hudbu,“ řekla Liz.

Pro ni samotnou ovšem tohle místo ani zdaleka nepatřilo mezi ty, kde by chtěla trávit každý večer. Stolky tu stály doslova loket na loket a hudba se dala označit jako intenzivní vířskot.

U stolu vedle nich skupinka mladých Američanů experimentovala s lahví tequily, solí a mísou citrónových plátků. Na to, jak budou zítra ráno vypadat, ti *gringos* nejspíš vůbec nemysleli.

Tohle je jednoznačně Jerryho oblíbené prostředí, pomyslel si Jonas. Hlučné a divoké.

„Říkal Luis, jestli se tu Jerry s někým stýkal... důvěrně?“

„Ženy!“ usmála se Liz a ochutnala kousek tortilly. „Na Luise dělala velký dojem Jerryho schopnost... zaujmout dámy.“

„Nějakou speciální dámu?“

„Luis tvrdí, že jedna taková tady byla, ale Jerry jí říkal pouze *baby*.“

„Starý trik,“ poznamenal Jonas nepřítomně.

„Trik?“

„Když říkal všem jenom *baby*, nemohl si nikdy splést jejich jména – a dostat se tak do nepříjemné situace.“

„Rozumím,“ přikývla Liz, usrkla víno a shledala, že chutná skvěle. „Popsal vám ji Luis?“

„Pouze tak, že je to prý *parádní kus* – konkrétně vzato *parádní kus* Mexičanky, jestli vám to nějak pomůže. Má prý husté bujné vlasy a široké boky. Ale Jerry si tu prý párkrát povídal i se dvěma muži. Vždycky šel ovšem k jejich stolku, takže Luis nevěděl, o čem mluvili. Jeden byl Američan, druhý Mexičan. A Jerry je nevyhledával jenom tady. Údajně dokázal některé večery procházet všechny bary ve městě tak dlouho, dokud ty dva nenašel. A několikrát jim i telefonoval.“

„Dobrá, tak se pojďme porozhlédnout po těch ostatních podnicích!“ rozhodl se Jonas.

Během čtvrté zastávky byla už Liz pořádně unavená. Dva z dalších barů byly temné, poslední naopak zalitý prudkým světlem. Většinu návštěvníků rovněž tvořili mladí Američané, hledající exotiku. Místních rodáků bylo jenom pár.

Liz už ale stejně začínaly všechny ty tváře splývat jedna s druhou. Jenom si čas od času říkala, jak se asi na ty bohaté *gringos* s plnými kapsami peněz a spoustou času musí dívat ti, kdo se musí od rána do večera pořádně ohánět, aby si vůbec vydělali na skromné živobytí.

„Tohle je pro dnešek poslední podnik!“ řekla Liz, když Jonas našel prázdný stůl nedaleko tanečního parketu. „Nevím, jak vy – ale já už bych jich víc nezvládla.“

Jonas pohlédl na hodinky. Bylo sotva jedenáct. Podobné akce se zřídka kdy rozproudily před půlnocí.

„V pořádku,“ řekl však a rozhodl se Liz rozptýlit. „Pojďme tančit!“

Předtím než stačila odmítnout ji dirigoval přímo do davu na parketu.

„Je tady málo místa,“ namítla Liz.

„Nějak už si s tím poradíme,“ prohlásil a přitáhl ji k sobě tak těsně, že mohl rukama přejíždět po jejích zádech.

„Netancovala jsem už léta,“ zamumlala a rozesmála se.

„Já také ne,“ sdělil jí Jonas.

Přitisknutí těsně k sobě se rozhoupali davem.

„Jaký má vlastně tohle všechno smysl?“ zeptala se po chvílce Liz.

Jonas pokrčil rameny. „Nevím. A nebudu to vědět dřív, dokud to něco, co hledám, nenajdu. Co vy vlastně děláte, když nepracujete?“

„Myslím na práci.“

„Liz! Mluvte přece vážně.“

Liz si všimla, že už ji přestal oslovovat *Elizabeth*. Jenom dost dobře nevěděla, co to má znamenat a jak si to má vykládat.

„Dobrá, čtu – nejvíc knihy o moři.“

„To mi přijde stejné, jako kdyby si řidič autobusu ve svém volnu pročítal jízdní řády.“

„Mě ale moře opravdu zajímá!“

Je moc blízko! napadlo Liz. A příliš se na mě tiskne!

„A jiné věci?“ zeptal se Jonas. „Ty vás nezajímají?“

„Na nic jiného nemám čas.“

Nepoužívá parfém, zaznamenal Jonas. Přesto ale voní. Tak nějak zvláště aromaticky.

„Nejste na sebe moc přísná?“ otázal se a zauvažoval, co by se asi stalo, kdyby ji políbil. Jeho rty byly tak blízko jejích, že stačilo jen trochu jí zvrátit hlavu dozadu a...

„Jenom se snažím být praktická!“

„Je pro vás vydělávání peněz skutečně tak důležité?“

„Jistě!“ usmála se Liz. „Kupříkladu teď myslím hlavně na to, jaké vodní kolo si za peníze od vás koupím.“

„Vodní kolo?“ podivil se Jonas.

„To víte, musím se snažit o rozšíření sortimentu. Konkurence totiž nikdy nespí.“

Políbil ji. Neodolal a políbil ji.

„Nemohla byste na ni přece jen na chvílku zapomenout? A na ostatní své klienty také?“

„Nemohu,“ odtáhla se od něho Liz. „Musím to kolo koupit ještě před vyvrcholením letní sezóny.“

Znovu si ji k sobě přitáhl a znovu jí přitiskl rty na ústa.

Z její strany ucítil zároveň odpor i vášeň. Jenom se dopředu nedalo určit, co z toho nabude vrchu.

V Jonášově případě ovšem vášeň vítězila na celé čáře. Nebyl žádný exhibicionista, a intimnostem dával proto přednost spíše v klidnějších a méně osvětlených podnicích, než byl tento přeplněný a hlučný klub. Tentokrát však odolat nedokázal.

Liz se zaposlouchala do hudby a cítila, jak jí celým tělem stoupá stále intenzivnější žár. Přestože se pohupovali téměř na místě, měla pocit zběsilé jízdy. Její tělo stočené uvnitř do spirály touhy se chvělo zmatenou radostí. Vystoupila na špičky, aby dosáhla rty na jeho tvář.

Jonas ji zvedl a...

Vtom ale přestala hudba hrát. Jako na povel se od sebe odtrhli. Liz upírala oči rozpačitě do země – a Jonas zcela zapomněl, co předtím dělal, neboť nedaleko od sebe právě spatřil ženu v jasně rudých šatech, která se nápadně podobala Luisovu popisu Jerryho mexické přítelkyně.

„Promiňte,“ zabručel v rychlosti, pustil Lizinu ruku a rozběhl se za onou mexickou kráskou, která se po jeho spatření očividně snažila zmizet.

„Proč přede mnou utíkáte?“ vyhrkl na ni, když j dohnal a pevně chytil za paži.

„*Por favor, no comprendo*,“ zamumlala a zachvěla se jako osikový list.

„Ale rozumíte!“ přitiskl ji Jonas zády ke zdi, takže se skoro nemohla pohnout. „Co víte o mém bratrovi?“

„Jonasi!“ snažila se ho uklidnit Liz, která se sem za nimi prodrala davem – a ani si přitom pořádně neuvědomila, že ho právě poprvé oslovila křestním jménem. „Jestli se míníte chovat takhle neurvale, tak už s žádnou pomocí ode mě dál nepočítejte!“ dodala, otočila se k Mexičance a dotkla se zlehka dlaní jejího ramene.

„*Lo siento mucho*,“ začala se španělsky omlouvat za svého společníka. „Ztratil svého bratra. Jeho bratr se jmenoval Jerry Sharpe. Znála jste ho?“

Žena pohlédla upřeně na Liz a rovněž španělsky zašeptala: „On má Jerryho tvář. Ale Jerry je přece mrtvý – četla jsem to v novinách.“

„Tohle je Jerryho bratr Jonas. On a já bychom si s vámi rádi promluvili.“

„Nic nevím!“

„*Por favor*. Pouze pár minut.“

„Řekněte jí, že čas, který mi věnuje, finančně ocením,“ ozval se Jonas s bez čekání na Lizin překlad vytáhl peněženku, vyndal z ní bankovku a podal ji ženě.

Z jejího výrazu bylo zřejmé, že strach začíná být pozvolna střídán zisťnou kalkulací.

„Dobrá, pár minut,“ přikývla pak směrem k Liz a ukázala vedle do kavárny. „Tam.“

Jonas objednal dvě kávy a sklenici vína.

„Zeptejte se jí, jak se jmenuje,“ požádal pak Liz.

„Mluvím anglicky,“ řekla žena a nechala si připálit dlouhou tenkou cigaretu. „Jmenuji se Erika.“

Jerry a já jsme byli přátelé,“ dodala a už mnohem klidněji se na Jonase usmála. „Dalo by se říct, že velice dobří přátelé, takže...“

„Ano, dovedu si to představit!“ přerušil ji Jonas.

„Byl moc hezký,“ usmála se znovu Erika a potom skousla spodní ret mezi zuby. „Ale také pořádně bláznivý!“

„Jak dlouho jste ho znala?“

„Pár týdnů. Bylo mi moc líto, když jsem slyšela, že zemřel.“

„Byl zavražděn!“ opravil ji Jonas

Erika se zhluboka napila vína.

„Myslíte, že to bylo kvůli penězům?“

„Nevím – mluvil snad s vámi o nějakých?“

Erika zavrtěla hlavou a nechala si připálit další cigaretu.

„To ne, ale... Jerry byl velmi šarmantní a také velice štedrý. Koupil mi náušnice s pěknými modrými kameny. Myslela jsem, že je velmi bohatý, ale on se smál a říkal mi, že skutečně bohatý teprve bude. Mám ráda šarmantní muže. Obzvlášť když mají dost peněz, aby mi mohli občas koupit malý dárek. Jerry mi dokonce sliboval, že si spolu vyjedeme na výlet. A potom... potom zemřel,“ uzavřela svou řeč spolu s vyfouknutím posledního doušku tabákového dýmu.

Jonas ji pozoroval, když pila kávu. Byla opravdu – jak ji Luis ocenil – *parádní kus*. A určitě nebyla hloupá. Tím si byl Jonas jistý.

„Zmínil se před vámi, kdy se tím ještě větším bohatčem stane?“

„Jistě! Zavolal mi v neděli a byl celý vzrušený. *Eriko*, řekl, *vyhrál jsem jackpot*. Pak mi vykládal, že musí ještě uzavřít nějaký rychlý obchod v Acapulcu – a až s tím bude hotový, můžeme společně vyrazit na pár týdnů do Monte Carla. Samozřejmě jsem to tehdy nebrala moc vážně, myslela jsem si, že je opilý. A pak jsem se v pondělních novinách dočetla, že zemřel.“

„Víte, s kým měl ten obchod uzavírat?“

„Ne. Ale občas se stýkal s jedním Američanem, takovým hubeným chlápkiem se světlými vlasy. Jindy zase něco pekl s jedním Mexikánem. Toho jsem nikdy neměla ráda kvůli jeho *mal oj u*

„Zlý kukuč,“ přeložila Liz. „Mohla byste ho popsat?“

„Ošklivý jak noc,“ řekla Erika bez okolků. „Tvář má posetou dolíčky po neštovicích. Vlasy má dlouhé, vzadu mu sahají až přes límec. A není moc veliký. A já mám ráda velké muže,“ usmála se koketně na Jonase.

„Znáte jeho jméno?“

„Ne. Jenom vím, že chodí velice pěkně oblečený a na zápěstí nosí tenký stříbrný náramek. Myslíte, že věděl o těch peněžích? Jerry říkal, že to bude pořádný balík.“

Jonas sáhl pro peněženku.

„Chci vědět, jak se jmenuje!“ řekl a položil na stůl padesátidolarovku. Erika se po ní okamžitě natáhla, ale zadržel jí ruku. „Nejdřív to jméno, Eriko! Nebo ještě lépe obě jména. Mexičanovo i Američanovo.“

„Dvě jména – dvě padesátidolarovky!“ upozornila významně Erika. „Pak vám to zjistím.“

„Nejdřív ta jména!“ zopakoval Jonas.

„Ne, nejdřív záloha!“

„Dobrá,“ souhlasil Jonas a podal jí jednu padesátidolarovku. Erika ji shrábla do peněženky a vstala.

„Víte, že nejste ani zdaleka tak podobný Jerrymu, jak jsem si v první chvíli myslela?“ prohlásila a s klapotem vysokých podpatků zamířila zpátky do klubu.

„Tohle je jenom začátek,“ zamumlal Jonas.

„Nelíbí se mi tenhle váš způsob pátrání!“ zamračila se na něho Liz. „Co byste udělal, kdybych za vámi nepřišla a nezklidnila vás? Vyvlekl byste ji ven a zmlátil ji?“

Jonas vytáhl cigaretu a unaveně si ji zapálil.

„Pojďme domů, Liz.“

„Víte, co bych moc ráda věděla?“ zeptala se ho pak cestou ke stanovišti taxíků.

„Co?“

„Čím se vlastně lišíte od člověka, kterého hledáte? Chováte se totiž úplně stejně jako ten muž, který vtrhnul ke mně domů a ohrožoval mě nožem. Jenom vám chybí ten tenký náramek na zápěstí.“

Jonas chvílku mlčky kouřil a vyfukoval cigaretový dým k nebi plnému hvězd.

„Myslím, že časem si dokážete vy a slečna Erika velice dobře porozumět,“ řekl potom poněkud tajuplně. „Až nastane ten správný čas!“

PÁTÁ KAPITOLA

„Všechno hlídají vaše měřicí přístroje,“ poučila Liz své klienty. „Pro vaši bezpečnost při potápění je důležitý hlavně hloubkoměr. A také ukazatel množství kyslíku v bombách. Těmhle dvěma přístrojům musíte věnovat náležitou pozornost, ať už se potápíte poprvé, nebo posté. Je totiž velmi snadné nechat se okouzlit rybami, korály i dojmem z potápění samotného, takže můžete zapomenout, kolik vzduchu vám ještě zbývá. Vždycky je jistější, když začnete plavat zpátky k hladině, když máte ještě zásobu alespoň na pět minut.“

Víc už jim toho na úvod hodinové lekce prozatím neříkala. Stejně už byli příliš netrpěliví a celí nažhavení na praktické ukázky. Povědět jim to ale musela, protože si zaplatili nejen za kurz samotný, ale i za poučení ohledně bezpečnosti.

„Budeme se potápět ve skupině,“ pokračovala teprve po chvílce, když už se všichni účastníci kurzu začali pomalu připravovat na sestup dolů. „Někomu z vás se možná bude chtít prozkoumávat podmořský svět na vlastní pěst, ale prozatím se držte přinejmenším v párech,“ dodala a vklouzla do popruhů kyslíkových bomb.

Měla s potápěčskými adepty svoje zkušenosti. Mnozí z nich se bezhlavě vrhali do podvodního dobrodružství a zapomínali na všechna varování. Každý, kdo se potápěl s ní, musel mít však zároveň naprostou jistotu v tom, jak se má za nejruznějších okolností zachovat. Neštěstí bývají totiž při potápění mnohem častější než při jiných vodních sportech.

„Takhle?“ zeptal se jí jeden z naprostých nováčků a ukázal jí způsob, jakým se chystal do popruhů vklouznout on.

„Malinko jinak, ale jste na dobré cestě,“ řekla, nadzvedla bomby a pomohla mu je pořádně usadit na záda. „Ty, Luisi,“ obrátila se pak šepem na svého zaměstnance, „dávej pozor hlavně tamhle na ten novomanželský pár. Jednak jsou to naprostí zelenáči, ale hlavně... Jsou tak zahledění jeden do druhého, že snad ani nejsou nic jiného

schopní vnímat,“ dodala a zkontrolovala Luisovy měřicí přístroje stejně pečlivě, jako to dělala v případě platících zákazníků.

„Žádný problém!“ ujistil ji Luis. „Vypadáte unaveně,“ poznamenal s pohledem upřeným na podlitiny na jejím krku.

„Ne, jsem v pořádku!“

„Jste si tím jistá?“ zeptal se Luis pochybovačně. „Nevypadáte tak.“

„Je to od tebe hezké, Luisi, že máš o mě takové obavy, ale skutečně mi nic nechybí. Ani to nejmenší,“ řekla a potěžkala masivní potápěčský nůž.

Kousek od nich se potýkal s ploutvemi její obtloustlý bodyguard, vydávající se za turistu.

Policie má všechno pod kontrolou, oddechla si Liz. Tím, zda má ona sama pod dostatečnou kontrolou Jonase, si už ale nebyla tak docela jistá. Včera večer ji totiž nemile překvapil. Vzpomínka na to, jak se tvářil, když tiskl do kouta Eriku, jí působila žaludeční slabost. Jak si má být s tímhle člověkem vůbec jistá, že se jeho násilná povaha jednou neobráť i proti ní?

Lod' se naklonila. Liz ji v mžiku vrátila zpátky do rovnovážného stavu.

Nemohu teď přemýšlet o Jonášovi! uvědomila si. Jsem v práci a musím se postarat o bezpečnost klientů.

„Slečno Palmerová!“ oslovil ji mladý Američan s ptačím hrudníkem a dobovyvatelským úsměvem na rtech. „Mohla byste mi, prosím, pomoci s těmi měřidly?“

„Jistě!“ odpověděla Liz a začala se o něho starat.

„Jsem trochu nervózní,“ přiznal mladík. „Ještě nikdy jsem nic podobného nedělal.“

„Na tom není nic špatného, být trochu nervózní,“ ujistila ho Liz. „Alespoň budete opatrnější. Takže – stáhněte si tu masku dolů, bude to pro vás příjemnější a pohodlnější.“

Poslechl ji a jeho oči vypadaly za sklem brýlí veliké a rozmlžené.

„Pokud by vám to nevadilo, tak se vás tam dole budu držet!“

Liz se na něho profesionálně usmála.

„Od toho jsem přece tady. Moře je tu hluboké zhruba deset metrů!“ upozornila pak celou skupinu. „Nezapomeňte si dobře seřídít

ukazatel hloubky a tlaku až začnete sestupovat dolů. A držte se všichni v dohledu.“

Liz se posadila na palubu a s přirozenou elegancí vklouzla do vody. Počkala, až se všichni kolem ní potopí – a potom se vydala dolů za nimi.

Tyhle chvíle milovala. Vždy znovu a znovu ji okouzloval pocit beztlíže a nezranitelnosti.

Na hladině bylo moře pokryté bílou pěnou. Liz si připadala jako v nějaké katedrále.

Novomanželé se drželi pod vodou za ruce a zdálo se, že prožívají jedny z nejkrásnějších chvil v celém svém životě.

Liz si znovu připomněla, že na ně musí obzvlášť pečlivě dohlížet.

Policista, který tu měl naopak dohlížet na ni, pomalu proplul kolem jako mořská želva.

Hubený mladý Američan vypadal na to, že je oslněný svým výkonem, ale zároveň je z něho i značně nervózní. Aby mu pomohla se uklidnit, dotkla se Liz jeho ramene.

Trup lodi nahoře na hladině byl odtud jasně a zřetelně viditelný.

Liz však pokynula hlavou směrem dolů a mladík ji tam poslušně následoval.

Ryby proplouvaly kolem nich v hejnech i samostatně. Ačkoli byl písek na dně čistě bílý a voda průzračně namodralá – působil svět pod hladinou, jak kdyby byl plný barev. Snad to působil pohled na šafránově zbarvené korály a jemné krajky mořských řas, které plynule přecházely od růžové až po nachovou.

Tenhle svět Liz znala možná lépe a důvěrněji než ten nad hladinou. Ve zdejší bezbřehém tichu nalézala klid mysli a únik před každodenními starostmi. Vědecká jména ryb a korálových útvarů jí nebyla nikterak cizí.

Pobavilo ji, když pozorovala žraloka křídlatého zaměstnaného polykáním bublin zvedajících se vzhůru k hladině. A aby obveselila i své žáky, strčila špičkou prstu do malé barevné rybky. Ten bojovný sameček si ale chránil svoje teritorium tak chrabře, že se ji pokusil kousnout. Ohrozit ale samozřejmě nikoho nemohl. Na rozdíl od rejnoka, na kterého Liz okamžitě upozornila mladého Američana, který se jí skutečně držel jako klíště. Stejně jako její bodyguard.

Novomanžel se předváděl před svojí ženou a dělal ve vodě jeden kotrmelec za druhým. A Liz měla dobrý pocit, že si za svoje peníze všichni patřičně užijí.

„Skvělé!“ prohlásil postarší britský obchodník, když se pak po půlhodině pod vodou vyšplhal zpátky na lodní palubu. Byl v Mexiku poprvé a zdál se být dokonale nadšen. „Kdy půjdeme zase zpátky dolů?“

„Nebojte, dočkáte se!“ ujistila ho s úsměvem Liz. „Teď ale musíte chvíli odpočívat a dopřát svému tlaku čas na vyrovnání.“

„Co to bylo dole za divnou věc?“ zajímal se další z klientů, kterému Liz pomohla na palubu. „Rostlo to tam jako nějaké křoví.“

Liz vyklouzla z popruhů, na nichž měla zavěšené kyslíkové bomby, a uvolnila všechny svaly.

„Říká se tomu gorgona. Podle té mytologické postavy, která měla hady místo vlasů a každé jejich šlehnutí omračovalo a znehybňovalo.“

Padaly samozřejmě i další otázky.

Jenom ten mladý Američan s ptačím hrudníkem se na nic neptal. Jenom se pořád usmíval.

„Počínal jste si dole velice dobře,“ pochválila ho Liz.

„Opravdu?“ opáčil potěšené a zamžoural proti slunci. „I tak je mi ale líp tady nahoře, i když uznávám, že dole pod hladinou je možné vidět úplně jiný, barvitý a zajímavý svět. Obdivuji vaši schopnost pohybovat se pod hladinou skutečně jako ryba ve vodě.“

„Zabývám se potápěním už dlouho,“ řekla skromně Liz.

Mladík si rozepnul mokrý neoprenový oblek.

„Nechci být vlezlý, ale vy jste Američanka, že?“

„Ano, jsem,“ přisvědčila Liz.

„A odkud jste, jestli se mohu zeptat?“

„Z Houstonu.“

Mladíkovy oči se rozzářily.

„Nepovídejte! Kčertu – já přece také chodil do školy v Texasu.“

„Skutečně?“ zeptala se Liz zdvořile bez ohledu na napětí, jaké v ní jeho slova vzbudila.

„Miluju Texas!“ prohlásil mladík. „A v Houstonu mám pár dobrých přátel. Neznáte nějaké Dresscotovy?“

„Ne.“

„Pravda,“ uvědomil si mladík. „Houston není žádná vesnice,“ dodal a skrčil pod sebe svoje dlouhé, bílé nohy, které si teprve teď začínal opalovat. „Mimochodem, studoval jsem nějaký čas na Texaské univerzitě.“

„Já také,“ řekla Liz.

„A co jste tam studovala?“

Liz se usmála, pohlédla na moře a zešíroka mávla rukou. „Mořskou biologii.“

„Také mě to mohlo napadnout,“ oplatil jí úsměv mladík.

„A vy?“

„Já studoval účetnictví. Pěkně suchá záležitost!“ ušklíbl se. „Snad proto jsem se rozhodl, že si alespoň o dovolené užiju co nejvíc vody.“

„Na to je Cozumel jedno z nejvhodnějších míst na světě,“ ujistila ho Liz. „Jste připraveni sestoupit ještě jednou dolů?“ zeptala se pak jeho i ostatních.

„Poslyšte,“ ozval se mladík. „A co si takhle dát spolu drink, až se zase vrátíme zpátky do přístavu?“

Liz na něho pohlédla. Připadal jí příjemný a vcelku neškodný. Přesto však zavrtěla odmítavě hlavou.

„To z ní sice pěkně, ale mám už něco domluveného.“

„Nevadí. A co třeba jindy? Strávím tady pár týdnů, takže nějakou chvilku byste si snad pro mě mohla najít, ne?“

„Možná,“ slíbila neurčitě Liz. „Ted’ ale musím hlavně zkontrolovat vaše popruhy.“

Zpátky do přístavu se dostali teprve večer. Klienti se buď vydali rovnou na večeri, nebo se před ní ještě zašli vysprchovat. Pouze několik jich zůstalo lelkovat kolem doku. Včetně Lizina bodyguarda a mladého Američana, který ji zval na drink.

„Doufám, že se dneska večer dobře pobavíte i beze mě, pane...“

„Trydent. Ale říkejte mi Scotte. Dáváte... dáváte i soukromé lekce?“

Liz pokrčila rameny.

„Příležitostně.“

„Potom bychom možná mohli...“

„Hej, tady, slečno!“ přerušil mladíka známý hlas.

Liz si zaclonila oči. „Pan Ambuckle.“

Byl to skutečně on. Stál na cestičce pro pěší. Mokrý vlasy měl ulíznuté dozadu. Vedle něho přešlapovala jeho manželka v poněkud neforemných plavkách, které jí obepínaly mohutné boky.

„Právě jsem se vrátil z jednoho potápění – a chci se pustit do dalšího, nočního,“ chlubil se Ambuckle. „Neměla byste chuť mě doprovodit?“

„Obdivuji, na jak vyspělého potápěče jste se už stačil vypracovat, pane Ambuckle. Ale já večer dávám přednost vaně a potom si zalezu do postele s nějakou knihou o mořské biologii.“

„Myslel jsem, že to neprojde!“ křenil se Ambuckle. „Alespoň jsem to ale zkusil. Takže jestli mně dáte košem, vezmu si od vás alespoň nové bomby. A dejte mi nějaké pořádně naplněné, aby mě v noci pod vodou nevypekly.“

„Spolehněte se!“ ujistila ho Liz. „Bomby, které si pronajmete u mě, jsou naprosto spolehlivé a řádně naplněné. Přesně podle předpisů.“

„Však já vím,“ zabručel přátelsky Ambuckle.

„Tohle jsou manželé Ambuckleovi – a tohle je pan Scott Trydent,“ představila Liz svým stálým klientům mladíka s ptačím hrudníkem.

„Také jste se dneska potápěl?“ zeptal se ho Ambuckle.

„Zkoušel jsem to,“ připustil Scott Trydent.

„A líbilo se vám to?“

„Docela ano. Obzvláště díky slečně Palmerové.“

„Noční potápění je ovšem, chlapče, jiná káva!“ poplácal ho Ambuckle bodře po rameni.

„Je tím nočním potápěním úplně posedlý,“ prohlásila paní Ambuckleová, když její manžel odešel hotově vyrovnat účet za pronájem kyslíkových bomb. „Vy se od něho ale, pane Trydente, nedejte zlákat k ničemu, na co by vám nestačily síly.“

„Buďte bez obav,“ ujistil ji mladík. „Nenechám. Těšilo mě setkat se s vámi.“

„Mě také, pane Trydente.“

„Tak někdy zase na shledanou!“ rozloučil se s ním po chvilce i Ambuckle.

Scott Trydent je sledoval, dokud nezmizeli z doslechu, a poté prohodil: „Skvělý pár!“

„To tedy ano,“ souhlasila Liz, zatímco ukládala svoje vlastní bomby trochu stranou od ostatního vybavení. „Na shledanou, pane Trydente.“

„Scottel“ opravil ji znovu. „A kdybyste si to náhodou rozmyslela ohledně toho drinku...“

„Děkuji, jindy,“ řekla Liz s příjemným úsměvem a nechala ho stát na cestičce. „Všechno v pořádku?“ zeptala se pak Luise.

„Jeden z hloubkoměrů trochu zlobí.“

„Tak ať se na něj José podívá. Jestli už jsou všechny lodě zpátky na místě, můžeš jít domů. Dneska zavřu obchod já.“

„Zvládnul bych to také!“ ošil se Luis.

„Jenom si běž odpočinout. Včera jsi zavíral až bůhví kdy v noci. A já stejně ještě musím prohlédnout účetní knihu.“

Luis si přešel špičkou prstu přes tenký knírek.

„Moc pracujete,“ zamumlal.

„Odkdy?“

„Nejspíš odjaktěživa. Když tady není Faith, dřeete celé dny jako mezek. Možná by bylo lepší...“

„Faith je mnohem šťastnější v Houstonu s mými rodiči!“ přerušila ho Liz. „Neposílala bych ji tam, kdybych si myslela, že tomu tak není.“

„Věřím, že je tam šťastná,“ připustil Luis. „Ale co vy?“

Lizino obočí se zvedlo, když vyndávala ze zásuvky klíče. „Vypadám snad nešťastně?“

„Ne!“ usmál se Luis a pokusitelsky se dotknul jejího ramene. Znal Liz už léta a věděl, že jsou hranice, které by nikoho nenechala překročit. „Ale nevypadáte ani šťastně. Co to takhle zajít roztočit s tím hubeným americkým turistou, který na vás celý den mohl oči nechat?“

Celý den na ní mohl oči nechat?

Liz to přehánění rozesmálo. Pohládila Luise po V tváři a zeptala se: „Ty si myslíš, že bohatí američtí turisté jsou ta nejzaručenější cesta ke štěstí?“

„No tak si tedy najděte nějakého hezkého Mexičana!“ ušklíbl se Luis.

„Dobrá, budu o tom přemýšlet, hned jak bude po letní sezóně,“ slíbila mu pobaveně. „Ale teď už jdi.“

„Vyhlížíte Jonase Sharpea?“ otázal se Luis mezitím, co si natahoval tričko.

Na to mu Liz neodpověděla. Pouze mu zamávala a řekla: „*Hasta luego.*“

Když pak zůstala v obchodě sama, zazvonila klíči a rozhlédla se po pláži. Lidé tam většinou chodili v párech a někteří v párech leželi na rozprostřených ručnicích a prostěradlech.

Musí to být příjemné, cítit se polovinou nějakého celku! napadlo Liz. Nebo, že by ne? Že by člověk tím, když se spojí s někým jiným, naopak ztrácel část sebe sama?

O svých rodičích vždycky přemýšlela jako o dvou samostatných lidech. Ale kdykoli pomyslela na jednoho z nich – hned se jí v mysli vynořil i ten druhý. Takže je to asi přece jen příjemné – mít někoho, ke komu se člověk může kdykoli schoulit.

Jenže já si žádný podobný vztah nemohu dovolit! zamračila se. A obzvláště ne s Jonášem Sharpem. Z toho by se mohla vyklubat velice nepříjemná aféra. A i kdyby ne, i tak by soužití s ním muselo být velice náročné. Na druhé straně ovšem... Není úplně snadné pohybovat se v blízkosti podobného muže, jako je on – a zůstat vůči němu zcela lhostejná.

Liz se na okamžik zasnila a představila si, jaké by to bylo příjemné nechat se od někoho objímat a líbat. Jaká rozkoš by plynula z toho, kdyby ji držel tak pevně, že by se téměř nemohla hýbat.

Hloupost! potřásla rozhodně hlavou. Jonas nevypadá na partnera, o kterém by stálo za to reálně snít. Prostě nás jenom okolnosti dočasně svedly dohromady. Oba máme však nadále svůj vlastní život a svůj vlastní osud.

Aby se zbavila marných snů, pokoušela se Liz soustředit na detaily účetní práce. Všechny papíry i obsah pokladny pak uložila do

plátěných desek, vyšla ven a zamířila do noční hotelové úschovny, aby si je tam nechala uložit v trezoru.

Potom si ale vzpomněla na svoje kyslíkové bomby a ještě jednou se vrátila zpátky do obchodu. Její potápěčské vybavení byl totiž její největší luxus. Starala se o něj proto velice pečlivě a nikdy nic ohledně něj neponechávala náhodě.

A právě tehdy, když odemykala dveře do skladu, si všimla, že má na svém kroužku o klíč víc.

Tenhle je od motorového kola, tenhle od zámku na řetězu, tyhle dva od předních a zadních dveří domu, tenhle od skladiště – ale tenhle malý stříbrný... Ne, ten nikdy v životě neviděla!

Co dělá na mém kroužku klíč, který očividně patří někomu jinému?

Ten klíč byl příliš malý, aby mohl být od automobilu. A od skříně také nebyl.

Směšné, pokývala Liz hlavou. Kdo mi ho tam jenom mohl dát?

Udělat to mohl leckdo, protože její klíče zpravidla celý den ležely v zásuvce pod pultem, a byly proto snadno dostupné pro Luise i ostatní najaté zaměstnance.

Ano – dostupné bývaly i pro Jerryho, který navíc často pracoval v obchodě sám!

Liz roztřeseně zamkla a strčila klíče do kapsy. Na to, že chtěla zkontrolovat svoje kyslíkové bomby si přitom ani nevzpomněla. V hlavě jí totiž bez přestání ozvěnou hučela nedávná Jonášova slova: *Týká se vás to, ať už chcete, nebo ne!*

Jonas vkročil do ponuře zešeřelého baru čpícího česnekem a dunícího kvílením vřeštícího juke-boxu. Kdosi ve španělštině zpíval píseň o nekonečné a věčné lásce.

Když jeho oči přivykly šeru, všiml si, že Erika už sedí vzadu v rohu. Přesně, jak se dohodli.

„Jdete pozdě!“ zamávala na něho nezapálenou cigaretou, když se k ní připojil.

„Zabloudil jsem. Tenhle podnik není právě na hlavní turistické trase.“

„Chtěla jsem soukromí,“ řekla Erika a naklonila se, aby jí mohl Jonas připálit cigaretu, jejíž filtr držela stisknutý mezi zuby.

Soukromí tady skutečně měli. U baru seděli pouze dva muži, zahledění do svých sklenic. Na opačné straně místnosti se muchlal jakýsi mladý pár. Zbytek podniku byl pustý a prázdný.

„Máte to?“ zeptal se Jonas.

„Mám,“ přisvědčila Erika. „Ale nemám co pít,“ pokývla významně ke své prázdné sklenici.

Jonas rychle vyklouzl z boxu a objednal u baru dvě tequily.

„Tak – a teď ven s tím!“ vyzval po návratu ke stolu svoji společnici.

Erika obtočila skleněné korálky kolem prstu.

„Platí ještě, že mi za každé jméno zaplatíte padesátku?“ zeptala se obezřetně.

Jonas sáhl po penězence. Položil padesátku na stůl, ale nechal na ní ruku.

„Nejdřív to jméno!“

Erika se usmála a usrkla drink.

Jonas ji chladně sledoval.

Ano, pomyslel si přitom. Tohle je přesně typ mého bratra. Žena, která se umí v životě čiperně ohánět. Žena, která se snaží prodat i to, co nemá a nikdy neměla.

Znechuceně sáhl po bankovce a chystal se ji opět schovat.

Erika ho však chytila za ruku.

„Dobře, neblázněte!“ nemínila si nechat jenom tak ujít příležitost k obchodu. „To jméno je Pablo Manchez.“

„A kde bych mohl toho pána najít?“

„Nevím,“ pokrčila Erika rameny. „Ale jméno už máte!“ dodala významně.

Jonas okamžitě pochopil a podal jí padesátidolarovku.

„Tady máte.“

Erika rychle zastrčila bankovku do své peněženky a pak se na svého společníka zářivě usmála.

„Prozradím vám ještě něco jiného, protože Jerry byl vážně miláček... Tenhle Manchez je pěkný lump. Lidé byli pokaždé pořádně nervózní, když jsem s nimi o něm mluvila. Slyšela jsem, že byl vloni v Acapulcu zapletený do několika vražd. Zaplatili mu,

rozumíte...“ udělala ze své ruky zbraň a obrátila dolů palec. „Když jsem se tohle dozvěděla, přestala jsem klást další otázky.“

„A co ten druhý, ten Američan?“

„Nic. Nikdo ho nezná. Ale jestli se pověsil na Mancheze, určitě to není žádný skautík,“ řekla Erika a opět se natáhla po svém drinku.

„Jerry se nejspíš zapletl do nějakého špatného kšeftu.“

„Vypadá to tak,“ připustil Jonas.

„Je mi vážně líto, že tak špatně dopadl,“ dotkla se Erika řetízku na svém zápěstí. „Dal mi tohle.“

Vzduch v baru mu připadal k zadušení. Jonas se zvedl a zaváhal. Pak vytáhl další bankovku a položil ji na stůl i přesto, že se dozvěděl pouze jedno, a nikoli dvě jména.

„Tady máte ještě něco na drink. A děkuji vám.“

Erika uložila bankovku stejně opatrně jako tu první.

„*De nada.*“

Liz si toužebně přála, aby už byla doma. Když našla dům prázdný, byla trochu zklamaná. Venku sice přecházel Moralasův člověk – ale jak dlouho? Jak dlouho jí může policie zajišťovat ochranu? Kapitán ji může kdykoli odvolat. A co bude potom?

Liz znovu pohlédla na klíč, který jí nepatřil.

Musím něco udělat! rozhodla se. Musím něco udělat, než bude pozdě.

Impulzivně zamířila do dceřina pokoje. Napadlo ji totiž, že tam Jerry možná nechal nějaký kufr nebo něco podobného, co policie při své běžné prohlídce přehlédla.

Na horní polici však našla pouze medvěda s utrženým uchem. Koupila ho pro Faith ještě předtím, než se narodila. Tehdy měl jasně purpurovou barvu. Nyní již byl značně vybledlý a měl na sobě řadu jizev. Ucho mu viselo dolů, protože ho za něj Faith vždycky nosila. A sypaly se z něho piliny. Jméno vlastně ani nikdy žádné neměl. Faith mu stručně říkala *MŮJ* – a byla s takovým jménem. naprosto spokojená.

Liz náhle zalila taková vlna samoty, že se vzlykem ponořila tvář do měkkého medvědího kožíšku.

„Ztratila jsem dítě,“ zamumlala tiše. „Nevím, jestli to ještě dokážu dál vydržet.“

„Liz?“ ozvalo se v té chvíli za ní.

Prudce se otočila – a když před sebou na prahu dveří spatřila Jonase, rychle schovala medvídka za záda.

„Neslyšela jsem vás přijít,“ řekla a připadala si jako blázen.

„Byla jste zaujatá tou hračkou. Ten medvídek vypadá moc roztomile, takže nevím, proč ho přede mnou schováváte.“

„Je starý,“ povzdechla si Liz a pokusila se medvídka vrátit zpátky na polici. Ale nedosáhla tam, a tak ho položila na Faithin růžový baletní trikot o patro níž. „Byl jste někde venku?“

Jonas rychle zauvažoval, zda jí má vyprávět o svém setkání s Erikou. Pak se ale rozhodl si to alespoň prozatím nechat pro sebe.

„Ano, byl jsem se projít. Jste dnes doma nějak časně.“

„Našla jsem tohle,“ ukázala mu Liz malý stříbrný klíček, když ho předtím sundala z kroužku. „Co to má být?“ zeptal se nechápavě Jonas. „Klíč.“

„To vidím. Ale...“

„Není můj,“ přerušila ho Liz. „A nevím, jak se mohl na mém kroužku octnout.“

„Všimla jste si ho teprve dnes?“ zeptal se Jonas, kterému začínalo pomalu docházet, o jak důležitou stopu by se mohlo případně jednat.

„Ano,“ přisvědčila Liz. „Dát mi ho tam ale mohli kdykoli. Ty klíče leží celé dny v zásuvce pod pultem v obchodě, takže...“

„Poeův *Ukradený dopis*“ zamumlal Jonas.

„Prosím?!“

„Byla to Jerryho nejoblíbenější povídka, když jsme byli malí. Ten příběh o dopise dokonale ukrytém právě díky tomu, že se ho zloděj nesnažil nijak schovávat, ale naopak ho položil na to nejnápadnější místo. Aby si tuhle teorii ověřil v praxi, položil kdysi knihu, kterou koupil otci k Vánocům, přímo na polici v knihovně – a skutečně si tam toho dárku nikdo nevšiml.“

„Myslíte tedy, že ten klíč patřil Jerrymu?“

„Vypadá to přesně na jeho styl. Pověsit ho na kroužek mezi ostatní, které mají po celé dny všichni na očích.“

„Klíče sice máme – ale co zámek, ke kterému patří?“ zajímala se Liz.

Jonas pokrčil rameny a znovu si důkladně klíč prohlédl.

„Nemělo by být těžké ho najít. Podle toho vyraženého čísla se s největší pravděpodobností jedná o klíč k bankovní bezpečnostní schránce.“

„V tom případě by mohl kapitán Moralas zjistit, o jakou bezpečnostní schránku se jedná!“

„Časem snad ano,“ připustil Jonas. „Ale já mu o tom nepovím.“

„Proč podivila se Liz.“

„Protože mu ten klíč nemíním vydat dřív, dokud s ním ten zámek nejdřív neodemknu sám.“

Aha – takže tedy ještě pořád myslí na pomstu!

„A to chcete chodit od banky k bance a zkoušet, k jakému zámku se ten klíč bude hodit? Zavolat na policii by bylo mnohem jednodušší.“

„Mám... mám nějaké kontakty,“ zamumlal Jonas a zastrčil klíč do kapsy. „A mám sériové číslo. S trochou štěstí bych mohl zítra odpoledne znát i jméno banky. Můžete si vzít na pár dnů volno?“

Liz zavrtěla hlavou.

„Nemohu. A i kdybych mohla – proč bych to měla dělat?“

„Pojedete do Acapulca.“

Liz se chystala pronést nějaký sžíravý komentář, potom se však zarazila a zeptala se: „Protože Jerry řekl Erice, že má v Acapulcu obchodní jednání?“

„Jestli byl Jerry do něčeho zapletený a něco před někým schovával, určitě to nenechal tady u vás doma. Bezpečnostní schránka v Acapulcu mohlo být přesně to, co se mu samo nabízelo.“

„Fajn,“ ušklíbla se Liz. „Pokud tomu věříte, tak máte před sebou hezký výlet,“ dodala a chystala se kolem něho proklouznout ven z pokoje.

Zastoupil jí ale cestu.

„Jedeme společně. Oba!“

Slovo *společně* zavadilo Liz o sluch velice libě a příjemně. Zároveň si ale vzpomněla na rozhodnutí, které ohledně Jonase učinila.

„Podívejte, Jonasi – nemohu všeho nechat a vydat se s vámi na nějaký nejistý a pořádně divoký lov. V Acapulcu krom toho nebudete

potřebovat žádnou tlumočnici, protože tam anglicky mluví i docela malé děti.“

„Ten klíč byl na vašem kroužku!“ připomněl významně Jonas.
„Nůž přitiskli na vaše hrdlo. Zkrátka a dobře vás chci mít s sebou!“

Lizina tvář sval po svaly ztuhla.

„Nezajímáte mě, Jonasi!“

„Jak nezajímám?“

„Nezajímáte mě stejně jako já nezajímám vás. Vy myslíte jenom na svoji pomstu. A já se na ní naopak nemíním podílet.“

Jonas ji pevně popadl za ramena.

„My oba víme, že to není pravda. Společně jsme něco Nastartovali. A společně to také musíme dotáhnout.“

„Ne, nemusíme!“ odporovala Liz.

Jonas sjel pohledem dolů na její rty.

„Víte stejně dobře jako já, že musíme. A je úplně jedno, jestli tomu chcete říkat pomsta!“

„A jak jinak bych tomu měla říkat?“

„Spravedlnost!“

Liz cítila nepříjemné chvění, když si vzpomněla na svoje vlastní pojetí spravedlnosti.

„O takovéhle *spravedlnosti* byste se ve svých právnických knihách asi sotva dočetl.“

Jonas pokrčil rameny.

„Právo vždycky neznamená totéž co spravedlnost,“ řekl a zlehka ji pohladil po vlasech.

Ale nezůstalo jenom u hlazení. Ve chvíli, kdy k němu vzhledla, přitiskl svá ústa tvrdě na její. Věděl, že by to neměl dělat, ale nedokázal se opanovat. Předtím se k ní choval jemně, protože se mu zdálo, že pohled do jejích očí ani nic jiného nedovoluje. Teď se však choval mnohem drsněji, neboť už dál nedokázal ovládat svoji touhu po ní.

Polekala se. Srdce jí bušilo až v krku, když se pokoušel jazykem dobýt do sladkého vlhka jejích úst. Ale nakonec to riskla a přitiskla se k němu.

To ovšem neměla dělat, protože polibky se mu rázem začaly zdát málo. Postrčil ji směrem k posteli.

„Ne!“ bránila se Liz, které se zdálo krajně nevhodné milovat se s nějakým mužem přímo v pokoji své dcery. „Jonasi, tohle ne!“

„Oba to přece chceme!“ zašeptal vzrušeně.

Měl pravdu.

Jiná žena na jejím místě by byla jistě nadšena, kdyby se na ni někdo díval tak vášnivě jako Jonas. Každá jiná žena by rázem odhodila veškerou opatrnost, aby si nenechala ujít tak nažhaveného a chtivého milence. Jenže Liz...

„Ne, nechci, Jonasi. Nechci podruhé zopakovat stejný omyl!“

„Nemysli na minulost, myslí pouze na přítomnou chvíli!“ naléhal Jonas.

Liz ho však odstrčila a odhodila si vlasy z čela.

„Tohle je můj život – a já si ho nemíním dát od někoho rozvrátit! Povězme si to na rovinu. Pojedu s vámi do Acapulca. Ale jenom proto, že čím dříve dostanete, co chcete, tím dříve odtud zase odjedete. Jenom by mě zajímalo, jak se chcete při svém pátrání na vlastní pěst vyhnout kapitánovým lidem.“

„To nechte na mně!“ doporučil jí Jonas.

„Dobře,“ rezignovala už definitivně Liz. „Udělejte, co musíte. A já se dohodnu s Luisem, že si vezmu na den nebo na dva volno.“

Když ho nechala v místnosti samotného, sevřel Jonas horkou ruku kolem malého stříbrného klíče.

„Snad najdu ten správný zámek a dokážu ho s ním otevřít!“

ŠESTÁ KAPITOLA

Acapulco Liz nezřízeně milovala, i když se sem při svém pracovním vytížení dostala jen zřídka. Nebylo to tak úplně Mexiko, kam před deseti lety uprchla, aby si tu vybuodovala nový domov. Bylo

to rafinované, ultramoderní město lemované výškovými hotely, jejichž prosklené skelety se třpytily v oslnivém slunečním světle. Všude byla spousta bazénů a obchodů s módním zbožím. A protože Acapulco bylo nejstarším turistickým letoviskem v Mexiku, honosilo se i bezpočtem restaurací a nočních klubů. Z jedné strany bylo věnčeno vysokými horami a z druhé omýváno teplým mořem.

Snad právě ty hory, nad nimiž se bez ustání vznášela barevná rogala, Liz tolik přitahovaly a okouzlovaly. Narodila se a vyrostla totiž v rovinatém Texasu – a Cozumel byl co do nadmořské výšky rovněž velice plochý.

Dívat se na zemi z ptačí perspektivy bude nejspíš stejně omamné dobrodružství jako pozorovat život pod hladinou moří a oceánů, napadlo ji mnohokrát. Ještě nikdy však tento módní druh sportu nevyzkoušela.

A neměla k tomu příležitost ani teď, protože jí Jonas na podobné radovánky nedopřál čas. Stejně jako jí neumožnil navštívit některý z místních obchodů s potápěčským vybavením a rybářskými potřebami.

Hotel vybral Jonas metodicky. Byl luxusní a patřičně drahý – přesně v Jerryho stylu. Bungalovy čnící nad oceánem byly vystavěny vysoko na úbočí hor.

Jonas předal zavazadla recepčnímu a vzal si od něho klíče.

Dlouho se ale ve svých pokojích nezdrželi, protože Jonas v žádném případě nemínil marnit čas.

„Půjďme do banky!“ oznámil nekompromisně.

Liz šla vedle něj po ulici poněkud roztrpčeně, protože měla pocit, že začíná až příliš volně zacházet s jejím časem a ani se jí předtím neobtěžuje zeptat na její názor.

„Berete někdy také ohled na přání druhých lidí?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl jí lakonicky Jonas a zamával na kolemjedoucí taxík.

Sdělil řidiči své přání a pak se pohodlně opřel, aby se mohl pokochat pohledem na rušné ulice.

Ano – tohle muselo Jerrymu náramně vyhovovat, uvědomil si znovu. Restaurace plné společenské smetánky. Bujný noční život.

Jerry se nikdy příliš nezajímal o venkovskou atmosféru míst, jako byl Cozumel. Acapulco se ovšem podobalo spíše New Yorku, Londýnu nebo Chicagu.

Stejně jako žena sedící vedle něho neměl Jonas ani ponětí, co se tu před časem odehrálo a do čeho se jeho bratr zapletl. Na rozdíl od ní tomu však chtěl za každou cenu přijít na kloub.

Liz mlčela a ještě pořád vypadala rozmrzele.

Že by zase už myslela na práci? otázal se Jonas v duchu. A najednou si uvědomil, že nejvíc ze všeho by si teď přál vrátit se do bungalovu a milovat se s ní tak dlouho, dokud by oba nebyli vrchovatě ukojeni. Nebyla vyzývavá, klasicky krásná ani oslnivě duchaplná. Ale něco v ní ho oslovovalo. A oslovovalo ho tak moc, že poslední dny a noci trávil ve stále větším neklidu. Chtěl ji. Toužil poznat opojnou chuť její vášně, kterou by mu sama dobrovolně nabídla. Jediný, s kým se probouzel v náručí, byl však prozatím pouze Faithin medvídek s natrženým uchem.

Když taxík zastavil před bankou, Liz vykročila mlčky na chodník. V dálce zahlédla třpyt klenotnictví. Kolem projela limuzína s kouřovými skly a tichým chodem motoru. Na vysokých horských štítech se odrážely sluneční paprsky.

„Líbí se vám tady?“ zajímal se Jonas.

„Dokážu si představit okolnosti, za kterých by se mi tu líbilo víc!“ odsekla Liz.

Jonas ji vzal za paži a vedl ji dovnitř.

Banka byla – jak už tak banky zpravidla bývají – klidná a usedlá. Úředníci byli oblečení do stejných šatů a všichni měli na tvářích stejně zdvořilé úsměvy. Jakákoli konverzace se tam odehrávala pouze polohlasně.

Při ukládání peněz dával Jerry vždycky přednost konzervativnosti, kdežto při jejich obstarávání se naopak pouštěl do těch nejdivočejších krkolomností, napadlo Jonase, když si vybíral, ke které bankovní přepážce by měl zamířit.

Nakonec si vybral tu, za níž seděla nejatraktivnější z místních úřednic.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil ji.

Vzhledla a usmála se na něho.

„Pane Sharpe! *Buenos días*. Je mi potěšením vás opět vidět.“

„I já vás rád vidím,“ opáčil dvorně Jonas a nonšalantně se opřel o pult. „Vidím, že si mě pamatujete.“

Úřednice se začervenala a ohlédla se po své starší kolegyni, která jí postávala za zády.

„Samozřejmě, že si vás pamatuji. Co pro vás mohu dnes udělat?“

Jonas vytáhl z kapsy klíč.

„Rád bych se podíval do své bezpečnostní schránky.“

Úřednice vzala formulář, napsala na něj datum a podala ho Jonášovi.

„Jestli se správně podepíšete...“ nadhodila koketně.

Jonas si od ní vzal pero a lhostejně načmáral podpis.

Liz četla: *Jeremiah C. Sharpe*. Pohlédla rychle, jak se Jonas na úřednici usmál.

Ta už mu ale úsměv neoplatila, protože její kolegyně stála příliš blízko. Porovnala podpis s jeho vzorem na založené kartě a vyzvala ho: „Pojďte, prosím, za mnou!“

„Není tohle ilegální?“ zamumlala tiše Liz, když je úřednice vedla chodbou do podzemí, kde byly uloženy bezpečnostní schránky.

„Ano, je,“ souhlasil s ní bez mrknutí oka Jonas a dal jí přednost ve dveřích.

„Chcete ze mě udělat spoluviníka?“

Jonas počkal, až úřednice odemkne mříž a pustí je dovnitř.

„Jistě. Ale kdybyste měla nějaké problémy, doporučím vám dobrého právníka.“

„Skvělé,“ ušklíbla se Liz. „Ze všeho nejvíc v životě potřebuji dalšího právníka.“

„Zazvoňte, až tady skončíte, pane Sharpe,“ rozloučila se s nimi úřednice.

„Děkuji,“ usmál se na ni znovu Jonas, postrčil Liz dovnitř a potom zamknul dveře.

„Jak jste to věděl?“ zeptala se Liz.

Jonas položil bezpečnostní schránku na stůl.

„Co jak jsem věděl?“ otázal se roztržitě.

„Že máte jít právě k téhle úřednici. Když na vás poprvé promluvila, zdálo se, jako byste se velice dobře znali.“

„Byli tam tři muži a dvě ženy,“ vysvětlil jí Jonas. „A té druhé ženě bylo přes padesát. Takže nebylo nad čím váhat. Pro Jerryho tam mohla existovat pouze jedna jediná úřednice.“

Tahle úvaha se zdála být naprosto logická. Ostatní Jonášovy činy se ale tak snadno vysvětlit nedaly.

„A jakto, že jste uměl svého bratra tak perfektně podepsat?“

Jonas na ni s klíčem v ruce pohlédl.

„Jerry byl mojí součástí, stejně jako já jeho. Kdybychom byli v jedné místnosti, mohl bych vám říct, o čem přemýšlí. Napsat správně jeho jméno je ještě mnohem snadnější.“

„On na tom byl vůči vám stejně?“ zeptala se zvědavě Liz. Pamatovala si totiž, jak Jerry svého bratra popisoval. Jako snoba ve škrobeném límci.

„Naprosto stejně.“

„Hmm. Ráda bych věděla, jestli jste se opravdu znali tak dobře, jak jste si oba mysleli. Myslím, že byste to měl otevřít.“

Jonas vložil klíč do zámku. Ten se v něm zlehka a bezhlučně otočil.

„A je to!“

Nikdy v životě neviděla Liz tolik peněz pohromadě. Ležely tady před ní v pečlivě srovnaných, přepásaných hromádkách. Natáhla ruku, aby se jich dotkla.

„Bože, to vypadá jako celé tisíce,“ polkla. „Stovky tisíc!“

Jonášova tvář zůstala bez výrazu.

„Je to přibližně tři sta tisíc.“

„Myslíte, že je Jerry... ukradl? Že je ukradl tomu muži, který se pak vloupal do mého domu, aby je našel?“

„S tím vloupáním máte asi pravdu,“ připustil Jonas a zvedl malý plastický vak, který byl ukrytý pod penězi. „Ale ty peníze Jerry jistě jenom tak neukradl. Obávám se, že si je vydělal.“

„Prosím?! Tolik peněz se přece nedá vydělat ze dne na den. A já si pamatuji, jak mu Luis půjčoval deset tisíc pesos před jeho první výplatou.“

Jonas se tvářil, jako by úplně zapomněl, že od něho si Jerry po spěšném opuštění New Orleansu pro změnu vypůjčil dvě stě dolarů.

„Věřím, že to můj bratr dokázal,“ řekl.

„A co je tohle?“ ukázala Liz na vak.

Jonas vak rozpečetil a prstem otestoval jeho obsah.

„S největší pravděpodobností kokain!“

„Kokain?!“

„Ano, kokain!“

Liz ohromeně pohlédla na vak.

„Tohle nechápu! Žil přece v mém domě. Věděla bych, kdyby užíval drogy.“

Jonas by byl rád, kdyby i navzdory své nevinnosti konečně pochopila temné stránky lidské povahy. Jedině tak se spolu mohli dohodnout.

„Možná je užíval, možná ne. Ale pochybuju o tom. Na podobné věci Jerry nikdy nebyl. Takže ten kokain neměl zřejmě pro sebe.“

„Myslíte, že ho prodával?“

„Dealer drog?“ zavrtěl hlavou Jonas. „Ne, to by nebylo dost vzrušující,“ dodal a vyndal z bezpečnostní stránky malý adresář v černých deskách. „Myslím, že ho pašoval,“ řekl, když notýsek prolistoval. „To pro něj bylo jako stvořené. Rychlá akce, rychlé peníze!“

Panebože! pomyslela si Liz. A já myslela, že Jerryho znám. Teď mi připadá mnohem vzdálenější, než když býval ještě živý.

„Říkáte to, jako by se vůbec nic nedělo. Jako by pašování kokainu byla naprosto běžná a normální věc.“

Jonášovy oči zůstaly chladné a nezúčastněné, takže se z nich ani při nejlepší vůli nedalo nic vyčíst.

„Měl tady poznamenané iniciály, data, časy a ještě nějaká další čísla.“

Liz se znovu pustila do přepočítávání peněz.

„Tvrdil jste, že je tady tři sta padesát tisíc. Já ale vidím jenom padesát.“

„Připočtete k tomu cenu kokainu na běžném trhu a dospějete ke stejnému číslu jako já!“ doporučil jí Jonas, zatímco do svého diáře kopíroval záznamy z bratrova adresáře.

„A co s tím vším uděláme?“ zeptala se Liz.

„Nic.“

„Nic?!“ Liz měla pocit, jako by se ocitla ve snu. „Máte v úmyslu to nechat tady? Prostě to tady jenom tak nechat a jít pryč?“

Když si poznamenal všechna čísla, vrátil Jonas adresář v černých deskách na místo.

„Přesně tak.“

„Tak proč jsme sem tedy chodili?“ podivila se Liz.

„Abychom to tady našli.“ , „Jonasi!“ chytila ho Liz za zápěstí.

„Musíme to vzít na policii. Kapitánu Moralasovi.“

Jonas jí ruku odtáhl, potom zvedl vak s kokainem a rovněž ho vrátil zpátky do bezpečnostní schránky.

„Chcete se snad nechat zavířit pro držení psychotropních látek a jít si na pár let sednout do mexického vězení?“ ušklíbl se Jonas.

„Ne!“

„Já také ne!“ usmál se Jonas a zamkl víko. „Proto bude nejlepší, když teď zapomenete, co jste tady viděla. O ostatní se už postarám.“

„Ne!“ zaprotetovala Liz.

„Nesnažte se mě tlačit do rohu, Liz!“

„Já že vás tlačím do rohu?!“ vybuchla. „To vy mě vydíráte. A teď se chystáte něco provádět s drogami za čtvrt milionu. Co očekáváte, že asi udělám? Že se klidně vrátím do svého obchodu a budu dál pronajímat ploutve, šnorchly a kyslíkové bomby? Já se ale od vás nenechám dál využívat. Někde tady číhá vrah, který je přesvědčený, že já vím, kde ty peníze jsou. A já... já to teď opravdu vím!“

„Proto je třeba, aby se ten někdo začal zajímat víc o mě než o vás.“

„A jak to mám asi zařídit?“

„Tím, že tady necháte všechno běžet a pojedete do Houstonu navštívit svoji dceru.“

Liz se vyděsila tak, až jí naskočila husí kůže.

„Ale to přece nemůžu! Co kdyby mě sledovali? Riskovala bych Faithino bezpečí.“

Měla pravdu. A snad právě proto na ni Jonas dostal vztek. Byl rozpolcený mezi lásku a touhu po pomstě. Mezi právo a pokušení vzít zákon do vlastních rukou.

„Dobrá, řekneme to Moralasovi, až se vrátíme na Cozumel,“ prohlásil neochotně.

Liz si oddechla. „A kam půjdeme teď?“ Jonas odemkl dveře a zazvonil. „Dát si drink.“

Liz konečně získala trochu času pro sebe. Zašla si do hotelového butiků koupit jednoduché plavky, protože se chtěla vykoupat v jednom z těch exkluzivních bazénů, které tu byly hostům k dispozici.

Liz si tady připadala tak trochu jako Alenka v říši divů. Její rodiče byli úspěšní a zámožní, takže vyrůstala v poklidné středostavovské atmosféře. Apartmá se dvěma ložnicemi a výhledem na oceán si ovšem Palmerovi nikdy nepronajímali. Koberce tady byly měkké jako jarní tráva. Na tapetách barvy slonové kosti byly po stěnách rozvěšené originály kolorovaných kreseb. Šedozelenomodrá pohovka byla dost velká pro dvě osoby.

„Tak takhle si tedy žijí bohatí!“ zkonstatovala Liz trochu pobaveně, když se kráčela do ložnice převléknout. A takhle nějak nejspíš vypadá i Marcusův svět...

Liz nebylo nikdy dovoleno spatřit na vlastní oči jeho domov, takže si ho představovala ještě pohádkovější. Bílé sloupoví. Bílé balkony. Zástupy služebnictva servírujícího odpolední čaj. Štolbové sedlající ve stájích leskle vyhřebelcované koně. Šampaňské popíjené z pravého francouzského křišťálu.

Byla jsem příliš mladá a příliš naivní, pomyslela si teď Liz. Vysnila jsem si pohádkového prince – a Marcus byl ve skutečnosti slaboch, ničema a lump. Přesto ale na jeho dům musím pořád myslet. Ne kvůli sobě, ale kvůli Faith. Tohle je zase můj smysl pro spravedlnost!

Ta představa bohatství byla teď mnohem konkrétnější, když ji mohla porovnat s penězi a kokainem v bezpečnostní schránce.

Musím něco vymyslet, rozhodla se. Něco vymyslet a něco udělat, abychom se já a má dcera nezapletly do té Jerryho sebevražedné hry.

Jerry a Jonas.

S tím druhým byla teď osudově svázaná. I když nikoli na základě vlastního rozhodnutí, ale pouze právem jeho volby. Jak ale potom vysvětlit tu chvíli v taxíku na zpáteční cestě z banky do hotelu? Jak si přebrat tu touhu obejmout ho oběma rukama a položit mu hlavu důvěřivě na prsa?

Liz si odmítala připustit, že by ho mohla milovat. Připravil ji o to, co si dlouhých deset let tak usilovně budovala. O nezávislost. A teď byl na nejlepší cestě vzít si i její srdce. Jenže až tady jednoho dne skončí to, kvůli čemu sem přijel – otočí se k ní zády, odejde z jejího života zpátky do Filadelfie a nikdy si už na ni nevzpomene.

Asi bych si měla zkusit promluvit s Faith, rozhodla se. Jedině tak se mohou věci vrátit zpátky do svých kolejí.

Impulzivně sáhla po telefonu a začala vytáčet číslo.

Faith by se právě teď měla vrátit zpátky ze školy, přemítala. Telefon zazvonil a pakl ho kdosi zvedl. „Haló!“

„Mami?“ Liz cítila zároveň radost i vinu, když uslyšela ve sluchátku matčin hlas. „Tady je Liz.“

„Liz? Nečekali jsme, že budeš volat. Tvůj poslední dopis přišel právě dnes ráno. Stalo se něco?“

„Ne, mami, všechno je v pořádku. Jenom jsem chtěla mluvit s Faith.“

„Lituji, Liz, ale Faith tady momentálně není. Má dnes hodinu klavíru.“

„Zapomněla jsem,“ uvědomila se bolestně Liz. Skoro jí přitom vyhrkly slzy do očí, ale vzepřela se tomu. „Má tyhle hodiny ráda, že?“

„Miluje je,“ ujistila ji matka. „Měla bys slyšet, jak hraje.“

„Chtěla jsem ti poděkovat za ty fotografie, které jsi mi poslala. Je na nich vidět, jak vyrostla. Mami, je... Mohla by ses podívat, jestli už přece jen nepřišla?“

Rose Palmerová slyšela v jejím hlase smutek a ráda by svou dceru měla blíže, aby ji mohla obejmout a políbit.

„Nepřišla. Ale odtrhuje si v kalendáři dny. A koupila ti dárek.“

Liz ztěžka polkla.

„Opravdu?“

„Domnívám se, že to má být překvapení, takže jí neříkej, že jsem ti to pověděla.“

„Neřeknu,“ slibovala Liz. „Ale... ale stýská se mi. Těch posledních pár týdnů před prázdninami bývá vždycky nejhorších.“

Její hlas nebyl pevný, jak doufala – a matka navíc slyšela i to, co by jiným možná ušlo.

„Liz, proč nepřijedeš domů? Strávíš zbytek měsíce tady, zatímco Faith bude chodit do školy.“

„Ne nemohu. Jak se má táta?“

Rose změnila téma. Nikdy nepoznala nikoho tak tvrdohlavého, jako byla její dcera. Tedy kromě své vlastní vnučky.

„Daří se mu dobře. Ty na sebe ale dávej pozor, když se pořád potápíš.“

„Jistě,“ řekla Liz nepřítomně. „A vyříd’... vyříd’ Faith, že jsem jí volala.“

„Nemá ti zavolat zpátky, až se vrátí? Přijede ze školy autobusem v pět.“

„Ne, nejsem doma. Jsem v Acapulcu – obchodně. Takže jí jenom řekni, že na ni budu čekat na letišti. Ty jistě víš, jak moc oceňuji všechno, co pro ni děláš, a...“

„Liz!“ přerušila ji jemně matka. „My oba s tátou Faith milujeme. A milujeme i tebe.“

„Já vím,“ povzddechla si Liz a přitiskla si prsty na oči. „Také vás miluju. Ale pár věcí se teď tak divně zamíchalo...“

„Jsi v pořádku?“

„Budu, když budete i vy. Vyříd’ Faith, že také odtrhávám dny v kalendáři.“

„Řeknu.“

„Zatím ahoj, mami.“

Liz zavěsila a zůstala sedět na posteli, dokud se trochu nevzpamatovala.

Kdyby měla víc důvěry opřít se o svoje rodiče, mohla by se vrátit domů do Států a znovu začít svůj vlastní život? Ne! Spálila za sebou všechny mosty.

Jediná věc, která je pro mě důležitá, je Faith a její štěstí!

O hodinu později ji našel Jonas v bazénu. Plavala sem a tam s dokonale koordinovaným a vláčným tělem. Užívala si toho soukromého luxusu plnými doušky a zároveň se tím pohybem snažila vyplavat ze svého napětí a smutku.

Zatímco tam stál a díval se na ni, uplavala dvacet bazénů na délku. Jonas byl zvědavý, kolik jich asi mohlo být předtím, než

přišel. Modřiny na jejím krku sice už zmizely – pořád však vypadala tak křehká a zranitelná.

„Ještě nemáte dost?“ zavolal na ni.

Zbrzdila tempo a připlavala ke schůdkům.

„Nezkusíte to také?“

Jonas stál u bazénu oblečený úplně stejně, jako když předtím jeli do banky.

„Nevzal jsem si s sebou plavky.“

Liz napadlo, jak by asi vypadal bez nich. Rychle však tu myšlenku zaplašila. Vylezla ven z vody, která se kolem ní prudce rozvlnila.

„Já také ne. Ale koupila jsem si v hotelovém butiku tyhle. Byly sice pořádně drahé, ale...“

Jonas zíral na ty dva nepatrné proužky látky, které měla omotané pod pasem a přes ňadra.

„Poradím vám, jak si je odečíst z daní.“

„Skvělé!“ usmála se. „Je vidět, že se vyplatí mít po ruce šikovného právníka.“

„Já myslel, že vy právníky právě dvakrát v lásce nemáte,“ zamumlal Jonas.

„Když nemusím, tak se na ně snažím nemyslet vůbec!“

„Otec Faith je právník?“

Liz se zamračila.

„Nechte to být, Jonasi.“

„A vy?“ Jonas jí hodil ručník kolem ramen a přitáhl si ji blíž.

„Byl bych rád, kdybyste mi o tom pověděla něco víc.“

Jeho hlas byl klidný, vemlouvavý.

„Proč?“

Jonas pokrčil rameny.

„Nevím. Možná kvůli vašim smutným očím.“ Liz zvedla bradu.

„Nepotřebuju, aby mě někdo litoval!“

„Nemyslel jsem to tak doslova.“

„Ale doslova tak jste to řekl!“

„Kčertu!“ zachmuřil se. „S vámi je opravdu těžké vyjít.“

„Jste v pořádku?“ zeptala se trochu škodolibě.

„Ne, nejsem,“ řekl a přešel k oranžovým květinám, vyrůstajícím z bílého šterku. „Uznávám, že spousta věcí, které jste dnes řekla, byla naprostá pravda. Ale nemohu s tím nic udělat. Zkousím se vyrovnat se skutečností, že můj bratr je mrtvý a že byl zavražděný, protože se snažil cynicky vydělat peníze na pašování kokainu. Měl dobrý mozek, ale vždycky si vybral k jeho užití tu nejhorší možnou cestu. Pokaždé, když se podívám do zrcadla, se musím sám sebe zeptat, proč asi.“

„Nebyl takový, jak ho teď popisujete, Jonasi,“ řekla měkce. „Byl jiný. Ne zlý, pouze slabý.“

Netušil, jak moc to na něho zapůsobí, když mu Liz položí ruku na rameno.

„Zkuste na něho myslet bez souvislosti s tím, kvůli čemu zemřel.“

„To asi nepůjde,“ zavrtěl Jonas hlavou. „Zvlášť když vím, že já jediný jsem ho mohl přimět, aby se do ničeho podobného nezapléтал.“

„Vy tomu opravdu věříte, že byste nad ním mohl mít takovou moc?“

„Kdybych se ji pokusil uplatnit, mohl ještě žít.“

„Byli jste sice bratři, ale zároveň dva zcela samostatní lidé. Jerry nebyl dítě, na které byste mohl bez ustání dohlížet a bránit mu ve špatnostech. Byl to dospělý muž, který se rozhodoval sám.“

„Problém je v tom, že Jerry nikdy nedospěl.“

„A vy se za to chcete trestat?“

Ano – právě tohle dělám! uvědomil si Jonas.

„Musím najít toho, kdo ho zabil, Liz. Nemohu najít klid, dokud se mi to nepodaří.“

„Najdeme ho,“ slíbila Liz a impulzivně přitiskla tvář k jeho. „Potom už bude všechno konečně pryč.“

Jonas si nebyl jistý, že skutečně chce, aby tomu tak bylo. Alespoň ne se vším všudy. Dotkl se Liziny paže.

„Slunce zapadá,“ řekl a přehodil jí ručník přes ramena. U jiného by to gesto mohlo působit nezdvořile a vyzývavě. „Nejlépe uděláte, když se převléknete do něčeho suchého a půjdeme na večeři.“

„Tady v hotelu?“ zajímala se Liz.

„Jistě. Zdejší restaurace vypadá velice slušně.“

„Jenže já... Nevzala jsem si pro podobnou příležitost nic vhodného na sebe.“

Jonas se zasmál a objal ji rukou kolem ramen.

„Žádný strach! Mám ve Filadelfii poměrně tučné bankovní konto, ze kterého mohu bez problémů čerpat peníze i tady v Acapulcu.“

SEDMÁ KAPITOLA

Liz nebyla zvyklá ráno se probouzet v hotelové posteli – a tak byla velice překvapená, kdeže to vlastně je.

Přesto se však probrala ze snu v tutéž hodinu, v jakou byla zvyklá vstávat doma na Cozumelu. Na těchto zvycích nemohl výlet do Acapulca nic změnit.

Jiné věci se však změnily.

V knize by v takovém případě mohla otočit stránku a číst dál. Ve vlastním životě to ale takhle Snadné nebylo.

Ať chtěla nebo nechtěla – byla zatažená do věci, kterým se ještě nedávno snažila tak usilovně vylinout. A tím, kdo ji do nich zapletl, byl Jonas **Sharpe**.

Utéct se nedalo. Na to už nebyla šance.

Stejně bych se ale donekonečna nemohla **schovávat** za Moralase a spoléhat se na ochranu jeho lidí. Ten člověk s nožem se dříve či později vrátí zpátky a podruhé by mohl být úspěšnější.

Takže ani nemělo smysl Jonášovi vyčítat, že se **rozhodl** zůstat, místo aby se vrátil do Filadelfie, **jeho** nepřítomností by se totiž takřka nic nezměnilo. Až na to, že by si Liz připadala ještě více **sama**, **a** ještě opuštěnější a bezbrannější.

Svým způsobem ho vlastně potřebuju naprosto stejně jako on mě!

Její city k němu se změnily od chvíle, kdy včera před večeří pochopila, že trpí nejen ztrátou bratra, ale i tím, co měl Jerry na svědomí. Nic podobného by od něho předtím nečekala – a tak nejspíš nebylo divu, že se v ní okamžitě zvedla vlna soucitu a pochopení.

Vlastně jsme tak trochu oba na jedné lodi, uvědomila si. On trpí ztrátou bratra a posledních iluzí o něm. A já se kdysi tak nešťastně zamilovala do nepravého muže, že se dodnes bojím, aby se mi něco podobného nestalo znovu.

Jonas ji zaslechl hned ve chvíli, kdy vstala. On sám byl vzhůru už od pěti a od té doby si lámal hlavu, jak najít vraha svého bratra, a zároveň přitom neohrozit Liz.

Jedině kdyby se mi podařilo přilákat jejich pozornost výhradně na sebe, mohla by z toho snad být venku!

Tomu, že se Liz v téhle chvíli nemůže sebrat a odjet do Houstonu, ovšem beze zbytku rozuměl. Stačilo si představit, jak by se v podobném případě na jejím místě zachoval on.

Jak dny plynuly, začínal mít pocit, jako by jí rozuměl stále lépe a lépe. Byla osamělá – ale nikoli proto, že by jí snad chyběl cit. Naopak! Právě proto, že ho byla schopná, bála se, aby znovu nenarazila. A než udělat podruhé tutéž chybu – to už se raději nikdy do nikoho nezamilovat. Proto se tak usilovně upínala ke své práci. Ne kvůli sobě samé, kvůli vlastnímu prospěchu, ale výhradně v zájmu své dcery, pro kterou chtěla jenom to nejlepší. Sama sebe tak vlastně popírala, ale zároveň měla pocit, že právě takhle dokáže být nejspokojenější.

I Jonas si sám o sobě ještě nedávno myslel, že je spokojený.

Ted' si však s hrůzou uvědomoval, že je možná svému bratrovi mnohem podobnější, než kdy předpokládal. Úspěch byl přece cílem, za kterým se honili oba, i když každý jiným způsobem.

A ačkoli měl Jonas pevné zaměstnání a vedl poklidný život, nevyskytovala se v něm žádná stálá žena, právě tak jako v Jerryho případě. Kariéra pro něho vždycky stála na prvním místě. A teprve když ztratil bratra, uvědomil si, že všechno na světě nahradit nedokáže. Stejně jako mu starý viktoriánský dům, který si nedávno koupil, nemůže nahradit rodinu a skutečné přátele.

Kdyby Liz Palmerová a já – napadlo ho náhle. Do Houstonu sice odjet nemůže, ale na světě jsou přece i jiná místa, kam by se mohla uchýlit a kde by její život byl naprosto v bezpečí. Kupříkladu ji mých rodičů v Lancasteru. Stačilo by Liz nenápadně dostat z Mexika a její dceru z Texasu. Jonas byl přesvědčen, že by je jeho rodiče obě přijali s otevřenou náručí.

A mně samotnému by to také prospělo! Alespoň bych si v klidu a bez pocitu neustálého ohrožení mohl v klidu promyslet, jak se to vlastně má s mými city k jisté slečně Palmerové.

I Jonášovy city k Liz se během pobytu v Acapulcu změnily. A věděl dokonce přesně od kdy. () d té chvíle, kdy se včera pozdě odpoledne přitiskla tváří k té jeho, a nabídla mu tak beze slova bezpodmínečnou podporu.

I on by jí rád nabídl totéž.

Na podobné úvahy neměl ve Filadelfii nikdy čas. Všechn čas totiž patřil jeho advokátní kanceláři. Teď si však najednou nebyl zcela jistý, zda se s Liz Palmerovou stýká proto, že je pro něho klíčem pro odhalení Jerryho vraha, nebo zda hledá Jerryho vraha proto, aby se přitom mohl stýkat s Liz Palmerovou.

Na filadelfském East Coast je teď už devět hodin, napadlo ho při jeho ranním přemítání. Mohl bych zavolat do kanceláře a zjistit, jaké další pohromy mě ještě budou po návratu čekat. Trocha problémů, které obvykle umím úspěšně vyřešit, by mi teď přišla docela vhod!

Po telefonním sluchátku ale sáhl právě ve chvíli, kdy Liz vyšla ze své ložnice.

„Nevěděla jsem, že už jste vzhůru,“ řekla a pohrávala si přitom nervózně s páskem na županu.

Jonase vnímala tady v hotelovém pokoji úplně jinak než u sebe v domě.

Třeba to bude tím, že u mě je mým podnájemníkem, kdežto tady je tomu právě naopak.

Jonas zavěsil sluchátko.

Kancelář mohla koneckonců počkat.

„Myslel jsem, že spáváte déle.“

Liz jeho poznámku nekomentovala a přistoupila k oknu.

„Fantastický výhled.“

„Ano, to je,“ souhlasil Jonas.

„Nebydlela jsem v hotelu už... už léta,“ dodala Liz. „Když jsem přijela na Cozumel, tak jsem v jednom hotelu pracovala. Nebyl sice tak luxusní a drahý jako tenhle – zato jsem tam ale předtím jezdila s rodiči, takže to byl stejně moc divný pocit. Víte, na co bych měla teď chuť? Na trochu chilli. Snáší váš právnický žaludek podobné věci?“

„Myslel jsem, že chilli bývá nejlepší vlastnoručně uvařené doma.“

„Dobrá, máte pravdu,“ připustila Liz. „Jednou vás na něj třeba pozvu. Dnes si dáme něco jiného.“

„Kaviár a šampaňské?“

„A něco dražšího by nebylo?“ zeptala se Liz rošťácky.

„Hej, Jerry!“ zavolal kdosi na Jonase hned, jak vešli do hotelové restaurace.

Lehký smích na jeho tváři prudce zmrzl. Pouze jeho oči varovně a tázavě zamrkaly na Liz.

Otočil se po hlase a jeho obličej se rozzářil novým úsměvem.

Liz poskočil žaludek, protože tohle přece nebyl Jonášův úsměv – to byl Jerryho úsměv!

„Proč jsi mi neřekl, že jsi zpátky ve městě?“ obrátil se na něj vysoký opálený muž s pískově žlutými vlasy a jeho medvědí tlapa dopadla prudce na Jonášovo rameno.

Liz zachytila na prstě třpyt diamantu.

Muž byl asi třicetiletý a byl oblečený podle poslední módy.

„Jenom takový malý, rychlý výlet,“ ušklíbl se světácky Jonas a pokývl hlavou k Liz. „Mohu vás představit?“

„Já jsem Liz Palmerová!“ představila se Liz sama a donutila tak muže, aby nahlas vyslovil své jméno.

„David Merriworth,“ řekl a chvilku podržel její ruku ve své. „Jerry má občas potíže s vychováním, ale nikdy s dobrým vkusem.“

Liz se usmála a doufala, že to bude působit dost přesvědčivě.

„Děkuji.“

„Posadíme se?“ zeptal se Jonas a vytáhl cigaretu. „Třeba přitom alespoň pustíš ruku méj dámy,“ dodal rozverným tónem, jaký znával od svého bratra.

„Dobrá, dám si s vámi šálek kávy,“ souhlasil David a posadil se. „Za pár minut mám ale nějakou obchodní schůzku. Mimochodem... jak to jde na Cozumelu? Pořád je pro co se potápět?“

„Pořád,“ souhlasil Jonas.

„To rád slyším. Byl jsem teď nějaký čas ve Státech – a člověka vždycky těší vracet se tam, kde se nic podstatného nezměnilo.“

„A kdy ses vlastně vrátil?“ zajímal se opatrně Jonas.

„Včera večer. Kšefty jdou teď ve Státech skvěle, kamarádíčku. Skutečně skvěle!“

„A v jakém oboru vlastně podnikáte, pane Merriworthi?“ zeptala se zdánlivě bezelstně Liz.

David se ušklíbl na Jonase a odpověděl: „Export-import, srdíčko. Takhle nějak by se to, myslím, dalo nazvat, co, Jerry?“

„Ano, tak nějak!“ zakřenil se *zasvěceně* Jonas.

Liz měla tak sucho v hrdle, že se musela rychle napít kávy.

„Kdepak tě Jerry vlastně objevil?“ zeptal se jí žoviálně David.

„Na Cozumelu,“ odpověděla Liz. „Jsme partneři.“

David odložil svůj šálek a pobaveně si ji prohlédl od hlavy až k patě.

„Touhle kapitolou našeho života snad nebudeme Davida obtěžovat,“ usmál se na ni Jonas zářivě. „Nerad bych totiž přestal mít chuť na snídani. Mimochodem, jak se má Pablo Manchez?“ riskl to Jonas a zeptal se Davida na muže, jehož jméno se nedávno dozvěděl od Eriky.

„Manchez?“ trhl sebou nejprve David, ale pak už mnohem klidněji odpověděl: „Naposledy jsem s ním mluvil, když hlídal ty dva Kolumbijce. Od té doby, co už ho nevidám, spím ale mnohem líp.“

„Mně se nejlíp usíná po potápění.“

„Touhle kapitolou našeho života snad nebudeme Davida obtěžovat,“ usmála se líbezně Liz. „Nerada bych totiž přestala mít chuť na snídani.“

„Je dobrá, Jerry, moc dobrá!“ vyhrkl pobaveně David. „Tahle holka je vážně moc dobrá!“

„Přinejmenším jste k němu mohla být víc uctivá,“ mračil se pak Jonas po Davidově odchodu na Liz. „A také jste mu nemusela říkat, že jsme partneři.“

„Kdybych s ním mluvila jinak, nikdy bychom se od něho nic nedozvěděli a tahle šťastná náhoda by přišla vniveč.“

„To se ještě uvidí, jak šťastná náhoda to byla,“ ušklíbl se skepticky Jonas.

„A co chcete podniknout teď?“ zajímala se Liz.

„Myslím, že nám nezbývá nic jiného než se vydat na letiště.“

„A hned, jak přistaneme na Cozumelu, ohlásíme všechno Moralasovi!“

„Měl jste nám dát napřed vědět, než jste se rozhodl vzít slečnu Palmerovou na výlet, pane Sharpe!“ řekl kapitán Moralas vyčítavě. „Takhle měli moji dva nejlepší lidé co dělat, aby vás v Acapulcu našli.“

„Myslel jsem, že policejní dohled není v Acapulcu nutný,“ vymlouval se Jonas.

„Tohle si opravdu myslíte?“ podivil se kapitán.

„Teď nejde ani tak o to, co si kdo z nás myslí, jako spíš o to, co vám dnes přinášíme,“ řekl Jonas a podal mu malý stříbrný klíč s vyraženým sériovým číslem.

„Tenhle klíč ovšem slečna Palmerová neobjevila teprve dnes, ale před několika dny,“ upozornil ho Moralas. „A vy jako právník jistě musíte znát pojem *úmyslně zadržený předmět doličný*.“

„Samozřejmě,“ přikývl chladně Jonas. „Ale ani slečna Palmerová, ani já jsme nemohli vědět, že ten klíč je předmět doličný. Spekulovali jsme přirozeně, že by mohl mít něco společného s mým bratrem, ale nic víc.“

Když chce Moralas argumentovat právnícky – budu tedy argumentovat právnícky!

„A i kdybychom s jistotou věděli, že ten klíč patřil Jerryemu – jako vykonavatel jeho pozůstalosti bych měl na něj stejně nárok. Takže je vlastně projevem naší dobré vůle a úcty k zákonu, když vám ho teď, kdy jsme se v bance na vlastní oči přesvědčili, že mu skutečně patřil, přinášíme do vaší kanceláře.“

„Vskutku vytříbený právní názor!“ ušklíbl se Moralas. „Až na způsob, jakým váš bratr přišel k těm penězům a ostatnímu. Slečna Palmerová, viděla jste někdy u pana Jeremiaha Sharpea kokain?“

„Ne, neviděla.“

„A mluvil s vámi někdy o kokainu nebo o jiných drogách?“

„Ne, samozřejmě že nemluvil. Něco takového bych vám přece dávno řekla.“

„Stejně jako jste mi řekla o tom klíči?“ zeptal se trochu škodolibě Moralas. „Budu potřebovat seznam vašich klientů za posledních šest týdnů, slečno Palmerová. Jména – a pokud možno také adresy.“

„Jména a adresy mých klientů?“ zarazila se Liz. „Proč?“

„Protože je víc než pravděpodobné, že pan Sharp používal pro své nekalé kontakty váš obchod.“

„Můj obchod?“ uvědomila si konečně Liz a cítila se tím neskonale potupena. „Moje loď? Myslíte, že mi pašoval drogy přímo před nosem, aniž bych o tom věděla?“

Moralas oklepl cigaretu a zkoumavě na ženu před sebou pohlédl.

„Já pevně doufám a věřím, že jste si to neuvědomovala, slečno Palmerová. Kdybych totiž nedoufal a nevěřil – musel bych vás až do procesu zadržet jako zúčastněného svědka.“

Jonas sledoval modrý dým, stoupající z cigarety ke stropu, a uvažoval o tom, jakými precedenty by mohl rozdrtit Moralasovy právní argumenty. Nakonec se do toho ale nepustil, protože to by se pak mohli s kapitánem dohadovat celé hodiny.

„Dostanete svůj seznam, kapitáne!“ slíbil pouze. „Dokonce víc. I jméno člověka, který sice nikdy nebyl klientem slečny Palmerové, ale je do celého případu nejspíš také důkladně zapletený. Pablo Manchez. Stačí?“

Moralasovy oči se napětím zúžily.

„Co je s Manchezem?“

„Je tady na Cozumelu. Nebo přinejmenším byl. Můj bratr se s ním setkal párkrát v místních klubech a barech. Dále byste se mohl začít zajímat i o jistého Američana jménem David Merriworth. Mám totiž důvodný pocit, že patří ke stejné *firmě*, pro kterou jako pašerák pracoval i můj bratr. Pokud se spojíte s příslušnými úřady v USA, dozvíte se jistě mnoho zajímavého o jeho trestním rejstříku.“

„Takže tedy Pablo Manchez a David Merriworth...“

Moralas si obě jména poznamenal svým precizním, dokonale vypsáním písmem. „Jsem vám za tuhle informaci velice vděčný,

pane Sharpe. Příště bych dal ale raději přednost tomu, kdybyste se mi nepletl do cesty. *Buenas tardes*, slečno Palmerová.“

O chvilku později už Liz s Jonášem opět kráčeli po ulici.

„Nejsem ráda, když mi někdo vyhrožuje, že mě dá zavřít!“
poznamenala Liz. Jonas se pobaveně zasmál a zapálil si cigaretu.

„Bojíte se?“

„Vám ne vyhrožoval!“ zamračila se Liz.

„Protože se o mě neobává tolik jako o vás.“

„Obává?“ podivila se Liz a opřela se dlaní o Jonášovo pronajaté auto. „Má dost podivný způsob, jak své obavy dávat najevo.“

Otrhaný malý chlapec přiběhl k autu a galantně jí otevřel dveře. Liz ho za to obdarovala mincí.

„*Gracias*,“ poděkoval chlapec, zastrčil minci do kapsy a opět dveře zavřel. „*Buenas tardes, señorita*.“

„Je dobře, že nejezdíte do města častěji,“ poznamenal Jonas.

„Proč?“

„Protože byste jinak do týdne zkrachovala.“

„Kvůli pětadvaceti pesos? Příště, až půjdeme k Moralasovi, si od toho chlapce něco koupím.“

„Ano, skutečně vypadáte jako žena, která nemůže vyjít na ulici bez krabice čokoládových bonbonů.“

„Nechcete změnit téma?“

„Ano, chci!“ řekl Jonas. „Řekněte mi, kam půjdeme nakoupit patřičné ingredience do toho chilli, na které jste mě slíbila pozvat.“

Znělo to tak absurdně, že to Liz uklidnilo.

„Dobrá,“ slíbila. „Vezmu vás s sebou. Do ničeho se mi ale nepleťte, protože vařit budu já. Na příštím rohu zahrňte doleva!“

Liz nakoupila v mexickém koloniálu všechno, co považovala za potřebné. A po návratu domů se pak pustila do přípravy místní yucatanské speciality – mayského salátu coby součásti pořádně okořeněného a pepného *chilli po cozumelsku*.

Nejprve oloupala avokádo, pak přidala zelené papriky a oranžová rajská jablíčka. Potom začala připravovat soté z cibule a pepře. Nezapomněla ani na česnek a nechala všechno pozvolna vařit...

„Voní to dobře,“ liboval si Jonas a pustil se do prostírání.

„Hej, co to děláte? Proč se do toho pletete? Tohle je moje práce!“ osopila se na něj žertem Liz.

„Vy připravujete jídlo a já stůl!“ odbyl ji Jonas a dál si hleděl svého.

Liz pouze pokrčila rameny a obrátila se zpátky ke sporáku. Kořenila, ochutnávala – a znovu kořenila. Omáčka s ovocem a zeleninou bublala. Na kostičky nakrájené maso utěšeně měklo.

„Vypadáte, jako byste se díval na něco bůhvíjak napínavého a vzrušujícího,“ poznamenala pobaveně, když se na Jonase opět otočila.

„V tom druhém bodě máte naprostou pravdu!“ odpověděl jí stejným tónem.

„Někteří muži si zkrátka myslí, že to ženě nejvíc sluší u sporáku!“

„Já nevím. Ale mám pocit, že vám by to slušelo všude. Jak dlouho vám bude to vaření ještě trvat?“

„Asi tak půl hodiny.“

„Dobrá,“ zamumlal Jonas, zvedl se a došel do skříně pro láhev vína, dvě sklenice a ještě jakýsi balík, který zatím tajemně schovával za zády. „Když jste mi nedovolila nakupovat, musím se o dobrou pohodu postarat alespoň jinak. Trocha dobrého vína nikdy neuškodí.“

„Vy jste ale pilný!“ usmála se Liz a bez námitek si nechala nalít. „A co ten svícen?“ ukázala na předmět, který Jonas právě vybalil. „Ten přece není můj.“

„Je náš!“ oznámil jí slavnostně Jonas.

Liz sebou mírně trhla, když ho pak viděla zapalovat svíčky, neboť jí ta scéna něco připomněla. Cosi dávného, na co po deset dlouhých let toužila navždy zapomenout.

„Víno, svíčky, tichá hudba...“ zamumlala tiše.

„Máte snad něco proti večeři při svíčkách?“ zeptal se Jonas. „Ne, samozřejmě že ne.“

„Dobře,“ přikývl Jonas a dolil víno do obou sklenic, s nimiž si předtím přitukli a připili si z nich na úspěch svého společného pátrání. „Dopřejeme si tedy chvilku klidu a pohody. Souhlasíte?“

„Souhlasím. Jenom se obávám, jestli ode mě náhodou neočekáváte víc, než vám mohu nabídnout.“

„Očekávám od vás právě to, co mi nabídnout můžete!“ ujistil ji Jonas.

„V tom případě bychom se asi měli pustit do toho jídla. Tenhle recept jsem se naučila v době, kdy jsem pracovala v hotelu na pláži.“

„Skvělé!“ ocenil Jonas hned po prvním soustu. „Započítejte mi to do pronájmu. A nijak mě nešetřete!“

„Dáte si grapefruit?“

„Ano, dám.“

„Jak to vlastně máte s jídlem zařízené ve Filadelfii. Jistě k vám chodí spousta hostů.“

Jonas pokrčil rameny.

„Spousta hostů? Ani bych neřekl. Nejsem právě společenský člověk. Na rozdíl od svého bratra, který už bohužel – nebo možná bohudík – nežije.“

„Takhle o Jerryem nemluvte!“ napomenula ho Liz. Ať už byl jaký chtěl. Ať už měl na svědomí cokoli, byl to váš bratr!“

„Když jsme bývali s bratrem mladí chlapci, skočili jsme každý pátek večer do auta a křižovali v něm po ulicích. Tehdy jsem býval skoro stejně společenský jako on. Od té doby se ale ledacos změnilo.“

„A myslíte, že to bylo k lepšímu?“

Jonas pokrčil rameny.

„Co já vím. Ale vy se, prosím, nikdy neměňte a zůstaňte taková, jaká jste.“

„Jaká?“

„Prostě... *taková*!“

„Nejspíš bych ani jiná být neuměla!“ povzdechla si zhluboka Liz.

„A to je právě to, co se mi na vás tak líbí,“ řekl Jonas a dotkl se její ruky. „Jak mě svou přítomností nutíte jinak přemýšlet a přehodnocovat hodnoty svého života.“

„Skutečně to s vámi zašlo až takhle daleko?“ zeptala se lehkým konverzačním tónem Liz.

„Přesně tak!“ přisvědčil vážně Jonas. „Dokonce mám někdy pocit, že tak daleko, že vlastně ani pořádně nevím, kde nakonec skončím!“

OSMÁ KAPITOLA

Uhlazená slova a romantické fráze samy o sobě by nedokázaly udělat na Liz hlubší dojem. Lichotky nepotřebovala, nebo se o tom alespoň sama pokoušela přesvědčit. K pocitu, že si začínají být s Jonášem blízcí, musela proto dospět na základě něčeho jiného než pouze několika jeho vět.

Možná to způsobilo světlo svíček, příjemně kořeněná vůně jídla, dobré a opojné víno a intimita jich dvou v jinak zcela prázdném domě. V každém případě byla ráda, že tady právě teď může pobývat v jeho společnosti.

Aniž by si toho byla vědoma, ještě více této atmosféře obapolné vzájemnosti nahrála tím, že znovu zdůraznila: „Stejně bych ani při nejlepším vůli nedokázala být někým jiným, než jsem.“

„Ale dokázala,“ řekl Jonas. „Jsem ale moc rád, že se o nic podobného nepokoušíte. Že zůstáváte taková, jaká jste.“

Liz se posadila vedle něho.

„A vy jste jaký?“ zeptala se jednak proto, aby změnila téma, ale také kvůli tomu, že ji to skutečně zajímalo.

„Jsem pětaticetiletý právník, který právě pochopil, jak neskonale mnoho času ve svém dosavadním životě promarnil,“ prohlásil o sobě Jonas a zvedl svoji sklenici, aby si mohl s Liz ještě jednou přituknout a připít. „Do budoucna bych to proto velice rád změnil.“

Ačkoli si nemohla být jistá, že mu naprosto rozumí, Liz přikývla, napila se a čekala, co řekne kvalitě jejího jídla.

Jonas nabral chilli na lžici a zvědavě ho ochutnal.

„Je to báječné!“ nechal se potom slyšet.

„Není to koření příliš ostré pro váš yankeeský žaludek?“

„Můj yankeeský žaludek se tetelí blahem. Překvapuje mě, proč jste si ještě neotevřela restauraci, když umíte takhle skvěle vařit.“

Nevěděla, do jaké míry má brát jeho lichotky vážně. A tak se k nim pro jistotu rozhodla přistupovat s rezervou, aby potom případně nebyla zklamaná.

„Mám raději vodu než kuchyňskou linku.“

„Proti tomu nelze samozřejmě nic namítat. Jenom by mě zajímalo, kde jste se vypracovala k takové kuchařské virtuozitě. V době, kdy jste byla zaměstnaná v hotelu na pláži?“

„Na tom asi něco bude,“ připustila Liz. „Hotelový kuchař mi na praktických příkladech ukázal, kolik čeho do jakého jídla dát, čím okořenit, a čím naopak příliš ostrou chuť zjemnit. Vlastně je to docela zvláštní, kolik lidí se tady ke mně ukázalo být takhle laskavých.“

Nejdřív myslela, že tahle kapitola jejího života nebude Jonase příliš zajímat. Ale mýlila se. Chtěl o ní vědět všechno. Chtěl znát i ty nejmenší detaily, pocity a vzpomínky.

„Jak dlouho jste tam vlastně pracovala?“

„Dva roky. Dneska už bych si nedokázala vzpomenout, kolik podlah jsem tam vydrhla, kolik ručníků rozvěsila a kolik postelí ustlala.“

„Potom jste se pustila do vlastního podnikání?“

„Ano, potom jsem založila *Černý korál* – obchod s potápěčskými potřebami, spojený zároveň i s jejich půjčovnou a pronájmem lodí s posádkou,“ vzpomínala Liz a rozlomila přitom napůl tenký suchar, který podávala jako přílohu ke svému chilli. „Zezačátku to vypadalo jako pořádně riskantní pokus, ale naštěstí to vyšlo.“

„Jak jste to vlastně zvládla? Osamělá žena s dcerou...“

„Nechápu, na co tím narážíte?“ naježila se Liz.

Jonas si uvědomil, že se jí možná nelibě dotkl, a proto ji hned spěchal ujistit: „Nevysvětľujte si to, prosím, špatně. Prostě se jenom o vás snažím dozvědět co nejvíc. Mnoho žen na vašem místě by si totiž nedokázalo vůbec poradit.“

„Ty ženy měly a mají možná na výběr,“ poznamenala Liz. „Já podobnou šanci neměla, takže jsem musel brát věci takové, jaké byly. Opravdu na vás můj výkon působí tak pozoruhodně?“

„Určitě vás od toho někteří lidé i zrazovali.“

„Spousta!“ usmála se Liz. „A všichni s těmi nejlepšími úmysly. I já sama jsem se zpočátku dost bála, jestli to vůbec dokážu zvládnout. Ten strach ale postupně pořád slábl – a dnes... Donedávna jsem se už dávno ničeho nebála.“

„A teď se to změnilo?“

„Ano, teď se to do značné míry změnilo. Ale to vy jistě chápete. V žádném případě na tom ale nejsem hůř než v dobách, kdy jsem se děsivala, že nestihnu vyměnit ani polovinu ručníků, kolik jsem jich pak později bez problémů vyměnit stihla. Nebýt toho, že jsem měla vedle sebe spoustu dobrých lidí, kteří mi vždycky podali pomocnou ruku, neuměla bych si v hotelu poradit – a sotva bych se pak pustila do něčeho samostatného.“

„A to jste pracovala i v den, kdy se vám vaše malička narodila?“ zajímal se Jonas.

„Jistě,“ přisvědčila Liz. „Byla jsem absolutně zdravá, takže mně ani jí žádné nebezpečí nehrozilo.“

„Znám muže, kteří si jsou schopni vzít v práci volno třeba i jen kvůli tomu, že je trochu píchne v kříži. Jak jste to ale dělala potom? Nemohla jste přece zároveň pracovat a hlídat tak malé dítě.“

„Pomohla mi seňora Alvarezová. Jejím nejmladšímu dítěti bylo tenkrát právě pět. A protože s ním byla doma, postarala se mi i o Faith, takže jsem mohla dál chodit pracovat do hotelu.“

„I tak to pro vás muselo být dost složité,“ usoudil Jonas.

„Nejhorší bylo maličkou ráno opustit. Ale seňora Alvarezová byla fantastická. Nadosmrti jsem ovšem pokojskou zůstat nechtěla.“

„A tehdy jste se rozhodla pro ten projekt potápěčského obchodu?“

„Zezačátku to byla vlastně trochu hra,“ přiznala Liz. „Ale co na tomhle světě vlastně hra není. Důvod ke změně povolání jsem ale měla naprosto jasný a zřetelný. Kdybych zůstala trvale v hotelu – nikdy bych nemohla Faith dopřát to, co jsem jí dopřát chtěla.“

„Tomu rozumím,“ řekl Jonas. „Jedno ale pořád ještě nevím. Kde jste se vlastně naučila tak dobře potápět, abyste se do něčeho podobného mohla vůbec pustit?“

„Potápět jsem se naučila právě tady na Cozumelu. V době, kdy jsem byla tak malá, jako je Faith dnes. Přivedli mě k tomu rodiče, kteří se oba rádi a dobře potápěli. Prohlásit se za skutečně zkušeného potápěče si ale netroufám ještě ani dnes. Každý rok, někdy i každý měsíc, či dokonce každý týden se člověk naučí něco dalšího, nového. Každým dnem nabývá nových a nových zkušeností.“

„Takže jste se sem tehdy uchýlila, protože jste to tady znala z dětství?“

„I tak by se to dalo říci. Potřebovala jsem odjet někam, kde by se mi do srdce a duše vrátil mír. A tohle místo mi pro to připadalo jako stvořené.“

„Když jste odjížděla ze Států, tak jste ale ještě ani nemohla mít dokončenou školu,“ zkusil si Jonas letmo přepočítat časové souvislosti a návaznosti.

„Ano, byla jsem na fakultě a studovala mořskou biologii. A právě tam, na univerzitě, jsem potkala otce Faith. Pomůžete mi umýt nádoby?“

„Jistě,“ přisvědčil Jonas. „Pokud se sama nebudete neustále přerušovat a dopovíte mi konečně, jak to s vámi tehdy bylo.“

Svíčky na stole ještě hořely, i když už byly velice, velice krátké a některé z nich občas zaprskaly.

„Nechápu, proč vás to tolik zajímá.“

„Chci vás co nejlépe poznat,“ řekl Jonas. „A kudy jinudy se k vám mohu přiblížit než přes vaše vzpomínky? Milovala jste ho?“

„Myslíte Faithina otce?“

„Ano, mám na mysli člověka, s kterým máte svoji dceru.“

„Faith je dnes už jenom moje!“ zdůraznila Liz. „Ale kdybych tehdy Marcuse nemilovala, nebyla by dnes na světě.“

Tahle odpověď Jonase neuspokojila.

„Tak proč vás tedy nechal odjet samotnou?“

„To je snad jasné, ne?“ zamračila se Liz, která si skutečně myslela, že ji chce Jonas pouze přimět k tomu, aby se ve

vzpomínkách vrátila k nejbolestnějšímu období svého dosavadního života. „Nechtěl mě.“

„Jak *nechtěl*“ podivil se Jonas a dlaní se dotkl hřbetu Liziny ruky. „Musel si být přece vědom, že je odpovědný za vás a vaše dítě.“

„Nemluvte o Marcusově odpovědnosti!“ trhla sebou Liz. „Za Faith jsem odpovědná pouze já sama!“

„Právníci to vidí jinak.“

„Právníci!“ odfrkla si pohrdavě Liz. „Můžete mi tady citovat kapitoly, odstavce i paragrafy jednotlivých zákonů – stejně to na věci nic nezmění, stejně jako to na ní nemohlo nic změnit tenkrát. Byly jsme obě nechtěné, a proto existovalo pouze jedno jediné východisko. Sebrat se a odejít pryč!“

„Jestli tomu správně rozumím, přiměla vás vaše hrdost k tomu, abyste se vzdala všeho, na co jste měla právoplatný nárok!“

Liz si ho zkoumavě přeměřila.

„Chcete slyšet opravdu všechny detaily, Jonasi?“ zeptala se a zhluboka se napila vína.

„Ano, chci se dozvědět, proč jste nebojovala o své právo!“

„Nebylo mi ještě ani osmnáct, když jsem odešla studovat to, o čem jsem byla přesvědčena, že se tím budu po zbytek svého života zabývat. A na rozdíl od svých spolužáků, kteří se většinou stara-li pouze o to, co kde vypít a s kým následně strávit noc, jsem také skutečně studovala. A ty noci jsem proto trávila v univerzitní knihovně. Tam jsem se také setkala s Marcusem. Chodil do posledního ročníku a všichni jeho předkové byli právníky už někdy od časů Občanské války. Vy snad rozumíte tomu, co je to rodinná čest, nebo snad ne?“

„Ano,“ přisvědčil Jonas. „O tom bych snad mohl něco málo vědět.“

„Potom můžete snadno porozumět i zbytku. Viděli jsme jeden druhého každou noc v knihovně, takže je přirozené, že jsme spolu nejprve začali mluvit, potom jsme si dávali společně šálek kávy. Marcus byl oslnivý, tak atraktivní – měl to nejvybranější vychování a jenom samé ušlechtilé záliby. Přinášel mi květiny a celé dlouhé hodiny mi věnoval pozornost. Poté mi oznámil, že mě miluje – a já neměla ani tušení, že to v té době říkal na potkání každé druhé.

Tvrdil, že si mě vezme hned, jak získá doktorát. Seděli jsme v jeho autě a dívali se na hvězdy. On mi vyprávěl o svém domě v Dallasu, o všech těch sloužících, benátských lustrech, francouzském křišťálu a společnosti příbuzných a přátel, kteří se v mojí naivní představě podobali spíše nebeským andělům než obyčejným pozemským lidem. O tom, jací skutečně jsou, jsem se přesvědčila, teprve když za mnou na kolej přijela jeho matka.“

Liz se zasmála, ale rukama stiskla opěradlo křesla tak pevně, až jejích klouby zbělely.

„Nepřijela za ním, ale za vámi?“

„Ano, přijela svým bájným bílým rollsem za mnou, aby mi vysvětlila, že jsem sice milé děvče, ale pro rodinu Jensannových z Dallasu ne zase až tak dost dobré, aby si kvůli mně Marcus už v samém začátku kazil svoji budoucí kariéru. Řekla mi, že mluvila se svým synem, který okamžitě pochopil, že pro něj skutečně nejsem ta pravá a správná partie. Potom mi bez dlouhého okolkování vypsala šek. *Kompenzační*. Takhle ho nazvala. Ještě nikdy v životě jsem si nepřipadala tak pokořená. Ještě nikdy v životě mi nebylo tak příšerně zle. Byla jsem těhotná a ještě jsem o tom nikomu neřekla. Nemluvila jsem o tom samozřejmě ani s paní Jensannovou. Pouze jsem odmítla její peníze.“

Liziny oči byly suché, na jejích nervózních prstech bylo však vidět, jak silné city v ní hárají.

„A potom?“ zeptal se tiše Jonas.

„Potom opět odplula ve svém rollsu a já jako smyslů zbavená běžela za Marcusem. Byla jsem si jistá, že mě natolik miluje, aby si zamiloval i naše budoucí dítě a v jeho zájmu se třeba postavil i celé svojí rodině. Jenže jsem se zmýlila. Moc ošklivě zmýlila! Marcus mi velice logicky a přesvědčivě vysvětlil, že bez peněz svých rodičů by neznamenal v Dallasu ani nikde jinde téměř nic. A že bude proto nejlepší, když se my dva už nikdy nevidíme. Byla jsem tak zoufalá, že jsem se mu svěřila se svým těhotenstvím. On mě však obvinil, že jsem mu to udělala schválně, abych ho mohla vydírat a zničit. *Vydírat a zničit* Přesně takhle dvě odporná slova použil. O nějaké svojí odpovědnosti se pochopitelně vůbec nezmínil.“

Liz hodila talíř do dřezu tak prudce, že mydlinková voda vysoko vystříkla.

„Nemusíte mi už nic říkat,“ nabídl jí velkoryse Jonas.

Liz však zavrtěla hlavou.

Když už jednou začala – poví mu úplně všechno!

„V té chvíli jsem se rozhodla, že to dítě bude jenom moje. Nepřála jsem si, aby s ním měl něco společného a mohl mu někdy předhazovat, že jeho zpozdilá matka schválně přišla do jiného stavu,

aby mohla jistého mladého a nadějného právníka *vydírat* a *zničit*. On to přijal a ani se nikdy nenamáhal přiznat otcovství. Naopak! Pohrozil mým rodičům, že pokud by ho snad nějak obtěžovali, mohli by se snadno dostat do finančních potíží, případně i do vězení pro urážku na cti. Házel kolem sebe spoustou právnických frází, kterým nikdo nerozuměl – ale o to víc se jich všichni báli. Zašel dokonce tak daleko, aby tvrdil, že využije všech známostí a vlivu svojí slovatné rodiny a nechá mě vyloučit ze studií, jestli se před někým zmíním o jeho jménu. Jediné, co mi nabídl, byl další *kompenzační* šek. A já byla tehdy tak nezkušená a naivní, že jsem tomu všemu do puntíku věřila.“

„Ale co vaši rodiče?“ zajímal se Jonas. „Na ty jste se nemohla obrátit s žádostí o pomoc?“

Liz zavrtěla hlavou.

„Říkala jsem vám přece, že se mu povedlo zastrašit i je. Ale i kdyby ne – co by s tím mohli dělat? Jak by se mohli postavit proti někomu z rodiny Jensannových?“

„Takže jste se s tím musela vyrovnat sama?“

„Ano. Týden jsem nedělala nic a doufala, že se z toho jednoho dne probudím jako ze zlého snu. Jenže neprobudila, takže mi nezbylo než se celé záležitosti postavit čelem. Napsala jsem rodičům, oznámila jsem jim, že odcházím ze školy, prodala jsem auto, překousla svoji hrdost a vzala si Marcusův šek a... A potom jsem se sebrala a odjela na Cozumel.“

„A od té doby jste proti tomu lumpovi nic nepodnikla!“ zkonstatoval Jonas. „Nebo se snad mýlím?“

„Ani v nejmenším!“ řekla Liz. „Nejdřív jsem se bála, aby mě ještě víc nezahanbil. A pak... pak ve mně zvítězila hrdost.“

„Měla jste se vypravit za jeho rodinou a říct jim, jak se věci mají.“

„Jít za jeho rodinou?! Marcus mi přece řekl, že by moje dítě stejně nikdy nepřijali za svoje a dávali by mu celý život najevo, do jaké míry je pro ně nežádoucí.“

Jonas chvílku počkal, aby si mohl být jist, že bude mluvit klidně.

„Takže oni nevědí, co se tehdy stalo?“

„A nikdy se to nedozvědí!“ prohlásila Liz. „Faith je moje.“

„A co když ona bude chtít vědět, kdo byl její otec?“ zajímal se Jonas.

„Tak jí to povím. Lhát své dceři nebudu. Nikdy.“

„Marcus Jensann!“ vyslovil Jonas pomalu a zřetelně. „Kdopak by si to o něm pomyslel. Tenhle pán má totiž dneska namířeno do senátu a zítra... zítra možná ještě někam výš.“

„Vy ho znáte?“ uvědomila si teprve teď Liz.

„Podle jeho reputace.“

„Doufám, že...“ pohlédla na něho prosebně Liz. „On neví, že Faith existuje. A já si nepřeju, aby se to někdy dozvěděl.“

„Kvůli tomu se tady tedy schováváte?“

„Rozhodla jsem se udělat cokoli pro ochranu; v zájmu svého dítěte!“

„Vy si opravdu myslíte, že... že tohle je v jeho zájmu?“

Liz měla co dělat, aby ho neudeřila.

„Nepoučujte mě, co je, a co není v zájmu mé dcery!“ vybuchla. „Nepoučujte mě, jak se mám cítit!“

Liz se otočila a pokusila se uprchnout z místnosti. Jonas ji ale chytil ještě dřív, než stačila doběhnout ke dveřím.

„Nechci se vám do ničeho plést,“ ujistil ji. „Jenom nechápu, proč jste tak snadno zmizela z jeho života.“

„Abych mohla žít svůj vlastní život!“ poučila ho Liz.

„Ale co vaše dcera? Co jí řeknete, až jí bude dvacet?“

„Nevím,“ odpověděla zájímavě Liz a z očí jí vyhrkly slzy. Jonas ji přitáhl k sobě.

„Potřebujete někoho. Někoho, kdo by věřil vám – a vy byste zase na oplátku mohla věřit jemu.“

„Ne!“ zavrtěla rezolutně hlavou Liz.

Dříve než se stačila pořádně vzpamatovat a uvědomit si, co se děje – políbil ji. S jeho ústy na svých se chvilku snažila vymanit z jeho objetí, ale pak se v jejích pocitech začaly strach a vztek mísit se zmatkem a vášní.

„Nepokoušej se mě přeprat, nedokážeš to!“ varoval ji Jonas a poprvé od chvíle, kdy překročil práh jejího domu, začal své společnici tykat.

„Chci, abys mě nechal jít!“ oplatila mu stejnou mincí. „A jestli se s někým pereš, tak jedinec sám se sebou. A takhle zápasíš už od chvíle, kdy jsme se potkali.“

„A ty na tom snad nejsi stejně?“

„Nech mě jít!“ trvala zarputile na svém Liz.

„Nelži sama sobě!“ doporučil jí Jonas. „Chceš, abych tě nechal jít, a přitom víš, že vlastně ve skutečnosti nic podobného nechceš. Dlouhá léta děláš všechna rozhodnutí sama. Tak mi dovoľ, abych teď jedno udělal za tebe.“

Lizin divoký protest byl utlumen dalším polibkem, během něhož ji Jonas přitiskl na pohovku. Cítila, jak jí tělo začíná žhnout a krev zrychleně kolotat. Zkusila sice ještě bojovat, tušila však, že už je ztracená.

Slyšela svoje vlastní vzdechy, když jeho rty putovaly dolů po jejím hrdle. A byly to vzdechy radosti a potěšení.

Liz cítila tvrdou linii jeho těla proti svému a prohnula se do oblouku.

Chce mě, pomyslela si. Chce mě stejně, jako já chci jeho!“

Její puls byl náhle tak rychlý, jako už hezkých pár let nebyl. Plamen podpořený několika řádnými doušky vína se nečekaně prudce rozhořel a všechny obranné valy se začínaly hroutit.

Liz náruživě uchopila Jonášův obličej a přitáhla si jeho rty zpátky na svoje.

Zatoužila ochutnat jeho vášeň a byla jakoby zdivočelá vším tím dlouhým časem, kdy sama sebe stylizovala vůči mužům do obranné pozice.

Jonas si nebyl jistý, co ho ovládá ze všeho nejvíc. Zda vztek, bolest, či potřeba sdílené něhy.

Všechno, na co se dokázal soustředit, bylo to, že ji má. Že má její tělo, duši i mysl.

Liz se pod ním prudce zavrtěla.

Jonas jí vykasal košili, přetáhl ji přes její hlavu a odhodil co nejdál od ní.

Byla tak křehká, ale zároveň dobře stavěná a formovaná. Bylo na ní vidět, v jaké kleci byla po dlouhá léta uvězněná. Jonas vzal něžně do ruky jedno její ňadro a rty se doslova přísál k jeho pevnému, tuhému hrotu. Cítil, že její do luku vypjaté tělo je horké jako kometa.

Skrývala v sobě nevinnost stejně jako rozechvělou vášeň. Proti téhle kombinaci nebylo žádné obrany.

A Jonas také žádnou nehledal. Jeho ústa vzplála na jejím krku. Objal ji tak pevně, až mu na zádech praskla košile.

Liz dobře věděla, co dělá a po čem touží. Přál si, aby se ho dotýkala – a ona nemohla odmítnout. Chtěla ho cítit proti sobě a v sobě. Chtěla tělo přitisknuté přímo na tělo v intimitě spojení mezi mužem a ženou.

Takhle už o tom ale neuvažovala. Nebyla totiž schopna uvažovat... Jediné, co vnímala, byl Jonas. Jeho ústa a jeho tělo.

Stáhl jí kalhotky, takže pod ním ležela nahá. Necítila se však bezbranná. Naopak. Připadala si nezranitelná. Objala ho oběma nohama a se zavřenýma očima ho do sebe nechávala kousek po kousku vnikat.

Nemohla říci, jak dlouho takhle balancovali na ostří nože mezi potěšením a naplněním. Potom ji jeho paže pevně obemkly o Jonas Sharpe ji v náručí odnesl přímo do ráje.

Zprvu nebyla Liz ani schopna mluvit. Její tělo se pomalu přizpůsobovalo novým okolnostem.

Jonas ležel bez pohnutí. Pouze se nadlehčil na loktech.

Liz mu toho potřebovala tolik, tolik povědět. Kupříkladu to, že před ním měla pouze jednoho jediného milence, a tudíž si není jistá, zda dělá všechno tak, jak má.

Jonas na okamžik strnul s čelem opřeným o její rameno a bojoval s vlastními démony

„Promiň, Liz. Já...“

Natáhla se pro zmuchlané šaty na podlaze. „Nepotřebuji omluvy!“ řekla a s balíkem šatů v náruči odešla rychle do své ložnice.

Jonas si dlouze povzdechl a posadil se. Ještě pořád ho ohromovalo, jak se k ní mohl zachovat tak drsně. Mnohem lépe by udělal, kdyby jí najal soukromého bodyguarda a sám se vrátil do hotelu. Cítil odpovědnost za její bezpečí a blaho – a zároveň si nebyl jist, zda se o obojí bude schopen náležitě postarat.

Natáhl si kalhoty a šel do svého pokoje.

Cestou potkal na chodbě před koupelnou Liz a znovu se jí začal omlouvat.

„Chci se vysprchovat a jít do postele. Sama,“ přerušila ho a obdařila ho pohledem, při kterém se mu sevřel žaludek.

„Liz, je neomluvitelné, že jsem byl tak hrubý, ale...“

„Tvoje omluvy mě bolí víc než co jiného,“ přerušila ho. „Ted’ už bych ale byla ráda sama.“

„Kčertu, Liz!“ zaklel. „Nemůžu se přece pořád donekonečna omlouvat za to, že jsem se do tebe zamiloval. Omlouvám se pouze za způsob, jakým jsem tě hodil na pohovku a doslova z tebe strhal šaty.“

„A já jsem je zase na oplátku strhala z tebe!“ prohlásila nečekaně – a Jonášovi po těch slovech zacukalo v koutcích úst.

„Vlastně ano – přesně tohle jsi udělala!“

Položil jí ruce na ramena. Její noční košile byla tak tenká, že se pod ní rýsovaly hroty ňader a temný trojúhelník na soutoku stehén.

„Ted’ už ale nic podobného dělat nehodlám.“

„Ale Líz... líbilo se ti to?“

„Já doufala, žes to mohl poznat.“

„Promiň, já...“ zakoktal zmateně Jonas. „Liz!“

Jeho ruka se jemně dotkla její tváře postříbřené měsíčním světlem, pronikajícím oknem do místnosti.

„Ted’ už mě ale vážně pusť.“

„Ne!“ zaprotestoval Jonas. „Ted’ mě naopak musíš vyslechnout. Přijel jsem na Cozumel z rozumu. Moje city se nezměnily, ale jiné věci ano. Když jsem tě poprvé potkal, myslel jsem si, že víš, kde může být něco schované. Složil jsem si totiž dohromady trochu

fantasmagorický příběh o tobě a o Jerry. Ale pochopil jsem, že všechno je jinak. Od té doby už na tobě nevyzvídám kvůli Jerry, ale kvůli sobě.“

„Proč?“

„Nevím. Možná mám o tebe opravdu starost,“ usmál se jejímu překvapenému pohledu. „Ten tvůj projekt čisté soběstačnosti, a ještě k tomu... Tuhle jsem se tě rozhodl dotlačit k vyprávění o Faith a zjistit, co tě sem na ostrov přivedlo. Když jsi mi to nakonec řekla, skoro jsem se styděl.“

Liz se od něho odtáhla. Tohle znala. Spoustu lidí má přece potíže při komunikaci se svobodnými matkami.

„Doufám, že ničeho nelituješ.“

„Ani v nejmenším,“ přitáhl si její ruku ke rtům a políbil ji.

„Jonasi, ty myslíš, že se něčí život může změnit, když...“

Zasmál se a přitáhl ji k sobě.

Liz se chvilku zdráhala, ale pak se opřela hlavou o jeho rameno a prstem rozhoupala minci na jeho hrudi.

„Tohle Jerry také nosil.“

„Náš dědeček nám ty mince daroval, když jsme byli ještě děti. Byly to dvě stejné zlaté pětidolarovky. Já tu svoji vždycky nosíval hlavou nahoru, Jerry hlavou dolů. Bratr ukradl svoje první auto, když nám bylo šestnáct.“

„Je mi líto, jestli jsem...“

Jonas ji nenechal domluvit.

„Nepotřeboval to,“ řekl. „Měli jsme doma volně přístupný úplně stejný typ vozu.“

„Marcus také Faith nikdy k ničemu nepotřeboval. A přesto mi pohrozil, že mě o ni připraví, když se nespokojím s jeho šekem a budu ho dál obtěžovat.“

„Ten člověk ti tedy vážně neusnadnil život!“ zkonstatoval Jonas.

„Byly časy, kdy jsem ho nenáviděla. Zároveň jsem ho ale ještě pořád milovala.“

„A teď?“ zeptal se Jonas.

„Teď? Teď už je mi lhostejný. A to je dobře, protože láska bolí víc než nenávisť – a když se ty dvě spojí dohromady, může z toho pro člověka vzniknout hotové peklo na zemi.“

„Nic z toho ale Marcuse Jensanna nezavazuje odpovědnosti za jeho činy,“ upozornil Jonas.

„A proč bych mu ji měla připomínat?“ podivila se Liz. „Jednou – když jsem byla v naprosto zoufalé a bezvýchodné situaci – jsem od něho přijala peníze. Nic podobného jsem už pak ale nikdy neopakovala a opakovat nemíním.“

„Kdybys nebyla tak paličatá, tak bys třeba potom nemusela pracovat sedm dnů v týdnu,“ připomněl Jonas.

Liz si zhluboka vzdechla a odtáhla se, aby nemohl vidět její tvář.

„Faith je moje dítě – bylo to *jenom moje* dítě od chvíle, kdy mi dal Marcus ten šek. Mohla bych mít smůlu a zkrachovat a přijít zpátky s prosíkem. Ale nestalo se. Dokázala jsem mít dítě a postarat se o něj. A nemíním se o něj s nikým jiným dělit.“

„A až se tě zeptá na jméno?“

Liz skousla rty a prohlásila: „Bude-li stát o jméno, dostane se jí ho. Co si s ním počne pak, bude jenom na ní.“

„Dovolíš mi se s ní setkat?“ zeptal se nečekaně Jonas. „Já vím – slíbil jsem ti, že budu pryč z tohoto domu i z tvého života, než tvoje dcera přijede na prázdniny. Stejně mi ale dovoľ, abych se s ní mohl sejít.“

Liz pokrčila rameny.

„Jestli budeš v té době ještě v Mexiku.“

„A teď už žádné další otázky!“ zkusil tu situaci překlenout žertem Jonas. „Nebo se mám zeptat já tebe, jestli se tu vyskytuje... jestli je tu ještě nějaký jiný muž?“

„Ne, není,“ usmála se Liz. „Jeden podnájemník mi úplně stačí!“

Jonas jí jemně odhodil vlasy z tváře.

„Děkuji ti,“ řekl a políbil ji na zavřená víčka.

Nastavila mu rty. Ty jeho byly tak sladké jako očištný jarní déšť!

Pomalů jí vklouzl rukama pod košili na ramenou a začal je zasypávat polibky.

„Máš kůži jako zlato,“ mumlal potom, když cestoval prstem přes její ňadra. „Chtěl bych tě vidět celou.“

„Jonasi!“

„Ano, celou. Úplně celou!“ opakoval a pohlédl do jejích očí, aby v nich znovu roznítil žár. „Chtěl bych se s tebou milovat až do rána.“

„Jonasi!“

Nebránila se. Nikdy v životě se jí ještě nikdo nedotýkal s takovou vážností a úctou jako nyní Jonas Sharpe. Nikdo na ni nehleděl s takovou spalující touhou.

Liz ležela na posteli nahá a v očekávání.

„Miláčku,“ mumlal Jonas. Její tělo bylo v měsíčním svitu jako med a mléko. A její oči byly temné – temné, doširoka otevřené a nejisté. „Chci ti věřit.“

„Já už ti věřím teď.“

Jeho jazyk klouzal po její pleti a ochutnával kůži jejího podkolení. „Jonasi!“

„Klid!“ chlácholil ji a jel rukou zlehka po jejím boku. „Chci cítit tvoje kosti, Liz. Chci tě cítit celou. Centimetr po centimetru.“

Podrobila se, protože neměla sílu něco namítat.

Jonas jí hladil špičky ňader a snažil se jí tím způsobem nenápadně naznačit, co od ní očekává. Zároveň ji s obrovskou trpělivostí sváděl a nechával ji zažívat radosti, o kterých se domnívala, že už je nikdy v životě nepozná.

A Liz – Liz v tom náhle začala nalézat tolik zalíbení a svobody, že se v první chvíli až polekala. Velice se to podobalo potápění. Její tělo se mohlo vznášet a plout. Končetiny jí připadaly jako bez váhy, ale zároveň na nich mohla cítit každý dotyk. Podobalo se to snu, krásnému snu. Jak ale skončí?

Liz napjala svaly na nohou.

Jonas se v tom okamžiku podobal dobře vytrénovanému a disciplinovanému tanečníkovi. Jeho láska byla tak nesobecká, že v sobě obsahovala ohromující sílu.

Jeho jazyk se vloudil do horké štěrbiny, rukama si k sobě svoji společnici přitáhl a jeho horké rty se chvěly rozkoší.

Když se do ní vnořil, Liz si pomyslela, že jestli tohle má být tělesná láska – tak ji ještě nikdy v životě nepoznala. Nyní nastal okamžik risknout to, odpoutat se a – a skočit.

Jonas se pohyboval pomalu a uvolněně. Jeho kůže byla vlhká, když přitiskla své rty na jeho krk.

Liz pocítila frivolní závrat' triumfu.

Potom ji Jonas přitáhl na sebe a záchvěvy jeho těla pod jejím se zrychlily.

Lizino tělo bylo celé vláčné a omámené. Zdvihalo se nahoru a dolů a tisklo se k tomu jeho. Její vlasy podobné vlahému dešti jí bičovaly nahá záda.

Přitisknutí pevně k sobě s ústy prolnutými do sebe, pohybovali se Liz a Jonas ve společném rytmu, který dováděl jejich těla k prahu obapolné nebeské blaženosti.

Liz mohla na svých řadrech cítit tlukot jeho srdce. Slyšela ho šeptat své jméno a cítila se jako potápěč nadnášený prudkým přílivem.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Liz se probudila a dlouze a lenivě se protáhla. Se zavřenýma očima čekala na zazvonění budíku.

Nestávalo se často, aby se cítila takhle dokonale odpočatá a příjemně malátná. Jiné dny touto dobou už dávno dumala nad svým denním rozpisem; rozhodovala se, kam kterou loď poslat a s jakou posádkou.

Ted' už se druhý den podle žádného rozpisu neřídila. A minulou noc...

Otevřela oči a pohlédla na Jonase.

Ten se k ní naklonil a políbil ji.

„Už chvílku obdivné sleduji tvůj smysl pro brzké vstávání. Vskutku fascinující pohled!“

Liz zaťala prsty do prostěradla a trhla jím trochu nahoru. Co se to tady snažím sama sobě naznačovat? ušklíbla se v duchu. Že jsem nestrávila noc s žádným mužem a že jsem se vedle žádného neprobudila?

Odkáslala si. Ráda by věděla, jestli všichni muži vstávají ráno tak rozcuchaní a vypadají přitom tak svůdně jako Jonas Sharpe.

„Jak se ti spalo?“ podařilo se jí ze sebe vypravit, ale i tak se cítila dost směšně.

„Skvěle,“ usmál se a špičkou prstu jí odhrnul vlasy z tváře. „A tobě?“ *i*

„Také... skvěle,“ zamumlala a její prsty tak dlouho neklidně jezdily po prostěradle, dokud na sobě nepocítily váhu Jonášovy dlaně.

Jeho oči byly tak vroucí a vlahé, že se jí z toho prudce rozbušilo srdce.

„Je trochu pozdě být kvůli mně nervózní, Elizabeth,“ prohodil jakoby mimochodem Jonas.

„Já nejsem nervózní,“ odsekla, ale červeň jí stoupla do tváří hned, když přitiskl rty na její nahé rameno.

„Jestli opravdu nejsi nervózní – tak to začnu brát jako lichotku,“ řekl Jonas a otočil hlavu tak, aby si špičkou jazyka mohl pohrávat s jejím ušním lalůčkem. „Brát to jako důkaz toho, že jsem ti lhostejný, by se mi totiž dost zajídalo.“

Je možné, že by teď ráno znovu chtěl totéž, co mu tak bohatě poskytla v noci?

„Ale já už opravdu musím vstávat!“ prohlásila Liz, opřela se o loket a vytřeštěně pohlédla na hodiny. „Tohle přece není možné! Nemůže být čtvrt na devět!“

„Proč by nemohlo?“ podivil se Jonas, který vzápětí strčil ruku pod prostěradlo a pohladil ji po stehně, čímž přispěl ke značnému zrychlení jejího tepu.

„Protože vždycky vstávám v šest, maximálně ve čtvrt na sedm!“

Jonas znovu zasypal polibky její rameno a jeho rty se začaly pomalu posouvat dolů k paži.

„Třeba jsi tentokrát potřebovala víc spánku než jindy.“

„Já vždycky...“ nadechla se Liz k řízné odpovědi, zase ji ale hned spolkla. Nebylo snadné bavit se s mužem, s kterým se ještě před několika hodinami tak vášnivě milovala.

„Ty vždycky co?“ zajímal se.

Liz si přála, aby mohla znehybnit konečky jeho prstů, které jí vytrvale přejížděly po kůži.

„Já vždycky a za všech okolností vstávám...“

„Opravdu?“ zakřenil se Jonas. „Mám pocit, že bych se měl znovu cítit polichocen.“

„Jenom jestli ti náhodou nelichotím zbytečně moc!“ prohlásila přísně Liz a začala se zvedat z postele.

Jenže bylo těžké ten pohyb dokončit, když se jí zmocnily Jonášovy ruce a přitáhly ji za boky zpátky. „Jonasi, já opravdu musím vstávat!“

„Ne, nemusíš!“

„Musím jít do práce. Už teď mám přes dvě hodiny zpoždění.“

Ve slunečním světle bylo vidět jemné pihy, které měla Liz rozeteté po celém obličejí.

Jonas rázem pocítil chuť vidět z ní víc, mnohem víc!

„Jediná věc, kterou musíš udělat – je milovat se se mnou,“ zamumlal Jonas a políbil jí prsty, které potom pomalu odtáhl od prostěradla. „Nedokážu být bez tebe ani den!“

„Moje loď...“ povzdechla si zhluboka Liz.

„Určitě už jsou dávno na moři jako vždycky!“ ujišťoval ji a prsty se dotkl hrotu jejího řadla. „Luis se zdá být dost zkušený, aby tu běžnou denní rutinu dokázal zvládnout i bez tebe.“

„Ano, Luis je velice schopný zaměstnanec,“ připustila Liz. „Ale uvědom si, že jsem byla pryč celé dva dny. A za takovou dobu se může přihodit spousta věcí.“

„Co se přihodilo na tvých lodích, to skutečně nevím!“ usmál se spiklenecky Jonas. „Zato ale vím, co se přihodí právě teď a právě tady.“

„Nic se nepřihodí!“ bránila se Liz. „Ale přihodí!“

A opravdu se *přihodilo*. Lizino tělo totiž celé zavibrovalo touhou, takže s její další obranou to už nebylo příliš slavné.

Zůstávat v posteli do deseti nesměla Liz ani v době, kdy byla ještě docela malé dítě. Natož teď!

Pravda – Luis mohl obstarat obchod i loď stejně dobře a spolehlivě jako ona sama. Ale nebyla to jeho práce, byla její. Jenže ona místo aby byla ve svém obchodě, vařila teprve po desáté hodině kávu doma v kuchyni. A tělo měla ještě celé rozpálené milováním.

Opravdu hodně se toho změnilo od chvíle, kdy Jonas Sharpe překročil práh jejího domu!

„Vidím, že ses rozhodla být na sebe neúprosná!“ zabručel Jonas za jejími zády. „A na mě také!“

Liz vyndala z opékače topinek zlatavý toast.

„Já si tak nepřipadám!“ prohlásila obžalobně.

„Něco ti teď povím, Liz,“ přistoupil k ní Jonas a objal ji. „Doma ve Filadelfii mě všichni považují za workholika a nikdo kvůli tomu se mnou nechce pracovat. Vedle tebe si ale připadám jako naprostý důchodce.“

Pokaždé, když se Liz snažila na něco soustředit, obočí se jí samo od sebe posunulo nahoru.

„Každý děláme, co musíme dělat!“ řekla.

„Svatá pravda!“ ušklíbl se Jonas. „A já se pořád divil, proč mám mezi lidmi pověst experta přes sekýrování. Do tebe mám ovšem daleko.“ „Já byla expertem přes sekýrování už na fakultě,“ přiznala Liz.

„A – tady je můj toast!“ sebral jí Jonas žertem snídani, takže jí nezbylo než vložit do toastovače další krajíc a namazat si ho máslem.

„Pamatuješ, jak jsi mi nedávno vyprávěla o svých lekcích potápění?“

„Ano,“ řekla Liz. „A co s nimi má být?“

„Rád bych si jednu vzal. Pokud možno hned dnes.“

Káva už začínala vřít. Liz chtěla původně sundat z police šálek pouze pro sebe, ale pak se obměkčila a vzala do ruky hned dva.

„Dnes?“ podivila se, podala Jonášovi jeho kávu a tu svoji si vypila ve stoje u sporáku. „To ti vážně nemůžu slíbit, protože obě potápěčské lodě budou určitě venku na moři. Musím se v obchodě podívat do rozpisu.“

„Nemám zájem o žádné kolektivní lekce!“ ujistil ji Jonas. „Spíš o jednu naprosto soukromou. Takže mě můžeš vzít na *Expatriate*.“

„Soukromé lekce potápění dává obvykle Luis,“ namítla Liz.

Jonas se na ni usmál.

„Já už jsem takový, že dávám přednost dohodnout se raději se šéfem. To jest v tomhle případě s tebou.“

„Dobře,“ souhlasila po krátkém zaváhání Liz. „Ale počítej, že tě to bude něco stát.“ Jonas zvedl na pozdrav svůj šálek. „O tom jsem nikdy nepochyboval.“

Liz nedokázala potlačit smích, když jí Jonas cestou z hotelového parkoviště k pláži vyprávěl jednu ze svých právnických historek.

„Ten člověk, kterého jsem tehdy obhajoval, byl naprosto notorický zloděj. Možná to byla spíš nemoc než porušování zákona. Ve chvíli, kdy mi zaplatil tučný honorář za to, že jsem ho vysekal z obvinění za krádež v hypermarketu, mi obratem ukradl peněženku.“

„Cože?!“ nechtělo se Liz ani věřit vlastním uším. „Tvůj klient tě okradl přímo ve tvé vlastní kanceláři?“

„Ano, přesně tak!“ přitakal Jonas. „A já to dokonce ani nikde neoznámil. Podívej, měla jsi pravdu. U tvého přístaviště skutečně kotví jenom *Expatriate*.“

„Cozumel začíná být zřejmě velmi populární,“ zamumlala.

„A tobě to snad vadí?“ zeptal se Jonas.

„Ani v nejmenším, protože pro můj byznys je to hotové požehnání. Takže by bylo hloupé si naříkat. Někdy se ale bojím, aby se tu jednou v létě nesešlo tolik lidí, že bude v moři víc opalovacího oleje než vody. *Hola*, Luisi!“

„Liz!“

Luisův pohled rychle minul Jonase a s úsměvem utkvěl na jeho společnosti.

„Mysleli jsme, žeš od nás dezertovala. Jak ses měla v Acapulcu?“

„Byl to... neobvyklý zážitek!“ prohodila neurčitě Liz a šla se k pultu podívat na denní rozpis. „A co tady? Nějaké problémy?“

„José dohlédl na pár oprav. Miguela jsem účetně převedl pod firmu, ale dávám si na něho dál pořádný pozor. Jo – a sehnal jsem ti tohle!“ zamával barevnou reklamní brožurkou o vodních kolech.

„Vidím, že se dnes venku potápí George Brickman se svými přáteli. Kam je Miguel vzal?“

„Do Palancar. Bere je tam vždycky a rád, protože George Brickman dává mnohem větší spropitné než kdokoli jiný.“

„Obchod jsi zvládl sám?“ zajímala se Liz.

„Zvládl jsem, co se zvládnout dalo. Ale pamatuješ si na toho hubeného chlápka, toho Američana, který se v kurzu potápění pro začátečníky pořád tak bál?“

„Ano, Scott Trydent,“ přisvědčila Liz. „Co je s ním? Byl tady?“

Ano odpověděl Luis. „Dokonce několikrát.“

„A pronajal si něco?“

„Ne!“ zakřenil se Luis. „Hledal tebe.“

Liz tu záležitost odmávla rukou.

„Když si nic nepronajal – tak co s ním? Mimochodem... Jestli je tady všechno v pořádku, vypluju dnes s *Expatriate* a dám Jo... panu Sharpovi soukromou lekci potápění.“

Luis pohlédl na Jonase, ale potom opět rychle uhnul pohledem. Ten člověk mu očividně dělal těžkou hlavu. Zároveň ale musel uznat, že Liz Palmerová vypadala mnohem šťastněji, než ji kdy v minulých týdnech viděl.

„Mám panu Sharpovi přinést vybavení?“

„Ne, zajdu pro něj sama,“ řekla Liz a zamířila ke skladu. „Ty panu Sharpovi mezitím vystav potvrzení na pronájem neoprénového obleku a dalších náležitostí plus na celodenní výlet lodí a jednu soukromou lekci potápění. Nebo vlastně... Máme skoro jedenáct, takže ten celodenní výlet přepis na půldenní.“

„Budete mít dobrého učitele,“ řekl Luis Jonášovi, když Liz zmizela ve skladu.

„Tím jsem si naprosto jistý,“ souhlasil Jonas a natáhl se po stočených novinách, které nechal Luis na pultě.

Četba novin patřila ve Filadelfii neodmyslitelně ke každému jeho ránu. Tady si ale mnoho nepočetl, protože noviny byly psané španělsky, takže nedokázal vyluštit ani smysl hlavních titulků.

„Děje se něco, co bych měl vědět?“ zeptal se proto Luise.

Luis se mezitím už trochu uklidnil.

Když totiž Jonas mluvil, nebyl už ani zdaleka tak podobný Jerryemu, jako když se na něj Luis díval.

„Ještě jsem neměl čas se do nich podívat.“ Jonas navyklým pohybem obrátil noviny. A tam...

Ano – z vybledlé černobílé fotografie na něj skutečně hleděla Erika!

Jonášovy prsty se křečovitě sevřely.

„Nemohl byste mi udělat laskavost a přeložit mi tenhle článek?“ požádal Luise.

Luis položil na pult vyplněné potvrzení a pohlédl na místo, kam mu Jonas ukazoval prstem.

„Ale to je přece...!“ vyjekl udiveně. „To je...“

„Ano, já vím,“ přerušil ho Jonas. „Co se tam píše?“

Luis se naklonil k novinám a začal luštit špatně vytištěné řádky.

„Mrtvá!“ zašeptal pak a jeho bledá tvář ještě více zpopelavěla.

Luis pomyslel na nůž, který někdo držel přitisknutý na Lizině hrdle.

„Kdy?“

„Včera v noci,“ polkl ztěžka Luis. „Našli ji minulou noc.“

„Jonasi!“ zavolala Liz ze skladu. „Kolik váží... vážíte?“

„Pěťasedmdesát kilo,“ odpověděl jí Luis, ale nepřestal přitom vyčkávavě hledět na Luise. Pak pomalu vyndal z peněženky padesátidolarovou bankovku a významně ji položil na pult vedle novin.

Luis však po dlouhém vnitřním boji rezolutně zavrtěl hlavou.

„Nechci, aby se něco stalo Liz!“

Jonas se setkal očima s jeho vyzývavým pohledem.

Ten malý podsaditý muž byl očividně zděšený a upřímně se obával o svoji zaměstnavatelku.

„To s Erikou nemám na svědomí já!“ ujistil ho Jonas. „Přijel jsem sem kvůli něčemu úplně jinému.“

„Přinášíte problémy,“ nadhodil nepříteli přátelsky Luis.

„Já vím,“ řekl Jonas. „Ty problémy ale samy od sebe nezmizí, kdybych tady nebyl.“

Luis mu poprvé pohlédl zpříma do tváře.

„Nejde jenom o vás! Měl jsem vašeho bratra rád, pane Sharpe. Ale tyhle problémy a potíže s sebou přinesl už on.“

Jonas se zamračil.

„Nejde o to, co sem kdo přinesl, ale o to, že teď někdo musí na Liz dohlížet. A já...“

„Potom vám přeju dobré oči!“ nenechal ho domluvit Luis. „Skutečně ty nejlepších.“

„Takže nyní úvod do první lekce!“ ozvala se Liz, která právě vyšla ze skladu s potápěčským vybavením pro sebe a Jonase v náručí. „Každý potápěč musí dávat dobrý pozor na vybavení, za které je zodpovědný,“ dodala a položila před Jonase úctyhodnou hromádku jeho věcí, zatímco Luis se otočil na patě a poodešel stranou.

„Příprava na potápění je totiž stejně důležitá jako potápění samo,“ řekla pak a zvedla kyslíkové bomby. „Budeme zpátky před západem slunce, Luisi. *Hasta luego*.“

Luis ještě jednou pohlédl na Jonase, který v prstech žmoulal minci, kterou kdysi dostal od svého dědečka.

„*Hasta luego*“ vypravil ze sebe ztěžka.

V okamžiku, kdy vstoupila na palubu, Liz nejprve důkladně prohlédla a zkontrolovala svoje vlastní vybavení. Pak se přesvědčila o tom, zda dobře fungují lodní měřicí přístroje *Expatriate*.

„Můžeš si odložit?“ zeptala se Jonas.

Jonas ji zaskočil tím, že ji pohládl po vlasech.

Učitelsky na něho pohlédla, i když přitom kolem žaludku cítila zvláštní chvění.

„Rád se na tebe dívám. Dokázal bych se na tebe dívat celou věčnost.“

Její paže se zvedly, ale pak je opět svésila podél těla.

„V tom případě bude lepší, když se na mě nebudeš dívat vůbec. Jinak se k tomu potápění nikdy nedostaneme.“

Bylo tak snadné uvěřit mu. Uvěřit v čistotu jeho citů.

Jenže znovu uvěřit znamenalo riskovat možnost, že bude mít znovu zlomené srdce.

„O svoje peníze nepřijdeš, i kdybychom se vůbec nepotápěli,“ ujistil ji Jonas.

„Myslím, že by sis přece jen měl odložit.“

„Ano, pane!“ zasalutoval po vojensku Jonas, ale zároveň si neodpustil Liz obdařit krátkým polibkem na ústa.

Ze všeho nejvíc se Liz obávala toho, že se přestane ovládat. Ve chvíli, kdy se Jonas začal svlékat, se proto raději věnovala nahození motorů a opatrně vyváděla loď z doku na volné moře.

„Na Cozumelu je spousta míst na potápění, kde bychom nepotřebovali žádnou loď. Ale předpokládám, že netoužíš svoji první lekci absolvovat na dohled od pláže. Takže navrhuji Palancar, což je jeden z nejohromnějších útesů v Karibiku. Je to pravděpodobně nejlepší místo pro začátečníky, protože na severním konci ostrova je mělčina a skály se tam do moře svažují velice pomalu. Zároveň je

tam i spousta jeskyní a průlezů, jejichž přítomnost dodává potápění zvláštní půvab.“

„Věřím ti,“ ujistil ji Jonas. „Ale rád bych se podíval někam úplně jinam.“

„Kam?“

Jonas vytáhl z kapsy notýsek a prolistoval ho.

„Co ti říkají tahle čísla?“ zeptal se pak.

Liz notýsek okamžitě poznala. Byl to ten, který použil v Acapulcu, aby si do něho přepsal údaje z bratrova zápisníku, nalezeného v bezpečnostní schránce.

Stále se drží toho, co je pro něj nejdůležitější, pomyslela si.

Čísla byla velmi přesná. Každé dítě, které mělo ve škole zeměpis, by jistě hned pochopilo, jaké údaje se za nimi skrývají.

„Zeměpisná délka a zeměpisná šířka.“

Jonas přikývl.

„Máš tady na lodi námořní mapu?“

Tohle si naplánoval hned, když ta čísla poprvé uviděl, pochopila Liz. To, že se mezitím několikrát milovali, nemohlo na jeho plánu vůbec nic změnit.

„Samozřejmě že mám podrobnou námořní mapu. Na tohle ji ale nepotřebuju. Tyhle vody totiž dokonale znám. Tohle je zeměpisná šířka a délka pobřeží Isla Mujeres.“

Liz zpevnila kurs a zvedla rychlost plavby.

„Je to odtud daleko?“ zeptal se Jonas.

„Ano, je to dost dlouhý výlet.“

Jonas jí položil ruku na rameno. „Nevím, jestli něco najdeme, ale musíme tam jet.“

„Já rozumím!“

„Nebo bys chtěla, abych tam jel raději sám?“

Liz zavrtěla hlavou.

„To v žádném případě, ale...“

„Liz!“ přerušil ji Jonas. „Během zítřka bude mít tahle čísla i Moralas a pošle dolů svoje vlastní potápěče. Jenže já to chci vidět ještě předtím.“

„Honíš se za stíny, Jonasi!“ upozornila ho Liz. „Jerry je mrtvý – a nic z toho, co míníš udělat, na tom nemůže nic změnit.“

„Chci zjistit, proč zemřel. Potom najdu i toho, kdo mu to udělal, kdo ho zavraždil.“

Jeho oči byly blízko jejích. V téhle chvíli byly však chladné a prázdné.

Liz se otočila zpátky na moře.

Dobrá – vezme ho tam, kam za každou cenu chce!

Isla Mujeres, *Ostrov žen*, byl malý bochánek uprostřed vod, obklopený útesy a posetý nedostupnými lagunami. Bylo to jedno z nejkrásnějších a nejutěšenějších zákoutí Karibiku. Lodě z kontinentálního pobřeží i z dalších ostrovů tudy denně křižovaly, aby jejich majitelé mohli dopřát svým klientům potápění se šnorchlem nebo v neoprenovém oděvu a s kyslíkovými bombami.

Liz zakotvila u jihozápadního břehu, kde za starých časů přistávaly i pirátské lodě.

„Nekuř!“ přikázala přísně Jonášovi, který už zase sahal po své neodmyslitelné cigaretě. „Plíce budeš teď potřebovat na něco úplně jiného.“

„Na jak dlouho půjdeme tam dolů?“

„Zdržíme se pod hladinou asi hodinu,“ vysvětlovala Liz a během řeči se pustila do předvádění upínacích řemenů a měřicích přístrojů. „Hloubka je tady asi osmnáct stop. To znamená, že dusík ve vzduchu, který budeme dýchat, bude třikrát koncentrovanější než v tom, na který jsme běžně zvyklí. U některých lidí to může zapříčinit dočasnou nerovnováhu organismu. Jestli začneš vidět zvláštní jasné světlo, musí to být pro tebe signál, abys odtamtud okamžitě zmizel. Samozřejmě patřičně pomalu, aby si tvé tělo mělo čas zvyknout na změnu tlaku. Kdybys šel nahoru příliš rychle, riskoval bys tím dekompresí, která může být člověku osudná. Tam dole nesmí člověk nic zanedbat, protože voda není náš přirozený živitel. Budeš závislý na svých přístrojích, což je sice zábavné a vzrušující, zároveň to ale není žádná procházka Disneylandem.“

„Tohle říkáš i při kolektivních lekcích na lodi?“ zajímal se Jonas.

„V zásadě ano.“

„Jsi vážně dobrá. Ale jestli se mohu zeptat – dolů půjdeme kdy?“

„Až si kus po kuse probereme veškeré vybavení!“ zpražila ho Liz, „Bez jeho dokonalé znalosti by se totiž nejednalo o potápění, ale o hazard s vlastním životem. Tohle je kupříkladu měřák hloubky.“

„Je mnohem lepší, než bývá v potápěčských obchodech zvykem,“ skonstatoval Jonas.

„Tohle vybavení je moje osobní,“ upozornila Liz. „Pro ostatní si podobné věci zatím dovolit nemohu. Ale to neznamená, že by přístroje pro pronajímatele byly nějaká druhá liga.“

„Vezmeš mě tam dole za ruku?“ zeptal se náhle Jonas.

„Nespěchej pořád!“ peskovala ho Liz. „Ještě pořád toho zbývá spousta k vysvětlování.“

Jonas si zhluboka povzdechl.

„Potápím se už od patnácti let,“ přiznal potom. „A podobných instrukcí jsem už zažil nepočítané.“

„Potápíš se od patnácti let?“ otázala se nevěřicně Liz. „A proč mě tedy necháváš zbytečně mluvit?“

„Protože ti to náramně sluší,“ usmál se Jonas a obdivně zůstal zírat na Liziny bikiny, které ovšem brzy zmizely pod neoprénovým oblekem. „Poslouchám tvůj hlas stejně rád, jako se na tebe dívám.“

„Zaplatil sis za lekci – tak jsi ji tedy měl!“ řekla a začala se připravovat k tomu, aby sklouzla z lavičky a elegantním kotrmelcem zmizela pod hladinou.

„A co je tohle?“ zeptal se Jonas, když mu podala jakousi kovovou součástku ve tvaru netopýra.

„Pojistka proti žralokům, kteří občas spávají dole v jeskyních,“ vysvětlila Liz a upevnila si masku.

„Žraloci přece nikdy nesplí,“ opravil ji Jonas.

„Ale říká se to o nich,“ trvala na svém Liz. „Stejně jako se o téhle pojistce tvrdí, že je dokáže odpudit,“ dodala a vklouzla do vody.

Jonas se připravil, rovněž si připnul *netopýří pojistku* a následoval ji dolů po lodním žebříku.

Mořská voda byla čistá a průzračná jako sklo, takže bylo vidět až na dno dole ve sto stopách.

Jonas v charakteristickém potápěčském gestu spojil palec s prsteníčkem pravé ruky a ukázal směrem dolů.

Bylo z něho cítit napětí. Schopnost pohybovat se pod vodou to ale nijak nenarušovalo. O tom se Liz přesvědčila dřív, než začali přesně podle pravidel sestupovat.

Jerry hrál bez pravidel – a prohrál! napadlo ji, když Jonášovi podávala slíbenou ruku.

Potom se najednou oba ocitli uprostřed početného rybího hejna, které jako by společně vytvářelo jeden jediný, společnou myslí řízený organismus.

Takhle šťastnou Jonas Liz ještě nikdy neviděl. Připadalo mu, jako by se potápěl bok po boku s mořskou pannou. Kdyby se do ní nezamíloval už dávno, jistě by se mu to přihodilo teď.

Liz skutečně prožívala svoji obvyklou euforii, která se u ní při potápění pravidelně dostavovala. Fascinovalo ji všechno, co kolem sebe viděla a čeho se mohla dotknout.

Tohle byl úplně jiný svět než ten nahoře.

Tisíce a tisíce stříbrných těl se kolem nich míhalo a vířilo v podvodním tanci.

Jonas natáhl ruku a vzal Liz kolem pasu. Bok po boku pak klesali ke dnu.

Vápencové jeskyně působily poněkud hrůzostrašně. V jedné z nich Jonas zahlédl podezřelý stín. Pak se z druhé strany vynořila velká stará želva a přiblížila se k nim téměř na dotek.

Liz s obavou ukázala do jeskyně, kde tentokrát Jonas v onom podezřelém stínu už bezpečně poznal číhajícího žraloka.

Jeho černé oči na ně upřeně zíraly, zatímco žábry pomalu a pravidelně pumpovaly slanou vodu. Pak vyrazil směrem k nim.

Jonas Liz strhl stranou, ale žralok je minul a zmizel někde v dálce. Možná je zachránila pojistka ve tvaru netopýra – možná ale bylo jinak krvelačné zvíře nasycené a nemělo zájem o další kořist.

Jonas oceňoval krásu a dobrodružnost podmořského světa. Všiml si ale i jiných věcí. Třeba toho, že tu nikde neviděl žádné další potápečce a že se jeskyně, kam připlouvali odpočívat žraloci, zdála být přímo stvořená k tomu, aby si v ní někdo zřídil mrtvou schránku na předávání pašovaných drog.

V noci, kdy žraloci zpravidla lovívají, se sem mohl odvážit pouze někdo velice lačnící po penězích a zároveň ochotný podstoupit krajní

riziko. A obě tyto vlastnosti se dokonale hodily k charakteristice Jerryho.

Ani Liz úplně nezapomněla, proč sem vlastně Jonas tak toužil plout.

Svým způsobem ho chápala. Kdyby totiž ne – nikdy by mu nepronajala ani pokoj ve svém domě.

Kde ale přišel k tomu druhému jménu, které včera kapitánovi Moralasovi sdělil? napadlo ji náhle. Ke jménu Pabla Mancheze?

Dříve než na tuto otázku stačila najít nějakou smysluplnou odpověď, začal jí docházet vzduch.

Na to, aby zpanikařila, byla Liz příliš zkušená a dobře trénovaná. Neprodleně zkontrolovala měřicí přístroje a ke své úlevě zjistila, že podle jejich údajů jí zbývá vzduchu ještě minimálně na deset minut.

Ve skutečnosti se ovšem dusila dál.

Kdyby teď plavala přímo k hladině, její plíce by mohly být poškozené tlakem. Vydala se proto směrem k Jonášovi.

Když ho chytila za kotník a šklubla jím, myslel nejdřív, že s ním laškuje. V momentě, kdy za sklem pod maskou spatřil její vytřeštěné oči, okamžitě ho všechen smích přešel. Naštěstí pochopil, o co jde, vytáhl z úst vlastní regulátor vzduchu | podal ho své společnosti.

Liz zhluboka nasála tolik potřebný vzduch. Pak regulátor vrátila Jonášovi, aby si ho od něho za chvíli znovu půjčila.

Jonášova ruka pevně stiskla její rameno. Začali společně stoupat k hladině.

I když to trvalo pouze minuty, zdálo se to být nekonečné.

Ve chvíli, kdy se její hlava vynořila nad hladinou, sundala si Liz masku a zhluboka nasála do plic svěží vzduch, prosycený vůní a chutí mořské soli.

„Co se stalo?“ zeptal se Jonas, ale když cítil, že se začala třást, pomohl jí k lodnímu žebříku.

„Chytni se!“

Jeho ruce byly pevné a pomohly jí vylézt nahoru na palubu.

„Jsem v pořádku!“ prohlásila srdnatě Liz, ale velice se jí ulevilo, když jí Jonas pomohl sundat ze zad kyslíkové bomby.

Pak jí začal intenzivně třít ruce, aby jí je zahřál. Liz seděla s hlavou mezi koleny a čekala, kdy se jí konečně přestanou dělat před očima mžítiky. „Tak co se vlastně stalo?“ naléhal Jonas. „Nevím. Ještě nikdy jsem nic podobného nezažila. Došel mi vzduch.“

Jonas ji rozrušeně popadl za ramena a zdvihl ji do sedu.

„Ty jsi zůstala bez vzduchu?! Jak můžeš někomu dávat lekce, když se sama zapomínáš dívat na své měřicí přístroje?“

„Dívala jsem se na ně!“ namítla Liz. „Podle nich jsem měla k dispozici ještě celých deset minut.“

„Proboha – vždyť jsi kvůli té své trestuhodné neopatrnosti mohla zemřít!“ vybuchl Jonas.

„Nejsem nikdy neopatrná!“ trvala na svém Liz. „Vždyť se na ty měřáky podívej. Podle nich mi zbývalo ještě deset minut!“

Jonas se přesvědčil, že mluví pravdu – jeho vztek to však nezmírnilo.

„Kdo chodí dolů s neseříženými měřáky, koleduje si o neštěstí. Bůhví, jestli ty bomby vůbec někdy byly pořádně plné.“

„Sama jsem je plnila a sama kontrolovala. Stejně jako to dělám se vším vybavením, než se vydám dolů pod hladinu. Všechno bylo v pořádku. Bože, Jonasi!“ zbělela náhle její tvář hrůznou předtuchou.

„Zamykáš pořádně obchod?“ zajímal se Jonas.

„Zamykám!“

„A kolik sad klíčů existuje?“

„Dvě. Jedna moje soukromá. A druhá náhradní, která trvale zůstává v zásuvce pod pultem, protože když přes den odjízďím na moře, nechávám svoji sadu službě v obchodě. Luisovi nebo někomu jinému.“

„To znamená, že ke tvému vybavení se mohl někdo snadno dostat a úmyslně ho poškodit,“ vyslovil Jonas nahlas to, co si v skrytu duše myslela i Liz.

„Ano, přesně takhle to muselo být!“ zaúpěla.

Jestliže měl Jonas předtím vztek na ni, měl ho nyní sám na sebe. A pořádný.

Neslíbil jsem snad, že se postarám o její bezpečí? Slíbil! A jak jsem se postaral? Takhle?!

„Stavíš se doma sbalit si věci a pojedeme na letiště!“ oznámil suše. „Zůstaneš u mých rodičů, dokud se to tady nevysvětlí a nepřežene.“

Ne!“ prohlásila rezolutně Liz. „Nebudu o tom s tebou diskutovat. „Uděláš to, co ti řeknu!“

Liz zavrtěla hlavou.

„Ne!“ řekla a silou vůle se zvedla. „Nepojedu nikam. Tohle je podruhé, kdy se někdo pokusil ohrozit můj život.“

„A není proto třeba mu dávat šanci, aby to mohl udělat znovu!“

„Neopustím svůj domov.“

„Proboha, neblázni!“ vybuchl znovu Jonas. Rozepnul si neoprérenový oblek a začal si ho svlékat. „Jestli se bojíš o svůj byznys – tak ten ti přece neuteče. Až se to tu uklidní, můžeš se vrátit.“

„Nikam nepůjdu!“ řekla Liz a přiblížila se o krok blíž k němu. „Stejně jako nepůjdeš ty. Ty máš v hlavě svoji pomstu. A já... Nikdy už před nimi nebudu bezpečná.“

„Najdu je!“ sliboval Jonas. „Všechny ty lumpy do jednoho najdu!“ zopakoval, pak vzal Lizinu tvář do dlaní a něžně ji stiskl.

„My oba máme teď dobrý důvod je najít!“ prohlásila pevně Liz.

Jonas vytáhl balíček cigaret a jednu z nich si zapálil.

„Erika je mrtvá,“ oznámil tiše a zachmuřeně. Jedinou silou proti Lizině slabosti byl její vlastní vztek.

„Jak... jak zemřela?“

„Byla zavražděná. Před pár dny jsem se s ní setkal a zaplatil jí za to jméno, které jsem dal včera kapitánovi. Řekla mi, že Pablo Manchez je profesionální nájemný vrah.“

„Zastřelili ji?“

Jonas ztěžka polkl.

„Byla probodena,“ řekl a všiml si, jak se Lizina ruka instinktivně dotkla krku. „Okamžitě se sebereš a pojedíš zpátky do Států.“

„My oba víme, že nemám kam utéct, Jonasi!“ pronesla temně Liz. „Máme totiž stejný problém.“

„Liz!“

„Ne, nepřemlouvej mě. Nemíním před ničím ani před nikým utíkat.“

„Tohle není záležitost citů, ale rozumu!“

„A co ty? Ty zůstaneš?“ Jonas pokrčil rameny. „Já nemám jinou možnost.“

„Potom platí totéž i o mně.“

„Liz, já nedopustím...“ Zvedla hlavu a změřila si ho. „Půjdeš se mnou, s námi?“

„Nemůžu. A ty to víš.“

„V tom případě nemůžu ani já,“ řekla Liz, objala ho a přitiskla tvář k jeho rameni. „Pojďme domů,“ zamumlala. „Pojď, půjdeme domů!“

DESÁTÁ KAPITOLA

Každé ráno, když se probudila, doufala Liz, že jí kapitán Morales zavolá a vysvětlí jí, co to má všechno znamenat. A každou noc, když zavřela oči, snažila si představovat, že je to jenom přechodná záležitost, která se nějak vyřeší sama od sebe.

Čas plynul.

Každé ráno, když se Liz probudila, si byla téměř jistá, že od ní Jonas jednoho dne odejde. Každou noc, kdy ležela v jeho náručí, se smířovala s tím, že je to možná už naposledy. Ale zůstával.

Deset let měl její život pevný řád a všudypřítomnou jistotu praktické účelnosti. Liz se snažila uspět ve svém byznysu a co nejlépe se postarat o svoji dceru. A někdy téměř hmatatelně cítila zadosťučinění ze své vlastní práce.

Dlouhých deset let kráčela životem přímo a bez jakýchkoli oklik. Deset let se neocitla na žádné zásadnější křižovatce.

Až teď!

Ignorovat stávající změny nepomáhalo a na ztrátě nezávislosti se nedalo nic změnit. Od té doby, kdy Jonas Sharpe vstoupil do jejího domu i života, bylo zkrátka a dobře všechno jinak.

Aby si zachovala alespoň nějaké jistoty, snažila se dodržovat svoji běžnou každodenní rutinu. Její práce byla jedinou oblastí, o níž si mohla být jistá, že jí má pevně v ruce.

Ke zklidnění mysli jí to ale nepomáhalo. Časem si uvědomila, že sleduje všechny své klienty se vzrůstajícím podezřením. Obchod sice s vrcholící letní sezónou dobře prosperoval – přinášelo jí to však méně radosti a uspokojení než předtím, kdy mívala otevřeno od rána do večera sedm dní v týdnu a každý večer pociťovala zadostiučinění nad tučnějším bankovním kontem.

Jonas přišel, vzal tkanivo jejího života do svých rukou, roztrhal ho na drobné kousky – a všechno, všecičko od základů změnil. A kdyby teď odešel –a mohl to učinit kdykoli – musela by začínat úplně od nuly.

Mohli společně najít toho, kdo zabil Jerryho Sharpa. Vystopovat muže s nožem.

Kdyby téhle šanci nevěřila, nedokázala by Liz nejspíš vůbec fungovat. Raději se ale příliš nezamýšlela nad tím, co bude potom, až bude Jerryho vrah odhalen, nalezen a zadržen a Jonas se vrátí zpátky do Filadelfie. Nebo snad ještě někdy může být Lizin život stejný, jako býval předtím?

Věděla, že nemůže. Že jí nezbude nic jiného, než to potrhané tkanivo začít nitku po nitce opět látat a spravovat.

V noci mnohdy marně přivolávala spánek a k ránu se pak celá neklidná obávala, zda to ještě vůbec dokáže. Začít znovu.

Jonas cítil její napětí vedle sebe v posteli. Chápal, proč nemůže spát, a rád by jí nabídl něco, o co by se mohla opřít. Jenže co? Její nezávislost byla příliš zásadní složkou jejího života – a takováto bytost mohla jen stěží někomu dovolit, aby o ni pečoval a ochraňoval ji.

Ani pro Jonase samotného nebyla ovšem podobná role snadná.

Po celý svůj dospělý život si pečlivě vybíral přátele, kteří pokud možno neměli žádné problémy, nevyžadovali žádné rady, ani se nedovolávali ničí podpory. Ženám, které by podobné citové vazby vyžadovaly, se rovněž úzkostlivě vyhýbal. Nebyl sobecký člověk – byl zkrátka a jednoduše obezřetný. Snad to zavinil Jerryho sklon libovat si v nejrůznějších dobrodružstvích, jejichž následky musel pak jeho bratr napravovat a zahlazovat.

Ať vědomě či nevědomě si proto Jonas slíbil, že se už nikdy nedá vmanipulovat do pozice, ve které by musel pro někoho jiného něco

udělat. A teď byl najednou neodolatelně přitahován blíže a blíže k ženě, která v něm vyvolávala hluboké city; zamiloval se do ženy, která ho potřebovala, ale odmítala si to připustit.

Jonas byl dost silný a inteligentní, aby na sebe dokázal převzít starost o její ochranu. Nejdřív by mu to ale musela dovolit.

Ano – bylo tomu tak!

Liz Palmerová kompletně změnila jeho život. Přestavěla ho podle svého vlastního vzoru, ať už se mu to líbilo či nikoli.

Jonas bytostně *potřeboval* konejšit ji a dělit se s ní o její problémy a strasti. Chovala se ale tak, jako by tu nebylo nic, v čem by jí mohl skutečně nějak účinně pomoci.

Postel byla horká a pokoj voněl květinami, které divoce rostly venku za otevřeným oknem. Jejich vůně se mísila s mísou potpourri na Lizině prádelníku. Palmy před domem tiše ševelily v mírném vánku, jehož šepot uklidňoval a nerušil.

Vedle Jonase ležela žena s vlasy rozpuštěnými na polštáři. Do místnosti vnikal stříbřitý měsíční svit. Když se Liz ve spánku zavrtěla a otočila, přitáhl ji Jonas blíže k sobě.

Její svaly byly napnuté, jako by byla neustále připravená k boji, a její dech ho zlehka lechtal na krku. Natáhl ruku a pohládl jí ramena.

Liz cosi nesrozumitelného zamumlala a vztyčila se proti němu.

Jonas nevěděl, jestli to byl projev souhlasu či odmítnutí. V té chvíli na tom ale nezáleželo a všechny otázky mohly počkat na dobu, až zase vyjde slunce. Podstatné bylo, že se Liz očividně cítila lépe v jeho náručí než mimo ni.

V klidné hodině na pomezí noci a dne se Jonas zlehka dotýkal jejího těla a úst.

Liz vzdechla ze spaní. Jestli teď o něčem snila, bylo to zajisté něco příjemného. Možná azurově čistá voda, měkká tráva či opojná vůně a chuť mořské soli.

Jonášova ruka putovala pomalu po jejích zádech. Ten dotek mu dával vědět o horkém pulzování jejího těla.

Zdálo se, že se Liz probouzí po etapách. Nejprve její zlatavá pleť, potom její krev, sval za svaem.

Lizino tělo se toužebně zachvělo ještě předtím, než si stačila uvědomit, jak pevně ve spánku Jonase objímala. Když jeho ústa

vyšla naproti jejím, nezdráhala se a odpověděla mu žhoucím polibkem.

Chtěla se mu dát tak plně, jak jen to bylo možné. Slovy by mu to sdělit nedokázala. Řeč jejího těla byla však zcela jasná a zřetelná.

Její ústa teď zase pro změnu putovala po Jonášově těle – a Liz se nijak nesnažila skrývat potěšení, jaké jí tato nesvatá pouť přináší. Praha oběma dopřát rozkoš bez omezení. Pak se opět vrátila k jeho obličeji, vtáhla jeho spodní ret do svých vlahých úst a začala ho něžně hryzat.

Jonášův dech byl rychlý a nepravidelný. Vyzařovalo z něj napětí. Přitiskl se ještě pevněji k Liz – a ona konečně pochopila, jak snadné je pro ni ho svést a přivést až k samotné hranici rozumu.

Liz se vzepřela a celá se vypnula. Její tělo se rozkmitalo v pomalém, pokašitelském rytmu. „Liz!“ zašeptal Jonas vášnivě její jméno. Její jazyk vlaze zakmital na jeho krku a ochutnával vůni muže. Srdce jí při tom divoce bušilo.

Stejně zdivočelé byly pak i její dlaně, které se ho jaly dotýkat tak, že z toho doteku téměř zešílel. Potom ho nečekaně převalila na záda a vyhoupla se na něj, aby zasypala polibky jeho hrud'. Ty polibky byly konejšivé i vzrušující zároveň. Jonášovo tělo hořelo jako v ohni. Zdálo se mu, jako by se vznášel ve stavu beztlíže. Pak se mu náhle ve slabinách rozlila ještě větší horkost. Liz právě letmo ochutnala hrot jeho mužství. „Řekni mi, co chceš!“ vyzvala ho a vzhlédla k němu svýma tmavýma očima, šelmovsky zářícíma v měsíčním světle.

Bylo to nádherné a neodolatelné. Ta její touha a vůle obdarovat!

Jonas by takhle dokázal ležet navěky.

Jeho prsty se prudce vnořily do Liziných vlasů, padajících na zlatě světlé ramena. Přitáhl ji hlavu k sobě.

Ale Liz nepotřebovala žádného učitele Jej! ženský instinkt jí sám od sebe napověděl, co má dělat.

Jonas doslova explodoval.

Když pak opět spočinula svými ústy na jeho, Jonas ji pevně uchopil za boky a vnořil se do ní.

Liz vyjekla překvapeným blahem.

Jonas položil dlaně na její ruce a propletl si prsty s jejími. Když se proti němu vyklenula do oblouku, ztratil už i poslední zbytky kontroly a vlády nad sebou samým.

Nemohl myslet, mohl pouze cítit!

Dokud tenhle okamžik nenastal, nikdy by nebyl ochoten uvěřit, že pocity mohou být tak hluboké a intenzivní. Zároveň slyšel zběsilý tlukot svého i jejího srdce. Viděl ji v měsíčním světle ležet nahou pod sebou a extatická vlna ho vysoko vyhoupla. Myslel, že výš už se nikdy v životě nemůže dostat. Ale mýlil se. S možností letět mu přibývalo dálky.

To není možné! Tohle ne! pomyslela si Liz.

Bylo těžké chovat se jako obchodnice, jednat s klienty a předávat jim potápěčské vybavení, když byla ještě celá naplněná lahodným pocitem z toho, co zažila krátce před úsvitem.

Jedna věc jí ovšem ten útěšný dojem obzvlášť kalila.

PODEZŘENÍ!

Ano! Liz skutečně podezírala všechny stálé zákazníky *Černého korálu*. Mezitím, co se s nimi zdravila, odškrtávala si v duchu jejich jména na seznamu, který po ní chtěl kapitán Morales.

Co asi budou dělat, až zjistí, že jsou pod policejním dozorem, nebo budou dokonce pozváni k výslechu?

Být zapleten do vyšetřování vraždy Jerryho Sharpa – to věru nevzbuzovalo valnou důvěru k jejímu podniku. A jestli se zpráva o tom rozkřikne, může to *Černý korál* smést ze zemského povrchu jistěji než ten nejprudší hurikán.

Nic podobného si v žádném případě nemohu dovolit, uvědomila si Liz při vzpomínce na Faith.

Faith. Faith a Jonas.

Té první chtěla dopřát jenom to nejlepší. A ten druhý ji zatáhl do vyšetřování něčeho, s čím vlastním přičiněním neměla nic společného. Vraždy a pašeráctví.

Jenže... Nebýt Jerryho smrti a Jonášovy touhy po pomstě, nikdy by se nejspíš nesetkali. A bylo občas tak neskonale sladké – *setkat* se s ním.

Liz si svatosvatě slibovala, že se už nikdy do nikoho nezamiluje. Ale stalo se. Ať si to sebevíc snažila nepřipouštět – byla zamilovaná až po uši. Zamilovaná do Jonase Sharpa.

„Můžete mi, prosím, pomoci s těmi popruhy?“

Liz jako by se právě probírala ze snu.

„Co, prosím... já...“

Chvilku jí trvalo, než si na tu tvář vzpomněla. A ještě déle, než si ji dokázala spojit se správným jménem.

„Pan Trydent, nemýlím-li se, že?“

„Scott,“ opravil ji. „Dohodli jsme se, že mi budete říkat Scotte.“

„Nevěděla jsem, že jste ještě na ostrově a že tak toužíte po potápění.“

„Beru si dovolenou pouze jednou ročně – a tak si ji zato vybírám poněkud delší. A pokud se toho potápění týká...“ pronesl významně a postavil si na pult kelímek se zmrzlinou. „Prozatím v **něm** shledávám jediný způsob, jak dostat příležitost k tomu, abych vám mohl zopakovat svoje **pozvání** na drink.“

Liz se rozhodovala, jestli má jednat **spíše** obchodně, nebo raději tak, jak jí velí vlastní přirozenost. Ale pravidlo *Náš zákazník – náš pán!* nakonec jednoznačně zvítězilo.

„To je od vás opravdu moc hezké...“

„Nelžete mi!“ přerušil ji. „O mužskou společnost a pozvání na drink jistě žádnou nouzi nemáte. Buď jste v Acapulcu, nebo někomu dáváte soukromé lekce. Kvůli tomu jsem ale dneska nepřišel,“ rozhlédl se obezřetně kolem sebe. „Rád bych si s vámi někdy vážně promluvil – a tahle denní doba se mi na to zdá být nejvhodnější. Nikde nikdo není, obchod vážne.“

„Ano,“ souhlasila Liz. „Máte pravdu. Touhle dobou se obchody právě dvakrát nehýbou. Každý, kdo chtěl někam odjet, je už pryč, a ostatní buď obědvají, nebo během siesty uvažují o tom, co podniknou dnes večer.“

„A co třeba právě potápění?“ usmál se Scott. „Myslíte noční potápění?“ podivila se Liz. „Přesně tak. Myslím noční potápění! Předtím, než pan Ambuckle odletěl zpátky do Texasu, navyprávěl mi o něm tolik, že jsem si na to teď okamžitě vzpomněl.“

Liz si ho přeměřila a řekla: „Potápění není pro každého. A o nočním to platí dvojnásob.“

„Potápění není pro každého?“ zopakoval Scott. „To je dobré pořekadlo. Skutečně moc dobré. Co kdybyste si šla se mnou dát něco malého k jídlu?“ změnil pak zprudka téma hovoru a nenápadně položil dlaň na hřbet Liziny ruky.

„Jen málokdy jím mimo domov,“ řekla Liz a zlehka jeho ruku odsunula. „A jestli se neurazíte, tak kromě toho... Kčertu! Prostě tady na někoho čekám.“

„Dobře,“ povzdechl si odmítnutý mladík a usrl z pohárku rozteklou zmrzlinu. „Je asi načase začít mluvit čistě obchodně.“

Lizino obočí vystřelilo vzhůru.

„Prosím?!“

„Chci tím naznačit, že bych si rád vybral nějaké potápěčské vybavení, které bych si pak u vás pronajal.“

Tentokrát už Lizino *Prosím!* znělo úplně jinak. Obchodnický. Jako nabídka ke vstupu do skladu a libovolnému výběru požadovaného zboží.

„Klidně si prohlédněte všechno, co vás zajímá.“

„Tak co je kupříkladu toto?“ zeptal se Scott a zvědavě zvedl tajemně vyhlížející trubici s náustkem.

„Pro to neexistuje jiné slovo nežli šnorchl,“ informovala ho Liz. „Tu trubici si dáte takhle do pusy – a když si nasadíte i masku, můžete mělko pod hladinou plavat, jak dlouho budete chtít, a zároveň pohodlně dýchat.“

„Aha!“ přikývl nepřiliš duchaplně Scott. „Já ale čas od času vídám tyhle trub... šnorchly mizet pod hladinou.“

„To už je pak trochu složitější,“ řekla Liz. „Když chcete jít dolů, zadržíte dech a necháte ho vycházet jenom kousek po kousku. Trik spočívá v tom, vyfouknout z trubice vodu těsně předtím než se ponoříte. Když v tom ale nabudete dostatečné zručnosti, můžete jít tučetrkrát nahoru a dolů bez toho, že byste vynořil obličej nad hladinu.“

„A co je tam dole vlastně tak zajímavého, že to tam lidi pořád tolik láká?“ zeptal se Scott.

„Copak vy se nepamatujete?“ podivila se Liz. „Tam dole je přece celý svět!“

„Hmm!“ udělal Scott. „Vy se asi v místních vodách vyznáte dost dobře, že? Jak moc toho víte o Isla Mujeres?“

„Skvělé místo na potápění,“ spustila Liz jako v nějakém reklamním šotu. „Nabízíme půldenní i celodenní výlety. A pokud skutečně toužíte po mimořádně vzrušujícím dobrodružství, můžete se pokusit prozkoumat tamější jeskyně.“

„Zajímavé!“ prohlásil Scott. „Obzvláště v noci, kdy tam nikdo jiný není – a potápeč si může dole zcela nerušeně užívat.“

Liz nevěděla proč – ale něco v ní náhle doslova zařinčelo na poplach. Automaticky pohlédla přes rameno ven, kde její bodyguard podřimoval na slunci.

Hlupák! pomyslela si.

„V noci bývají jeskyně na Isla Mujeres dost nebezpečné!“ dodala pak varovně k předchozí Scottově poznámce.

„Někteří lidé dávají prý občas nebezpečí přednost před bezpečím, připadá-li jim to výnosné,“ nadhodil Scott.

Liz pokrčila rameny.

Ústa měla vyschlá a jen nerada se ke svému společníkovi otáčela zády, když ukládala masku zpátky do police.

„Možná, nevím, já sama taková nejsem.“

Scottův úsměv už ani zdaleka nebyl tak šarmantní a svůdcovský jako předtím.

„Opravdu nevíte, o čem mluvím?“ zeptal se chladně.

„Ne! Opravdu nemám ani tušení!“

„Myslím, že máte. Myslím, že moc dobře víte, o čem je řeč. Ukrást ty peníze a schovat si je v bezpečnostní schránce v Acapulcu byl v zásadě dobrý nápad, že, Liz? Svěřil se vám s ním Jerry?“

Liz prokmitla hlavou vzpomínka na nůž přitisknutý na jejím hrdle.

„Ne, neříkal mi nic. Ani o Acapulcu, ani o bezpečnostní schránce. Nic nevím!“

„Tak proč se tak třesete?“ ušklíbl se Scott.

„Já že se třesu?“

„Jako sulc.“

„Víte, co vám teď povím, pane Trydente? Stačí, abych zakřičela – a zvenku mi určitě přiběhne někdo na pomoc. Chápete teď zase pro změnu vy, o čem mluvím?“

„Hlavně nechápu, proč byste měla křičet,“ zvedl Scott na omluvu obě ruce, aby ukázal, že v nich nic neдрží a nechystá se své společníci nijak ublížit. „Tohle je přece obchodní jednání. Všechno, co jsem od vás chtěl vědět, je to, jestli se vám Jerry pochlubil, koho si k tomu okradení vybral.“

Když si uvědomila, jak moc se chvěje, pokusila se silou vůle uklidnit.

Nedám se od něho přece zastrašit! rozhodla se. Jakou zbraň by asi tak mohl skrývat v plavkách a rozepnuté košili?

Narovnala ramena a pohlédla mu zpřímá do očí.

„Jerry mi neřekl nic! Na totéž se mě ptal už váš přítel s nožem. A já mu odpověděla stejně jako vám. Nejspíš ho to ale moc neuspokojilo, protože mi poškodil měřicí přístroje na kyslíkových bombách.“

„Můj partner nemá příliš dobré vychování,“ pronesl zlehka Scott. „Já žádný nůž nenosím a o potápěčském vybavení toho vím příliš málo, abych se ho mohl pokusit účinně poškodit.“

Zato o vás toho vím hodně, Liz. Pracujete tvrdě, abyste se mohla dobře postarat o svoji dceru.

Vstáváte za úsvitu a dřete až do západu slunce. A já jsem teď za vámi přišel s obchodní nabídkou, Liz. Nic méně, ale ani nic víc!“

„Nejsem Jerry ani Erika, jestli máte na mysli tohle!“ odsekla Liz. „Nevím nic o vašich špinavých obchodech, ale policie – ta ano. Pokud si myslíte, že mě můžete zastrašovat výhrůžkami ohledně nože a poškozování mého potápěčského vybavení, tak máte samozřejmě pravdu. Černý korál to vážně poškodí. Ale od toho, abych vás všechny nejraději viděla se smažit v pekle, mě to stejně neodradí. Teď laskavě opusťte můj obchod a nechte mě samotnou!“

Scott Trydent ji dlouhých deset sekund zkoumavě pozoroval a potom se začal omlouvat.

„Pochopila jste mě naprosto špatně, Liz. Předesílal jsem přece, že tohle je obchodní debata. S Jerryem odešel ze světa zkušený potápěč – a já jsem pověřený nabídnout vám pět tisíc dolarů, pokud byste byla

ochotna nastoupit na jeho místo. Co vy na to? Pět tisíc amerických dolarů za jedno potopení. Doplavete dolů, vyměníte jeden vak za druhý – a máte ty peníze v kapse. Žádná jména, žádné tváře. Jenom jedna malá výměna. Ten vyzvednutý vak donesete mně a já vás na místě hotově vyplatím. Ženě, jako jste vy, by taková suma jistě přišla vhod.“

Liz vzteky sevřela ruce do pěstí. „Nechci vaše peníze! Seberte se a vypadněte.“ Scott se usmál a zlehka ji pohladil po tváři. „Jenom si klidně dopřejte čas na rozmyšlenou. Jestli změníte názor, dejte mi vědět. Nebo ještě lépe! Brzy se u vás znovu zastavím a zopakuji vám svou nabídku. Zatím se mějte.“ Liz musela počkat, dokud se neuklidnila, protože jinak by to od ní její ospalý bodyguard pořádně schytl. Takhle mu po zamknutí obchodu pouze stručně oznámila: „Jdu domů! Řekněte kapitánu Moralasovi, ať tam za mnou za čtvrt hodiny přijede.“

Bez čekání na odpověď rázně vykročila přes pláž k hotelu, kde měla zaparkované svoje motorové kolo.

O patnáct minut později se už Liz zamkla ve svém domě. Jízda na motorovém kole ji příliš neuklidnila. Pořád se během ní ohlížela, aby zjistila, zda ji někdo nesleduje.

Zvláštní! napadlo ji pouze. Nevyhrožoval mi, k ničemu mě nenutil – pouze mi nabídl práci. Práci po muži, který bydlel v mém domě a nedávno byl surově zavražděn.

To vypadá jako hotová noční můra! pomyslela si Liz, když přecházela od okna k oknu, aby se přesvědčila, zda jsou dobře zavřená. Ten cyklon se zatahuje stále těsněji a těsněji kolem mě. Co Jerry Sharpe uvedl do chodu – to se teď my dva s Jonášem snažíme jednou provždy zastavit. Jenže... Koloběh násilí nesmí být kvůli tomu znovu uveden do chodu. Naopak!

Zvuk příjíždějícího automobilu Liz přiměl k tomu, aby se podívala ven z předního okna.

Jonas! uvědomila si a srdce jí vyskočilo do krku. Mám mu říci, že jsem se setkala tváří v tvář s mužem, který mohl být vrahem jeho bratra? Kdyby ho znal, co by udělal? Uskutečnil by svoji touhu po pomstě? Ano, jistě by to udělal – a kolo násilí by se opět roztočilo. Jak tomu ale zabránit a zároveň zachránit sebe samu?

Když mu přišla otevřít, byly její ruce chladné a ústa lhostejná.

„Co děláš v tuhle dobu doma?“ podivil se Jonas. „Šel jsem kolem tvého obchodu a našel jsem ho zavřený. Nevídané!“

„Moralas je právě na cestě sem, Jonasi,“ oznámila mu Liz.

„Co se stalo?“ zeptal se polekaně a instinktivně pohlédl na její hrdlo.

„Neboj se, jsem v pořádku. Ale kapitán...“

„Opravdu nejsi zraněná?“ vyhrkl zmateně.

„Pojď dál, Jonasi,“ vyzvala ho. „Pojď dovnitř a posad' se.“

„Chci okamžitě vědět, co se stalo!“

„Aha!“ zaradovala se Liz. „Moralas už je tady. Pospíšil si.“

Jestliže bude kapitán u toho, až vyslovím jméno Scotta Trydenta, snad to Jonase udrží trochu na uzdě, zadoufala.

A co víc by Moralas mohl ještě potřebovat, aby mohl ukončit vyšetřování? Bude mít přece jméno i motiv!

„Slečno Palmerová!“

Moralas odložil čepici, pohlédl krátce na Jonase a čekal.

„Posad'te se, kapitáne!“ nabídla mu židli, sama si však nesedla a zůstala stát za Jonášovým křeslem. „Mám pro vás důležitou informaci. Jistý Američan, muž, který jmenuje se Scott Trydent mi právě před hodinou nabídl pět tisíc dolarů za vyzvednutí pašovaného kokainu z jeskyně na ostrově Isla Mujeres.“

Taková zpráva – a Moralasův výraz zůstal zcela lhostejný!

„A dohodla jste se s ním?“ zeptal se pouze. „Vy mě snad neposloucháte, kapitáne!“ vybuchla Liz. „Ten muž se nejprve vetřel do jednoho z mých potápěčských kurzů. Dnes přišel za mnou do obchodu a dal mi ten návrh. Podle všeho věřil, že já... že mi Jerry o téhle akci všechno řekl. On sám o ní věděl kde co. Dokonce i to o těch penězích v bezpečnostní schránce v Acapulcu. To znamená, že zná každé moje hnutí za poslední týdny. Řekl mi, že kdybych místo Jerryho provedla tu výměnu – mohla bych být rázem bohatá. A věděl... věděl o mojí dceři.“

„Mohla byste ho identifikovat?“ otázal se suše kapitán.

„Ano. Ale nevím jistě, jestli zabil Jerryho Sharpa,“ pohlédla významně na Jonase.

„Měla byste se raději posadit, slečno Palmerová!“ vyzval ji Moralas.

„Já se vás ptám, kdy ho zatknete a zavřete – a vy mi říkáte, že se mám posadit?“ vybuchla znovu Liz. „Ten člověk se podílí na pašování kokainu. Ví o vraždě Jerryho Sharpa. Ví o mém přepadení a poškození mého potápěčského vybavení. Co chcete ještě víc? Musíte ho okamžitě zatknout!“

„Slečno Palmerová, poslouchejte mě!“ trval Moralas na tom, aby se posadila. „Všichni pašeráci operující kolem Yucatan Peninsula jsou pod dohledem. Zároveň jste pod ním i vy a pan Sharpe, čímž mám stejně tak na mysli zesnulého pana Jerryho Sharpea jako jeho bratra Jonase. Pouze jedno jediné jméno nám ale pořád chybí. Jméno hlavního organizátora celé té akce. Zatknout prodejce, kurýry nebo třeba i nájemné vrahy je sice „hezké – nic to ale neřeší, slečno Palmerová. Potřebujeme to jméno a potřebujeme důkaz!“

„Nerozumím,“ zavrtěla Liz nechápavě hlavou. „To znamená, že pana Trydenta chcete nechat...“

Než stačil Moralas odpovědět, vložil se náhle do debaty Jonas.

„Tak takhle to tedy je!“ prohlásil trpce. „Jděte k čertu s těmi svými zpravodajskými hrami, kapitáne!“

Moralas se zamračil.

„Dokud mi to neřekne sama slečna Palmerová – nikam nepůjdu.“

„Odmítám, abyste se slečnu Palmerovou pokoušeli zneužívat jako volavku. Mohlo by to být pro ni příliš nebezpečné!“

„Vás jsem se na nic neptal!“ usadil ho Moralas. „Zajímá mě výhradně váš názor, slečno Palmerová.“

„Liz se pro nic potápět nebude!“ trval rozhodně na svém Jonas.

„Počkejte!“ zarazila je oba Liz. „Jestli tomu dobře rozumím,“ obrátila se pak na kapitána, „vy chcete, abych se s panem Trydentem znovu setkala a řekla mu, že tu nabídku беру?“

„Ano, takhle nějak to je,“ souhlasil Moralas. „Ale z valné části jste se do téhle situace dostala vlastním přičiněním, slečno Palmerová.“

„Vlastním přičiněním?!“ nechtělo se Liz zprvu ani věřit vlastním uším.

„Ano. Jerry Sharpe u vás přece bydlel, pracoval pro vás a... A měl slabost pro ženy. Takže si žádný pašerák ani policista nemohl být jistý, jakou roli v té hře vlastně hrajete vy. A těžko se v tom dá vyznat i teď, kdy u vás pro změnu bydlí Jerryho bratr. Klíč od bezpečnostní schránky jste také našla vy... A takhle bych mohl pokračovat téměř donekonečna.“

„Tak jak to tedy se mnou vlastně je?“ zeptala se jízlivě Liz. „Mám policejní ochranu, nebo jsem také, pod dohledem?“

„V konečném výsledku mezi tím zase nemusí být až takový rozdíl,“ zamumlal Moralas. „Obě služby plní v zásadě stejný účel.“

„Jestli jsem ale skutečně podezřelá – tak kdo vám zaručí, že jednoduše nevezmu peníze a neuteču?“

„Tohle je přesně to, co chceme, abyste udělala,“ usmál se lišácky kapitán.

„Velmi chytré!“ ušklíbl se Jonas. „A velmi nebezpečné pro Liz. Jakmile zjistí, že se mezi ně pokouší příliš vetřít, zlikvidují ji stejně jako mého bratra. Myslím, že bych vás měl popadnout za límec a vyhodit ze dveří, kapitáne!“

„Právě kvůli minimalizování tohoto nebezpečí je přece slečna Palmerová neustále pod naším dohledem,“ hájil se Moralas. „Nebo vám snad nejde o to, aby všichni pašeráci včetně vraha vašeho bratra byli pochyťáni a řádně potrestáni?“

„Obětujte svoje vlastní pěšáky, Moralas!“ doporučil mu Jonas. „Slečnu Palmerovou do toho laskavě nezatahujte!“

„Stejně už je do toho zatažená!“ zabručel Moralas a obrátil se k Liz. „Nemáme čas nasazovat do akce nějaké další lidi. Jedině s vaší pomocí a spoluprací, slečno Palmerová, může být celá ta banda rozprášena a předána spravedlnosti. Bez vás by to trvalo ještě celé měsíce.“

„Měsíce?!“ zděsila se Liz. „V tom případě to udělám!“

„Liz!“ varoval ji důtklivě Jonas.

„Moje dcera má za dva týdny přijet na prázdniny, Jonasi,“ připomněla Liz a položila mu dlaň na paži. „Nemůže přiletět dřív, dokud se to všechno nerozřeší a neukončí.“

„Nabídl jsem ti přece, že vám na tu dobu oběma nabídnu bezpečné útočiště.“

„Nemůžeme se přece celý zbytek života někde schovávat,“ zavrtěla hlavou Liz. „Ty kapitánovy měsíce se totiž podle mého mohou snadno protáhnout na dlouhá léta. Často jsem si za poslední týdny říkala, že vezmu Faith a odejdeme někam na druhý konec světa, kde se nás už nebude nic týkat. Dnes ale už chápu, že se nás to týká od chvíle, kdy Jerry poprvé překročil práh mého domu. Na tom se nedá nic změnit.“

„Pojed' se mnou do Států a změníme to, uvidíš!“ sliboval Jonas.

„A co ty?“ zeptala se Liz. „Ty snad někdy dokážeš zapomenout, že byl tvůj bratr zavražděn? Zapomeneš na muže, který to má na svědomí?“

Jonášovy nehty se zařaly málem až do vlastního masa.

„Můžou tě při té akci zabít, copak si to neuvědomuješ?“

„Zkusili to už dvakrát, Jonasi. A nic jim nezabrání v tom, aby se o to pokusili potřetí. Jednom jedno jediné. To, že s nimi jednou provždy skoncujeme!“

Jonas věděl, že má pravdu – zdráhal si to však připustit. Svým způsobem byl ale vlastně rád, že se k tomu Liz staví takhle. Nemohl ji přemlouvat, aby do toho šla. Zároveň si však uvědomoval, že je to jediná možnost, jak vypátrat Jerryho vraha. Kdyby se teď sebrali a utekli – nikdy už by se od toho neosvobodili.

„Liz!“ oslovil ji něžně a vzal ji kolem ramen.

Její vlasy voněly létem a mořskou solí.

A ještě předtím, než tohle léto skončí, bude už v bezpečí! sliboval si. My oba budeme v bezpečí. Osvobození a připravení hledět zpříma do budoucnosti.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Ještě nikdy v životě nebyla Liz tak příšerně vystrašená. Každý den chodila do *Černého korálu* a napjatě čekala, kdy se opět objeví Scott Trydent, aby jí zopakoval svoji nabídku. I večer doma neustále pokukovala po telefonu. Žádné zazvonění se však prozatím neozývalo.

Jonas s ní mluvil velice málo – a ona vlastně pořádně nevěděla, co dělá celé ty dlouhé hodiny, kdy zůstává sám. Obávala se proto toho nejhoršího a děsila ji představa, že se v zájmu naplnění své pomsty pustil do nějakých krajně riskantních akcí.

Dny plynuly a okolní život mezitím běžel svým vlastním tempem. Lidé na pláži pospávali na sluníčku nebo si četli ve stínu romány. Milenci se procházeli ruku v ruce. Děti se bavily, honily a pokřikovaly. Plavci se šnorchly v ústech se potápěli kolem cozumelských útesů.

Všechno bylo zkrátka a dobře *úplně normální*. Kromě...

Liz uvažovala, zda se věci ještě někdy vrátí zpátky do svých obvyklých kolejí i pro ni. Odpověď se však neodvažovala ani vzdáleně odhadnout.

A pak to konečně přišlo!

Toho večera právě vybrala držbu z pokladny a chystala se obchod zamknout, když se jí náhle za zády ozvalo: „A co si takhle konečně dát ten drink?“

Až do té chvíle byla Liz přesvědčena, že je na tu chvíli se vším všudy a ve všem všudy dokonale připravena. Když ale skutečně nastala – strnula jako malá bílá myška vhozená do terária s vyhladovělou krajtou. Kolena se jí rozechvěla a v žaludku pocítila svíravé dloubnutí.

Otočila se a hleděla přímo do vyčkávavé tváře Scotta Trydenta.

„Už jsem si málem myslela, že se nikdy neobjevíte,“ prohodila.

Usmál se na ni. Vždycky si umím vše napřed spočítat, kolik asi času budou lidé potřebovat, aby si uspořádali své myšlenky a zbavili

se zmatku. A kromě toho... Právě dnes večer vám to mimořádně sluší, takže...”

„Raději bych zůstala u čistě obchodního tónu!“ navrhla zamračeně Liz a naposledy otočila klíčem v zámku na dveřích.

Scott Trydent pokrčil rameny. „Jak si přejete. Máte i nějakou bližší představu, kde byste si se mnou chtěla ten drink dát?“

„Tamhle!“ ukázala Liz na nedalekou plážovou restauraci s doškovou střechou, do jejíhož otevřeného interiéru bylo ze všech stran dokonale vidět. „Tenhle podnik by mi, myslím, mohl vyhovovat.“

„Dobrá, pojďte se mnou,“ vyzval ji Scott Trydent a nabídl jí rámě.

Liz však jeho paži naprosto ignorovala a vykročila směrem k restauraci.

„Pojďme!“

„A co se takhle chovat trochu přátelštěji?“ zeptal se Scott.

„Chovám se k vám jako k zákazníkovi,“ připomněla mu Liz podstatu jejich stávajícího vztahu. „Vy se mi chystáte nabídnout práci – a já se musím rozhodnout, za jakých podmínek ji budu ochotna přijmout.“

„Nebo také nepřijmout,“ připustil Scott i tu druhou možnost, i když už z pouhého faktu, že tu teď spolu bok po boku kráčí stejným směrem, se dalo vysoudit, že se Liz rozhodla jeho nabídku spíše přijmout.

„Vy potřebujete zkušeného potápěče – a já zase potřebuju peníze,“ řekla, vystoupila po dvou dřevěných schůdcích a vybrala dvě místa zády k moři.

Krátce po nich vešel do restaurace další návštěvník a posadil se ke stolku v rohu.

Jeden z Moralasových lidí, napadlo okamžitě Liz, ale snažila se to nedávat nijak najevo, aby neporušila policistovo inkognito.

Přesně takhle ji kapitán Moralas instruoval. Ať se kolem ní děje cokoli, musí zachovat chladnou hlavu a kamennou tvář.

To, co má říkat, měla také dokonale nacvičeno.

V nastalé situaci ji nejvíce uklidňovala představa, že i číšník jistě nosí policejní odznak a je ozbrojen.

„Jerry Sharpe byl také dobrý a zkušený potápěč!“ poznamenal významně Scott.

„Jsem lepší!“ opáčila na to Liz.

Scott si ji důkladně přeměřil a řekl: „Také si myslím.“

Do restaurace tiše jako divoká šelma vstoupil další muž a bez ptaní se posadil na volnou židli vedle Liz. Tvář měl temnou a posetou jizvami po neštovicích, jinak byl ovšem velice vybraně oblečený a kolem zápěstí měl tenký stříbrný náramek.

„Pablo Manchez, Liz Plamerová,“ představil je navzájem Scott Trydent. „Ačkoli mám dojem, že vy dva jste se už setkali.“

„Señorita,“ uklonil se Manchez a jeho tenké rty se roztáhly do širokého úsměvu, když se chopil její ruky.

A potom náhle došlo k něčemu, s čím nikdo nepočítal.

Na scéně se totiž nečekaně objevil Jonas Sharpe.

„Řekněte svému příteli, ať dá tu ruku okamžitě pryč!“ vyzval Scotta Trydenta a posadil se na poslední volnou židli u stolu. „Představíš mě, Liz? Dobrá, vidím, že se ti do toho moc nechce, takže se budu muset představit sám. Jsem Jonas Sharpe. Liz a já jsme partneři. A to nejen obchodní!“ dodal a vyzývavě pohlédl na Mancheze.

Tohle je ten muž! uvědomil si v duchu. Tohle je s největší pravděpodobností vrah mého bratra. Člověk, který jí přitiskl nůž na krk, když se ji pokoušel vydírat a vytáhnout z ní informace, o nichž byl přesvědčen, že je musí znát.

Věděl však, že nemůže dát průchod svým pocitům. Že si musí počkat na vhodnější chvíli. „Scott Trydent.“

„Pablo Manchez.“

„Předpokládám, že jste znal mého bratra,“ pokračoval Jonas v rozehrané partii.

Manchezova ruka, která už dávno pustila Lizinu, se zaťala v pěst.

„Váš bratr byl chamtivý a hloupý!“

Liz zatajila dech, když Jonas prudce sáhl do kapsy. Naštěstí ale vytáhl jen cigarety a zapalovač.

„Já jsem jenom chamtivý!“ řekl s úsměvem a nabídl Manchezovi cigaretu.

Manchez si jednu vzal a ulomil jí filtr. Jeho ruce byly krásné, s dlouhými pavoučími prsty a úzkými dlaněmi. Na první pohled by nikoho nenapadlo, kolik už toho mají na svědomí.

„Takže jsi mě tedy našel,“ vypravila ze sebe ztěžka Liz.

Jonas jí nevěnoval pozornost a obrátil se na Scotta Trydenta.

„Vy prý potřebujete potápěče, není-liž pravda?“

Scott vrhl varovný, uklidňující pohled na Pabla Mancheze.

„My *máme* potápěče!“ opravil pak Jonase.

„Liz a já pracujeme společně. A vy kromě toho potřebujete tým. Souhlas, Liz?“ zeptal se a vyfoukl obláček cigaretového dýmu.

Chce je! prokmitlo Liz hlavou. Chce je za každou cenu dostat. Oba!

Neměla jinou šanci než přisvědčit.

„Ano, tohle je pravda.“

„Nepotřebujeme tým!“ zamračil se Pablo Manchez a začal se zvedat ze židle.

„Ale nevykládejte!“ ušklíbl se Jonas a objednal si u kolemjdoucího číšníka pivo. „Potřebujete nás. To, že Jerry nebyl právě nejlepší v udržení tajemství, přece ještě ani zdaleka nic neznamená. Liz a já umíme být diskrétnější. Takže pět tisíc za vyzvednutí?“

Scott Trydent znovu pohlédl na Mancheze a po chvilce zaváhání přisvědčil.

„Ano, pět tisíc. Jestli chcete pracovat jako tým, je to vaše věc.“

„Jeden z nás zůstane na lodi a bude jistit toho druhého, který půjde dolů.“

Scott pokrčil rameny.

„Řekl jsem už, že je to pouze vaše věc.“

„Kdy?“ otázal se věčně Jonas.

„Zítra v noci. V jedenáct hodin. Přijdete do obchodu, vejdete dovnitř a najdete tam vodotěsný vak. Pochopitelně zamčený a zapečetěný.“

„Jak se tam dovnitř dostane?“ zajímala se Liz.

„To už nechte na nás!“ ušklíbl se Manchez a vyfoukl mezi zuby obláček dýmu. „Pro nás nikdy nebyl žádný problém dostat se do vašeho obchodu.“

„Ten vak dopravíte dolů do jeskyně, necháte ho tam, hodinu počkáte a potopíte se znovu,“ pokračoval ve své instruktáži Scott Trydent. „Druhý vak, který odtamtud tentokrát vyzvednete, vrátíte zpátky do obchodu a přestanete se o něj starat. A to... A to je vlastně už všechno.“

„To zní velice snadně a přehledně,“ řekl Jonas a usrkl trochu piva. „Až na jednu věc.“

„A to?“

„Kdy dostaneme svoje peníze.“

„Až tu práci uděláte.“

„Nechte dva a půl tisíce zálohy u toho prvního vaku!“ navrhl Jonas.

„Teď jste promluvil přesně jako váš bratr!“ ušklíbl se Pablo Manchez.

„Teď jsem promluvil jako člověk, bez kterého můžete celý ten svůj obchod zabalit!“ uvedl věci na pravou míru Jonas.

Liz se rovněž napila piva a doufala, že jí studená tekutina pomůže zmírnit divoký tlukot srdce.

„Souhlasím s Jonášem,“ řekla potom. „Bud' dostaneme zálohu, nebo se nepotápíme.“

Scott Trydent se usmál. vy „nejste právě důvěřiví.“

„To tedy opravdu nejsme!“ ujistila ho Liz. „A také bychom rádi zůstali naživu.“

„V tom případě by bylo lepší, kdybyste dodržovali pravidla,“ poznamenal Pablo Manchez.

„Pravidla?“ zopakoval po něm Jonas. „Kdo je určuje?“

Lizina ruka našla po stolem jeho nohu a zastavila se na ní.

„Šéf!“ odpověděl mu stručně Pablo Manchez. „Tak tomu svému šéfovi vyříd'te, že bud' dostaneme tu zálohu, nebo ať s námi nepočítá.“

„Dobře,“ souhlasil nepříliš ochotně Scott Trydent a položil na stůl bankovku na zaplacení celého účtu za pivo. „Ale pamatujte si,“ dodal, když se zvedal od stolu. „Žádné podrazy. Jinak... Víme, kdo jste a kde si vás máme najít. A také známe jednu velice zajímavou adresu v Houstonu.“

„Takže to s tou zjištěností raději nepřehánějte, pane Sharpe,“ usmál se křivě Pablo Manchez. „Má poklona, *señorita*. Pozdravujte od nás svoje rodiče a svoji roztomilou dcerušku.“

Když oba muži odkráčeli pryč, Jonas v klidu dopil svoje pivo.

Liz počkala, až bezpečně zmizeli z doslechu, a poté se na Jonase nakvašeně obrátila.

„Nikdo tě nepověřil, abys zasahoval do průběhu toho setkání. Moralas přece jasně řekl, že...“

„K čertu s Moralasem!“ přerušil ji Jonas a típl zcela dokouřenou cigaretu. „,,Byl tohle ten muž, který měl na svědomí tvoje modřiny na krku?“ Lizina ruka instinktivně přejela po jmenovaném místě. Pak ji zatřásla do pěsti a položila zpátky na stůl.

„Stoprocentně to říct nemohu. Neviděla jsem ho.“

„Ale co jeho hlas? Ten jsi přece musela poznat.“

„Myslím, že... Nevím... Měls mě s nimi nechat promluvit samotnou! Slíbils mi to.“

„Změnil jsem mezitím názor,“ řekl Jonas.

„Mohls ještě na poslední chvíli všechno zkazit. Tvrdíš, že stojíš na mojí straně, a přitom...“

„Dělám jenom to, o co se snaží i Moralas,“ prohodil s cynickým výrazem ve tváři Jonas. „Pokouším se tě použít k tomu, abych dopadl a potrestal Jerryho vraha.“

„Jerry mě taky využíval,“ připomněla Liz a zatvářila se, že už si o žádném muži na světě nemíní dělat iluze.

Jonas jí zvedl špičkami prstů bradu a zadíval se jí přímo do očí. To, co v nich uviděl, byl odraz jeho samého. Zrcadlení směsice obav a pochybností.

Tohle byl snad nejdelší den v Lizině životě. Pracovala od rána v *Černém korálu* a počítala minutu po minutě.

Moralasovi muži se mezitím nenápadně míchali mezi turisty na pláži.

Liz každého z nich okamžitě na dálku poznala a začínala mít z té snadnosti nepříjemný pocit, že je stejně tak dokáže identifikovat i kdokoli jiný.

Její lodi vyjely ven na moře, vrátily se zpátky a opět vypluly. Pořád dokola. Kyslíkové bomby kolovaly mezi klienty a skladem, kde Liz doplňovala jejich obsah a přijímala za něj platbu kreditními kartami. Zkrátka a dobře: běžná každodenní rutina.

Ale když se slunce začalo klonit k západu a pláž se pomalu vyliďňovala, měla Liz najednou neodolatelnou chuť rozběhnout se za Moralasem a oznámit mu, že to vzdává, že se na to necítí dostatečně silná. Potom by sebrala Faith a odjela s ní...

Kam vlastně? A co bych mohla udělat pro svoje rodiče? Také je někde až nadosmrti uklidit?

Žádná šance na útěk už tady prostě nebyla. Zbývalo pouze jedno jediné: jít do toho a doufat, že právě tímhle se nakonec všechno vyřeší.

Večer se pro ni v obchodě zastavil Jonas, aby ji doprovodil domů. „Liz, jestli se na to necítíš...”

„Nejde o to, jak se cítím, ale o to, že to zkrátka a dobře musím udělat. Je to pro nás jediné východisko.“

Zamkla, strčila klíče do kapsy a vykročila na hotelové parkoviště pro své motorové kolo. Jonas ji následoval.

Liz se ještě jednou rozhlédla po pláži ostrova, který se nejprve stal jejím novým domovem, ale v poslední době se naopak proměnil ve vězení.

Došlo by k tomu, i kdyby se tu Jonas nikdy neobjevil?

Asi ano. Všechno přece začalo už ve chvíli, kdy se uvolila přijmout do práce jeho bratra Jerryho. A ještě mu pronajala pokoj své dcery.

Domů jeli v naprostém tichu.

Liz si v duchu opakovala Moralasovy instrukce. Snažila se v paměti vybavit každé jeho slovo.

Moralasovi lidi potkávali na každém rohu. I ten člověk, který věnil na půl cesty mezi Liziným a sousedovic domem psa, mezi ně beze sporu patřil. Divný pocit v Lizině žaludku to však zaplašil nedokázalo.

„Měli bychom něco vypít a trochu se před tou akcí vyspat,“ navrhl Jonas.

Zamkli se v domě a odebrali se do ložnice.

„Mohl by sis lehnout ke mně?“ zeptala se nesměle Liz.

Jonas ji pevně objal a doufal, že ve spánku oba najdou alespoň dočasnou úlevu ze svého napětí. Ale Liz nedokázala ani zavřít oči.

„Jonasi?“

„Mhm...“

„Po dnešní noci – až všechno skončí, budeš mě ještě někdy takhle držet?“

Přitiskl rty na její vlasy. Nemyslel, že by ji mohl někdy milovat víc než teď.

„Pořád,“ řekl. „Pořád tě budu takhle držet.“

Ten zapečetěný vak nebyl velký. To, co se v něm skrývalo, mělo ale jistě pořádnou cenu.

Na pultě vedle pokladny ležela obálka.

Když ji Jonas otevřel, vyklouzlo z ní pětadvacet stodolarových bankovek.

„Zatím svoji část dohody dodržují,“ zkonstatoval.

„Tohle bude na moje vodní kola,“ řekla Liz a oddělila několik bankovek stranou. Potom začala pečlivě kontrolovat veškeré potápěčské vybavení, které si brali na loď s sebou. „Nerada bych se dožila nějakého dalšího nemilého překvapení.“

„Dokud nás potřebují, jsme v bezpečí,“ ujistil ji Jonas. „Kromě toho jsem si všiml, že nás Moralasovi lidé na každém kroku sledují.“

„Na lodi ani pod vodou s námi ovšem nebudou,“ upozornila Liz.

„Co ty víš,“ usmál se povzbudivě Jonas. Ani on sám tomu ale příliš nevěřil. Všimla sis tohohle slova na pečeti? KOORDINÁTOŘI. Stejně slovo několikrát stálo napsané i v Jerryho zápisníku.“

„Tohle by mělo stačit,“ řekla Liz, když seřídila automatický regulátor kurzu. „Jak to chceš vlastně všechno udělat, Jonasi?“

Jonas neurčitě pokrčil rameny a plamen jeho zapalovače tiše zasyčel.

„Jedna věc je naprosto jasná. Jakmile tu výměnu uděláme, musíme to druhé zavazadlo dopravit k Moralasovi dřív, než ho uložíme ve tvém obchodě. Pak už mu zbude jenom čekat, kdo si ho přijde vyzvednout a ke komu ho dovede. O Trydenta a Mancheze

Moralas jistě nestojí, to by je zatkl už dávno. Jde mu o větší ryby. O ty, které se skrývají pod názvem KOORDINÁTOŘI.“

„Ty myslíš, že jich bude víc?“ zajímala se Liz. „Nevím. Ale neřekl bych. Každá podobná organizace musí mít asi jednu vůdčí hlavu. Jde jenom o to se k ní dostat a utnout ji. A já mezitím...“ Liz se zamračila. „K čemu se chystáš, Jonasi?“

„K tomu, co zase pro změnu musím udělat jediné já sám.“

„Máš na mysli to, že Pablo Manchez zabil tvého bratra?“

„Ano, přesně tak.“

„Míníš ho na oplátku také zabít?“

„A co jiného asi tak mohu udělat? Nechat ho běžet?“

„Měl bys to nechat na Moralasovi,“ řekla. „Jinak se z toho bludného kruhu násilí nikdy neosvobodíš. Co ti pomůže, že Pablo Manchez zahyne tvou rukou? Jerry už kvůli tomu z mrtvých nevstane. A ty... ty nikdy nezačneš... skutečně žít!“

Jonas na ni chladně pohlédl. „Nestrávil jsem tolik času jenom proto, abych se pak díval, jak soud Mancheze pro nedostatek přímých důkazů osvobodí.“

„Na to, že jsi právník, zákonům zřejmě mnoho nevěříš, co?“ ušklíbla se Liz.

„Nevěřím zákonům a soudům *právě proto*, že jsem právník!“ opravil ji Jonas. „Vím lépe než kdo jiný, co dokáže s porotou udělat zkušený a šikovný právník. Proto mi zbývá pouze jedna jediná možnost. Vzít tentokrát zákon do svých rukou.“

„Za to ale pak mohou potrestat tebe.“

„Kdybych to neudělal – budu každý den až do smrti obviňovat sám sebe, a to by mohlo být mnohem horší. Kromě toho... Jerry a já jsme byli dvojčata. Takže pokud bylo nějaké zlo v něm samém – musí být stejně tak obsaženo i ve mně. Proto si ten případný trest vlastně právem zasloužím.“

Jonas hodil dokouřenou cigaretu do vody a opřel se o zábradlí.

Liz se zlehka dotkla jeho ramene. Jonas ji objal a vtiskl jí polibek na čelo. Najednou jí toho chtěl tolik, tolik povědět. Místo toho se však od ní odtáhl a začal se převlékat do neoprérenového obleku.

„Myslela jsem, že tam dolů půjdu já,“ podivila se.

„Ne, půjdu já!“ prohlásil rozhodně Jonas. „Ty zůstaneš tady na lodi.“

„Ale dohodli jsme se...“

„Změnil jsem aranžmá.“

„Jenže já slíbila Trydentovi a Manchezovi...“ Jonas ji opět přerušil.

„To ti opravdu tolik záleží na reputaci v očích těch dvou odporných pašeráků drog?“ ušklíbl se.

„Promiň, ale nemám teď náladu na podobné nezapné žerty! A navíc... Já tyhle vody dokonale znám. Ty ses tu ještě nikdy v noci nepotápěl.“

„Jednou to vždycky musí být poprvé!“ prohlásil Jonas. „Nevím, jak bych tady dokázal vydržet, kdybys šla dolů ty. Myslím, že bych se tu asi zbláznil.“

Liz se zamračila.

„Jonasi! Poslední, co teď potřebujeme, je to, aby sis začal hrát na šestákového kladného hrdinu, který ochraňuje ubohé a neschopné ženy.“

Jenže to už si Jonas připínal potápěčský nůž a chystal se opustit palubu.

„Ano, chci tě ochraňovat!“ prohlásil. „I když tě ani zdaleka nepovažuji za ubohou a neschopnou. Můj bratr tě zatáhl do nesnází – a já tě nechci do toho bahna zatlačit ještě hlouběji. Proto nikam nepůjdeš, i kdybych tě tady měl uvázat ke kormidelnímu kolu. Takže mě přestaň peskovat a raději mi pomoz s tímhle!“ ukázal na kyslíkové bomby.

Liz si uvědomila, že má před sebou muže, který když nechce, tak není přístupný vůbec žádným argumentům. Natož ženským.

„Tak si alespoň vezmi tohle!“ řekla a podala mu harpunu. „A dávej pozor na žraloky,“ dodala a zavřela oči, aby ho nemusela vidět, jak mizí pod hladinou i s vakem.

Její duch byl ale tam dole s ním a snažil se ho chránit před všemi případnými nástrahami a nebezpečími. Před murénami, barakudami a žraloky.

Moře bylo černé a tiché.

Liz si zamnula ruce, aby si je zahřála a vrátila se jí do nich krev. Pak si sedla a napjatě a nehybně čekala, dokud ho neslyšela, jak se vrací a vylézá po žebříku zpátky na palubu. „Hotovo,“ oznámil jí.

„V příštím kole půjdu dolů já,“ sdělila mu na oplátku.

„Na to zapomeň!“ odbyl ji a přitáhl si ji k sobě. „Máme teď před sebou celou hodinu času. Strávíme ji hádáním?“

„Byla jsem tak neuvěřitelně nervózní, když jsi byl dole.“

„Vidíš – a mě to naopak doslova fascinovalo. Vzpomněl jsem si, jak mě otec kdysi poprvé nechal dotknout murény. A dnes jsem to cestou dolů do jeskyně udělal znovu.“

„Jako Faith minulé léto,“ usmála se Liz. „Byla jsem na ni tak hrdá!“

Poprvé té noci zaznamenali na obloze hvězdy. Nebe jich bylo plné.

„Vyprávěj mi o ní,“ vyzval Jonas Liz a vzal ji kolem ramen.

„Proč?“

„Protože to chci právě teď slyšet!“

Liz se znovu usmála a napůl zavřela oči.

Ano – tohle bylo v dané chvíli opravdu to nejlepší, co mohla udělat. Mluvit o Faith.

Před Jonášem se začal postupně vynořovat obličej mladé dívky, která má ráda školu, protože se tam dozvídá spoustu zajímavých věcí a poznává i spoustu zajímavých lidí. Už se tam stačila naučit mluvit dvěma dalšími jazyky kromě angličtiny miluje basketbal a nenávidí zeleninu ve školní jídelně.

„Byla vždycky tak sladká. Ale ne že by snad byla nějaký anděl. o ne! Je velmi tvrdohlavá, a když se k něčemu rozhodne, jen málokdy ji dokáže něco zastavit. Nevím, po kom tuhle vlastnost asi tak může mít.“

„Já si to dovoluji tušit,“ usmál se Jonas. „Ale jestli si myslíš, že si prosadíš cestu dolů – tak to se tedy mylíš. Jsem ochotný si s sebou vzít tvoji harpunu, ale půjdu tam já.“

„To už je čas?“ podivila se Liz. „Ano. Asi ti to při vyprávění o tvé dceři uběhlo rychleji než obvykle,“ řekl Jonas.

Liz mu tentokrát už bez námitek pomohla navléknout popruhy kyslíkových bomb, aby se mohl přehoupnout přes zábradlí a zmizet opět ve vodě, vonící a chutnající po mořské soli.

„Dávej na sebe pozor, Jonasi. A spěchej zpátky. Chci se co nejdřív vrátit domů, abych se s tebou mohla milovat.“

„V tom případě budu rychlý jako blesk!“ zakřenil se Jonas a zmizel pod hladinou.

Liz přecházela nervózně po palubě a litovala, že ji nenapadlo vzít si s sebou nějakou kávu. Představovala si, jak jsou s Jonášem zamčení v domě obklíčeném ze všech stran policií. Jen oni sami dva – v jedné posteli, přitisknuti těsně k sobě. V tom uslyšela šplouchnutí na boku lodi. Že už by se Jonas vracel? podivila se. Tak rychle to přece nemohl stihnout. Leda že by... „Jonasi, stalo se něco?“ Ne – nebyl to on!

Místo do očí Jonase Sharpa hleděla do ústí hlavně ostře nabitého revolveru ráže dvaadvacet, který třímal v ruce Pablo Manchez, oblečený do neoprénového obleku a s maskou posunutou nahoru na čelo.

„Señorita... *Buenas noches.*“

Manchez odložil masku a šnorchl na Lavičku a škrábal se nahoru na palubu.

„Co tady děláte?“ podivila se Liz a cítila, jak jí krev odtéká z tváří. „Dohodli jsme se přece...“

„Je vidět, že jste amatér!“ ušklíbl se Pablo Manchez. „Stejný amatér, jako byl nebožtík Jerry Sharpe. Vy si myslíte, že jsme snad zapomněli na ty peníze, o které nás připravil a které teď nejspíš leží dávno uložené někde na vašem kontě?“

Ne, nebudu statečná, uvědomila si v náhlém záblesku mysli Liz.

„Nevím o žádných penězích, které vám Jerry vzal,“ zalhala nepřiliš přesvědčivě Liz. „Řekla jsem vám všechno, co jsem věděla.“

„Šéf na to má jiný názor!“ prohlásil Pablo Manchez. „A jeho slovo pro vás, krásná dámo, znamená rozsudek smrti stejně jako pro druhého z pánů Sharpeů. Ale nebojte se, zemřete rychle. Tedy alespoň vy...“

„Pokud zabijete svoje potápěče, jak chcete dál pokračovat ve svém byznysu?“ zeptala se Liz a nedovázila se přitom znovu pohlédnout na namířenou zbraň.

„Tady na Cozumelu už v žádném ani pokračovat nechceme. Končíme tady. Až váš přítel přinese nahoru ten druhý vak, vezmu si ho od něj a odjedu do Merida. Žiju stylově.“

Liz si zatoužila sednout, neboť měla pocit, že se pod ní každou chvíli podlomí kolena.

„Jestli tady opravdu končíte, tak proč máte tohle zapotřebí?“

„Glancy má rád věci uklizené.“

Glancy?

Liz si matně vzpomínala, že tohle jméno už jednou zaslechla. Ale od koho? Že by tehdy v Acapulcu od Davida Merriworthe?

Narovnala se, když uslyšela z vody další šplouchnutí.

„Proč vám nestačí vzít si ten vak a odjet do Merida bez toho, že byste měl v patách policii?“

„Protože šéf usoudil, že v tom vaku je dost kokainu na to, aby vám a Jonasu Sharpeovi stálo za to se kvůli němu navzájem zastřelit.“

„Eriku jste zabil také, že?“

„Kladla příliš mnoho **otázek**,“ ušklíbl se Pablo Manchez a sklonil zbraň. „Vy také kladete příliš mnoho otázek.“

Lehklé zahoupání lodi bylo tak nenápadné, že ho Liz v prvním okamžiku přičítala větru. Pak se ale skácela do vody a prudce se naslepo potopila.

Jak mohla varovat Jonase? Neměla kyslíkové bomby ani masku, natož harpunu na ochranu před žraloky.

Její plíce byly však přesto připraveny raději shořet, než by se vzdala. Zoufale bojovala, aby se dostala co nejhlouběji dolů.

Otevřela oči a spatřila světlo Jonášovy podvodní baterky.

Zamířila k němu.

Když ji Jonas spatřil, srdce se mu málem zastavilo.

Liz vypadala jako duch. Její světlé vlasy se vznášely ve vodě jako závoj řas. Tvář měla bílou jako stěna.

Hned jak k ní doplaval, zastrčil dýchací trubici mezi její rty a nechal ji nadechnout. Pak s harpunou namířenou k výstřelu pomalu zamířil k hladině a táhl Liz za sebou.

„Pane Shrape, zadržte!“ vzkřikl na něj hlasitě kapitán Morales, který stál široce rozkročen na palubě policejního člunu, který přirazil k boku *Expatriate*. „Byli jste stále pod kontrolou, věřte mi. Když jsme pochopili, jaké nebezpečí vám hrozí, rozhodli jsme se přerušit celou akci i za cenu, že nám hlava celé pašerácké organizace znovu unikne.“

Liz se zhluboka nadechla a zmateně hleděla na palubu *Expatriate*, kde stál Pablo Manchez s želízky na ruku, přidržovaný z obou stran policejními potápěči.

Jenže Jonase už nic nedokázalo zastavit. Harpuna v jeho ruku byla odjištěná a i skrze sklo potápěčských brýlí mu bylo na očích vidět, že ji nebude váhat použít.

„Jonasi, prosím, ne!“ vykřikla Liz a chytila ho za paži, aby ho přitáhla k žebříku. „Tohle už teď přece nemáš zapotřebí! Máme to za sebou. Všechno už máme za sebou!“

Skutečně to “měli všechno za sebou?” Jonas pomalu, centimetr po centimetru, sklonil svoji smrtící zbraň.

„Dostanu se z toho!“ zachechtal se d'ábelsky Pablo Manchez. „S pomocí mazaných šéfových advokátů se ze všeho dostanu!“

Liz se obávala, že to Jonas nevydrží a opět harpunu zvedne.

Ale nezvedl. Kvůli ní ji nezvedl.

Liz se probudila suchá ve své vlastní posteli a byla ráda, že tomu tak je.

Zato Jonas doslova šlel vzteky. A jak by také **ne**, když si uvědomil, že i když je policie celou dobu sledovala, málem se jí nepodařilo zakročit včas, kvůli tomu málem přišla o život? Co proti tomu znamenalo, že pašerácký gang na Cozumelu byl rozbit, když se stejně nepodařilo utnout jeho hlavu, protože Manchez nepromluvil a Scott Trydent zmizel neznámo kam? Jenže co se teď proti tomu dalo ještě dělat?

Liz ještě nebyla úplně probuzená, když ji Jonas přitáhl k sobě a objal ji.

„Bojíš se, že ti utíkají obchody?“ zeptal se.

„Přesně tak,“ potvrdila mu „Ale poprvé po dlouhých týdnech se přesto cítím šťastná.“

„Dost šťastná na to, aby ses za mě provdala?“

„Cože?!“

„Chci, aby sis mě vzala za muže. Abys se mnou odešla do Filadelfie a začala se mnou žít.“

Liz byla tak šokovaná, že zprvu nedokázala vůbec nijak zareagovat. Potom se jí strašně moc chtělo říci ANO. Jenže místo toho ze sebe vypravila: „Ne, nemůžu!“

„Proč?“ podivil se Jonas.

„Jonasi, my dva jsme naprosto odlišní lidé se dvěma totálně rozdílnými životy.“

„Já myslel, že se naše život v před několika týdny naopak spojily,“ řekl Jonas a podržel její ruku ve své. „Podívej, nechťej tam být samy.“

„Ale budou!“ prohlásila rezolutně Liz a odtáhla svoji ruku stranou. „Až se vrátíš zpátky do Filadelfie, za pár týdnů UŽ si na nic ani nevzpomeneš.“

Jonášem zalomcoval vztek

„Proč tohle děláš?“ vybuchl. „Proč nemůžeš přijmout, co ti nabízím? Bojíš se, že je ve mně někde na dně ukryto právě tolik zla jako v mém bratrovi?“

„Ne, tohle neříkej!“ zaprosila Liz. „Tohle už neříkej!“

„Budu to říkat, protože jinak si tvé odmítnutí nedokážu vysvětlit. Cožpak všechny ty naše společné dny a noci – byla to z tvé strany jenom ne závazná hra? Nic jsi ke mně přitom necítila?“

„Myslím, že kdysi jsem už cosi podobného cítila. A tvrdě jsem na to doplatila. Od té doby jsem si už nikdy nepřestala připadat vyvržená a... a zavržená.“

„Bylas tehdy přece ještě dítě!“ namítl Jonas.

„Ano, byla. A obávám se, že jsem od té doby mnoho nedospěla. Ještě pořád mi to, co by mohlo být mezi námi, připadá naprosto snové a... a neskutečné.“

„Ale já jsem přece skutečný, Liz! Jsem skutečný muž z masa a kostí. Žádný přízrak!“

Liz sklopila hlavu na jeho hrud’.

„Dej mi pár dnů,“ zaprosila. „Alespoň pár dnů.“

Jonas jí zvedl bradu a zlehka ji políbil na rty.

Všechno, co potřeboval vědět, viděl napsané v jejích očích. A stálo tam také to, že jestli chce dosáhnout svého, musí se naučit trpělivě čekat.

„Nikdy jsem neměl co do činění s nikým tak neskonale tvrdohlavým, jako jsi ty!“ řekl a jeho ruka jí něžně pročísla vlasy.

„A teď mě nech obléknout – musím jít pracovat.“

Pochybovala. Ještě pořád o upřímnosti jeho nabídky pochybovala. Znali se přece pouhých pár týdnů a potkali se za okolností schopných probouzet falešné pocity sounáležitosti, společných zájmů a společné cesty. Dost na milování. Ale na manželství? Na manželství se to jako základ zdálo být přece jen poněkud riskantní.

Přesto ho milovala. Věděla, že ho miluje. Ale snad právě proto byla tak opatrná. Právě proto odmítala vyslovit své konečné ANO.

„Dobrá, jdi si tedy.“

„A co budeš dělat ty?“

„Půjdu si sednout na slunce a nebudu dělat vůbec nic.“

„Celý den nebudeš dělat vůbec nic?“

„Budu snít o tom, jak to bude krásné, až se vypravím do Paříže a... Potápění **mám** už totiž dost! A Paříž umí také vonět. i když ne mořskou solí.“

Paříž! pomyslela si Liz, když potom kráčela od hotelového parkoviště k **Čermému** korálu. Také bych jednou v životě chtěla navštívit Paříž.

„*Buenos días*. Pane Ambuckle, jste to opravdu vy? Ani netušíte, jak ráda vás vidím.“

Tentokrát se na ni ovšem její stálý klient nedíval tak přátelsky jako jindy. Naopak. Jeho oči byly odtažené a chladné.

„Bohužel se spolu dnes vidíme naposledy,“ oznámil jí suše.

„Jak to myslíte – naposledy?“ podivila se Liz.

„Mám tím na mysli, že jsem **vás** přišel zabít, moje milá.“

Liz na něho vytřeštila oči.

„Vy... vy...“ rozkoktala se. „Vy jste KOORDINÁTOR!“ došlo jí pak konečně v plné hrůze. „Vy jste ten muž, po kterém policie tak

dlouho a bezvýsledně pátrá. Jak dlouho už používáte můj obchod k pašování drog?“

„Možná byste se sama divila, jak dlouho,“ ozvalo se jí náhle za zády.

Když se otočila, spatřila před sebou Scotta Trydenta a uvědomila si, že pod jeho sakem se rysuje stříelná zbraň.

„Jsem obchodník,“ opáčil s nevinnou tváří pan Ambuckle a jeho prsty se natáhly k Lizině krku.

Byla tak vyděšená, že se nezmohla ani na výkřik.

K čemu by jí ale ostatně bylo dobré křičet, když za sebou Scott Trydent zavřel dveře skladu a v tuto hodinu bylo dost nepravděpodobné, že by na ně přišel někdo zaklepat.

„Policie má Pabla Mancheze a...“ vypravila ze sebe zajímavě Liz.

„Čert vezmi Mancheze!“ ulevil si Ambuckle. „A čert vezmi i tu poslední zásilku, o kterou jsem díky vám přišel.“

„To vy!“ pronesl Scott Trydent v náhlém prozření. „To vy jste zabil Jerryho Sharpea!“

„A co byste na mém místě udělal vy?“ zamračil se Ambuckle. „Víte, o kolik si mě ten bastard troufl připravit? Kdybych mu to nechal projít, za chvíli by si na mě takhle začal dovolovat kdekdo.“

„Ale co vaše manželka?“ zeptala se Liz a vzpomněla si na dámu v plavkách, která Ambucklea doprovázela. „Ona věděla, že pašujete grogy a zabíjíte lidi?“

Ambuckle se rozesmál.

„Ta si dodnes myslí, že jsem makléř. A kokain by asi sotva rozeznala od práškového cukru.“

Ted'! pomyslela si Liz. Ted' bych možná mohla mít šanci.

„Pozor! Za vámi, pane Ambuckle!“

Jenže *obchodník* z Texasu se na takhle jednoduchý trik nedal nachystat. Jeho prsty se sevřely kolem Lizina krku ještě těsněji než předtím.

Zabije mě! prokmitlo Liz hlavou. Tentokrát mě už skutečně zabije!

A pak se to najednou stalo.

Scott Trydent Ambucklea prudce odstrčil, vytáhl zpod saka revolver, namířil ho na něj a hlasitě vykřikl: „Jste zatčen!“

To bylo poslední, co Liz zaslechla předtím, než omdlela a poroučela se k zemi.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

„Chci vědět, co tohle mělo, kčertu, znamenat!“

Byli v Moralasově kanceláři, ale Jonas si nechtěl sednout. Stál vedle Liziny židle a jeho prsty byly zaťaté do jejího opěradla. Pokud by se chtěl k Liz někdo přiblížit, musel by ho nejprve udeřit a teprve potom mu začít klást otázky. Tím *někým* měl na mysli především Scotta Trydenta.

Moralas se opřel o stůl a věnoval Jonášovi jeden ze svých dlouhých, klidných pohledů.

„Možná snáze přijmete vysvětlení od svého krajana.“

„Zvláštní agent Donald Scott,“ představil se muž sedící na okraji stolu, kterého Liz do té doby znala jako Scotta Trydenta. „Omlouvám se za podvod, Liz,“ dodal – a ačkoli se i jeho hlas zdál být na první pohled klidný, nedokázal zcela utajit jisté vzrušení. Projevovalo se obzvláště ve chvíli, kdy pohlédl na Jonase. Vypadalo to, jako by si říkal, že dobrý konec všechno ospravedlňuje, a snažil se o tom přesvědčit i ostatní. „Tři roky jsem musel kočovat od pláže k pláži. Sledoval jsem slečnu Palmerovou a Jerryho Sharpea už předtím, než jste se vy dva stačili infiltrovat do pašeráckého gangu. Pořád jsem ale nemohl dosáhnout kontaktu s vrchním šéfem, s KOORDINÁTOREM.“

Poslední měsíce jsem proto pracoval s Pablem Manchezem, abych se dostal k Ambuckleovi co nejbliž.“

Jonas položil Liz ruku na rameno a řekl: „Zneužil jste ji. Prachsprostě jste ji zneužil jako prostředek k dosažení svého cíle.“

„Ano, tohle byl problém,“ připustil zvláštní agent Donald Scott. „Naše organizace si nebyla jistá, do jaké míry je slečna Palmerová ohrožena. A kromě toho... Věděli jsme o jejím obchodě i o tom, k

čemu je využíván. Po jistý čas pro nás dokonce byla hlavním podezřelým.“

„Takže já byla podezřelá?“ zeptala se šokované Liz a musela si sáhnout na žaludek, který se jí sevřel a roztrásl. „Vy jste mě opravdu podezírali?“

„Opustila jste Spojené státy před deseti lety a od té doby jste se tam nikdy nevrátila. Dceru jste po většinu roku držela daleko od Cozumelu, na jedné z nejlepších a také nejdražších škol v Houstonu.“

„To je snad moje soukromá záležitost!“ ohradila se Liz.

„Samozřejmě,“ ujistil ji agent Scott. „Vaší ryze soukromou záležitostí bylo i to, že jste přijala do zaměstnání Jerryho Shaipea. Dokonce jste mu i pronajala pokoj své dcery, takže...“

„Vy jste mého bratra...“ přerušil ho Jonas. „Vy jste ho také zneužili?“

Agent Scott to zprvu nepotvrdil, ale ani nevyvracel.

„Kontaktoval jsem Jerryho Shaipea v New Orleansu. Bruslil na hraně zákona, ale měl styl. Udělali jsme mu proto malou nabídku. Kdyby se dokázal dostat do vnitřního pašeráckého okruhu a přinést nám odtud pár informací, byli bychom ochotni přimhouřit oko nad některými jeho hříšky. Měl jsem vašeho bratra rád,“ obrátil se na Jonase. „Kdyby se dokázal usadit, nemusel by skončit jako trestanec.“

„Takže Jerry tedy pracoval pro vás?“

„Ano, pracoval. A jeho vzhled i způsob myšlení dávaly člověku snadno zapomenout na jeho... na jeho charakter.“

Tohle byl celý Jerry, musel v duchu uznat Jonas a pomalu vykročil k oknu.

Venku uviděl slunce tančící na mořské hladině, vodu čeřící se pod lodními trupy a děti loudající se podél mola. Ta scéna byla téměř stejná, jako když před několika týdny poprvé přistál na Cozumelu.

„Co se vlastně stalo?“

„Jerry měl pouze plnit rozkazy. Ale jednoho dne se mi přiznal, že by chtěl zkusit něco, co by ospravedlnilo tu lepší část jeho osobnosti.“

Zabolelo to.

„A dál?“ zavrčel Jonas.

„Napadlo ho, že uvede věci do pohybu tím, že ukradne peníze z mrtvé schránky. Nevěděl jsem o tom, dokud mi nezavolal z Acapulca. Řekl mi, že dohnal hlavu organizace do pozice, kdy bude muset zasáhnout osobně. Zkoušel jsem mu to vymluvit.“ Škrtl zápalkou a poté, co ji nechal vyhořet, ji zahodil do popelníku na Moralasově stole. „Neposlouchal. Vrátil se na Cozumel a zkusil se dohodnout s Manchezem. Ani o tom jsem nevěděl. Ale i kdybych věděl – nejsem si jistý, že bych to mohl zastavit. Neradi jsme ovšem ztratili civilistu a já nerad přišel o svého přítele.“

„Dál?“ zavrčel znovu Jonas.

„Potom přišel rozkaz přimáčkнут Liz. To bylo v době, kdy jsme po vašem výletě do Acapulca zjistili, že jste schopni ohrozit další průběh pašování. V té chvíli nás napadlo, že byste mohli být dobrá návnada.“

„Přišla jsem na policii,“ pohledla Liz vyčítavě na Moralase. „A vy jste mi o ničem nic neřekl.“

Kapitán se ošil.

„Dozvěděl jsem se o pravé totožnosti agenta Scotta teprve včera. Do té doby jsem pouze věděl, že má americká tajná služba svého muže přímo v pašeráckém gangu. A že to tak musí být.“

„Měli jste ochranu,“ ozval se zvláštní agent Scott. „Neminul den, slečno Palmerová, abyste nebyla chráněná buď kapitánovými muži, nebo přímo mnou. Váš příjezd ovšem věci dost zkomplikoval,“ obrátil se na Jonase. „Vy jste se do věci příliš zakousl. Mám pocit, že vy a Jerry máte víc společného než pouhé v/c/icni.“

Jonas cítil váhu mince po dědečkovi na svém krku.

„Možná tomu tak skutečně je.“

„Dobrá,“ lokl si agent Scott kávy, než opět pokračoval. „Dostali jsme se k bodu, kdy jsme se v zájmu rozbití gangu museli buď spojit s Manchezem a pár dalšími lidmi, nebo jít od toho. A naší organizaci šlo o rozbití. To byl náš prvořadý úkol.“

„Podplatili jste je,“ ušklíbl se Jonas. „to je tedy úroveň!“

„Manchez dostal za úkol udělat cokoli, aby dostal zpátky peníze, které Jerry vzal. Jenže nikdo nevěděl, kde jsou. Teprve vy dva jste nás k nim dovedli. V té chvíli se Ambuckle rozhodl, že vás dostane.“

At' už tak či tak. Kdyby vás našli mrtvé při pašerácké akci, mohlo by to od něho odvést pozornost a on by začal se svým byznysem někde jinde. Postaral jsem se, aby Merriworth o **Manchezovi** rozšířil, že jede v nějakých podvodech. A když Manchez plul k vaší lodi, zatelefonoval jsem muži, známému jako Glancy. On se vrátil, aby **si to** s vámi vyřídil sám.“

Liz se na to zkoušela dívat jako na šachovou partii. Ale nemohla. Na to do ní byla příliš zainteresovaná.

„Nevěděl jste ještě včera ráno, kdo to je – a klidně jste mě tu nechali běhat a dělat návnadu.“

„Tucet ostřelovačů byl neustále na pozici,“ ujišťoval ji zvláštní agent Scott. „Já měl také zbraň. Ambuckle ne. Ale na tom teď už nesejde. Hlavní je, že ho můžeme obvinít z pokusu o vaši vraždu. To je náš jediný přímý důkaz. Vy jako právník to, pane Sharpe, zajisté chápete. Bez přímého důkazu by Ambuckle také docela dobře mohl na základě zaplacení kauce vyklouznout a zmizet nám z očí.“

„To záleží na tom, v které zemi by se ocitl před soudem,“ ozval se tiše kapitán Moralas. „Jestli v mojí, nebo ve vaší.“

„Poslyšte, Moralasi,“ zamračil se na něj agent Scott. „Tohle prodiskutujeme později. Lituji, že jsme si spolu nikdy nedali pořádný drink,“ obrátil se pak zcela jiným tónem zpátky k Jonášovi. „A je mi opravdu moc líto, že to nešlo jinak,“ zkusil se potom usmát na Liz. „Ale Ambuckle propašoval do Států přes tisíc liber kokainu a měl na svém kontě víc než patnáct zavražděných. To už byla dost velká cena na to, aby stálo za to trochu riskovat.“

„Trochu riskovat!“ zopakovala po něm Liz a vzala Jonase za ruku. „Doufám, pane Try... **pane** Scotte, že pochopíte, když vám teď řeknu, že vás do konce života nechci vidět. A ještě něco. Potápěč z vás nikdy nebude, i kdybyste absolvoval ještě deset dalších kurzu.“

„Řekl jsem, že se omlouvání, ale...“ začal agent Scott.

„A víte, co vám řeknu já?“

„Ne.“

„Tohle!“ ukázal mu Jonas zaťatou pěst, kterou mu vzápětí uštědřil pořádnou ránu do obličeje. „Jestli chcete, můžete se o to podělit s těmi, kdo vás vychovali.“

Agentova brada udeřila o opěradlo židle, když se kácel k zemi.
„Jonasi!“

Liz neměla jinou šanci než pouze zírat. Potom ucítila, že na ni jde záchvat smíchu, takže si raději dala ruku před pusou.

„Jinak jsem vám samozřejmě vděčný za to, jak jste mluvil o mém bratrovi. Jedině díky vám jsem si uvědomil, že skutečně nebyl tak z. gruntu špatný.“

Agent Scott si třel čelist.

Jonas se k němu otočil zady.

„Sbohem, kapitáne.“

„Sbohem, pane Sharpe,“ řekl Moralas. Pak vzal Liz za ruku a políbil jí ji. „*Vaya noc dios*. Tu rozbitou židli vaše vláda samozřejmě zaplatí!“ oznámil potom suše zvláštnímu agentovi Scottovi.

Odešel. Ona sama ho poslala pryč Už přes dva týdny se Liz každé ráno probouzela se stejnými myšlenkami. Kdyby následovala pouze hlas svého srdce, musela by mu říci ANO hned ve chvíli, kdy se jí zeptal, zda si ho chce vzít. Místo toho zruinovala jeho a nejspíš i svůj vlastní život.

Jonas byl zkrátka a dobře zpátky ve svém světě. Listoval svými právníckými knihami, dával do po řádku chod své kanceláře a chodil na elegantní večerní party do vybrané společnosti. Jeho pobyl **na** Cozumelu se mu nejspíš zdál být z odstupu nudný a fádní. Proto ani nenapsal, ani nezavola. Ani slůvkem se s ní nerozloučil, natož aby se zmínil o svých citech.

Odletěl hned den poté, kdy byl Ambuckle vzat do vazby a obviněn z řady zločinů včetně pokusu o vraždu Liz Palmerové.

Odešel – a Liz zůstala ještě osamělejší, než bývala předtím.

Nelitovat!

Tohle sama sobě slíbila. To, co Jonášovi dala, bylo dáno bez jakýchkoli podmínek či znišných očekávání. Její milenec byl pryč, ale ona musela zůstat celá. Obzvlášť teď, když se Faith vrací domů na prázdniny.

Liz zaparkovala motorové kolo a poslouchala hlášení o příletu letadel. Faith měla v doprovodu Liziných rodičů přiletět z Houstonu.

Koupím květiny, napadlo Liz. Matka miluje květiny.

Uvnitř terminálu byl vzduch chladný a plný ruchu. Turisté přijížděli a odjížděli.

Liz vběhla do prvního obchodu a ve spěchu nakoupila. Po chvíli se objevila zpátky v hale s dvěma velkými sáčky s nákupem a plnou náručí karafiátů.

Cestující seděli na plastických židlích a četli si turistické průvodce. Jakási žena si před zrcátkem nanášela růž na rty.

Liz si nervózně prohrábla vlasy a napadlo ji, zda by si ještě neměla odskočit na dámy zkontrolovat svůj vzhled. Místo toho se ale zvedla a začala přecházet podél velkého okna, kterým bylo vidět vzlétající a přistávající stroje.

Letadla bývají vždycky zpožděná, když na ně čekáte! uvědomila si.

Strach ale neměla. Nebe bylo čisté a modré a ona věděla, že stejné **je** i nad Houstonem, protože zprávy o počasí toho **dne** sledovala ještě bedlivěji než jindy.

A pak tam Faith najednou stála. Byla oblečená do modré sukně a bílé **blůzky**.

Bože, ta ale vyrostla! **pomyslela** si Liz. Neplač! přesvědčovala se potom vehementně. Neplač!

Jenže co naplat. Slzy **se** ji **stejně draly** z očí a stékaly jí po tvářích. Potom své dceři vykročila vstříc.

„Mami, seděla jsem u okna, ale náš dům jsem neviděla,“ oznámila Faith a vzala matku kolem krku. „Koupila jsem ti dárek.“

Liz nasála její vůni.

Pudr, mýdlo a... a čokoláda, která zanechala stopy na bílé blůzce.

„Nech mě, ať se na tebe podívám!“

Neviděla ji tak dlouho a teď musela uznat, že je její dcera krásná. Skutečně moc krásná!

„Vypadlo mi pár zubů,“ chlubila se Faith.

„Ano, já vidím, zlatíčko,“ ujistila ji Liz.

„A brzy mi vypadnou ještě další dva!“ křenila se dcera.

Liz ji políbila nejprve na jednu tvář, pak na druhou.

„Pojedeme domů,“ řekla, ale nejprve ještě vykročila vstříc svým rodičům.

Její otec byl vysoký a ve svém věku ještě štíhlý. Usmíval se na ni způsobem, na jaký byla zvyklá pouze v případech, že ho něčím mimořádně potěšila.

Matka stála vedle něho a ani v nejmenším na ní nebylo vidět, že prožila víc stresů a bezesných nocí než kdo jiný.

„Mami!“ objala ji Liz.

„Musím se jít rozloučit s Jonášem,“ ozvala se Faith.

„Cože?!“

„Přiletěl s námi. Musím mu říct *Ahoj*.“ Liz se otočila a uviděla ho. Postával opodál a trpělivě čekal.

Krev se jí vehnala do tváří a srdce se prudce rozbušilo. S rukou na Faithině rameni zůstala stát, kde byla.

Jonas k ní přistoupil a políbil ji. „Je pěkné tě zase vidět,“ řekl a zvedl Liziny sáčky s nákupem. „Tohle bude nejspíš pro vás,“ dodal a podal Rose Palmerové kytici karafiátů. „Ano,“ zamumlala Liz.

„Úplně jsem zapomněla.“

„Jsou roztomilé!“ pochválila ji matka. „Jonas nás s tatínkem odveze do hotelu. Večer ho všichni společně navštívíme a povečeříme s ním. Nemáš doufám nic proti tomu?“

„Ne... já... samozřejmě...“

„Uvidíme se potom,“ vtiskla jí matka krátký polibek. „Já vím, že teď ze všeho nejvíc toužíš vzít Faith domů a být s ní chvíli sama.“

„Ale já...“

„Pojďte!“ vyzval Jonas Liziny rodiče. „Budeme si muset nechat proclít zavazadla.“

Liz osaměla se svou dcerou.

„Můžeme se zastavit u seňora Pessada?“

„Ano,“ řekla Liz nepřítomně. „Ale až někdy jindy, dnes ne.“

„A můžu od něho dostat bonbóny?“

Faith se usmála.

„Stejně je od něho dostaneš, ať si o tom budu já myslet, co chci. Teď už ale vážně pojedme domů!“

Liz čekala, dokud si Faith nevybalí zavazadla, dokud nepověsí skleněného ptáka, kterého dostala darem, do okna a dokud se trochu nenasačí.

„Faith,“ obrátila se pak na ni co nejhlostejnějším hlasem. „Kdy ses setkala s panem Sharpem?“

„S Jonášem?“ zeptala se Faith, kterou teď ze všeho nejvíc zajímalo, jak má pojmenovat svou novou panenku. „Přijel **domů** k babičce.“

„K babičce? Kdy?“

„Já už nevím, nepamatuji! se. Té panence budu říkat Cassandra, protože je lak moc hezká a má pěkné dlouhé vlasy. Můžu si vzít zmrzlinu?“

„Jistě,“ přisvědčila Liz. „A proč k babičce a dědovi přijel?“

„Chtěl, myslím, s babičkou o něčem mluvit. A s dědou také. Zůstal na večeři. Babičce se moc líbil, protože jinak by mu nenabízela třešňový koláč. Mně se líbí taky. Umí hrát skvěle na piano. A taky mě vzal do zoologické zahrady.“

„Cože?!“ Liz málem vypadla mísa, kterou držela v ruce. „Jonas tě vzal do zoo?“

„Minulou sobotu. Krmili jsme popcornem opice, ale moc o něj nestály,“ zahihňala se Faith a nabrala si další lžičku zmrzliny. „Jonas vyprávěl legrační historky a ošetřil mi koleno. Podívej!“ ukázala Faith hrdě své nedávné zranění.

„Jak se ti to stalo?“ zajímala se Liz.

„Zkoušela jsem, jak rychle se dá utíkat v těch nových teniskách, a upadla jsem. Ale nebrečela jsem.“

„Tím jsem si naprosto jistá!“ řekla Liz a shrnula jí podkolenku, aby se mohla na **ošetřenou ránu** podívat.

„Jonas taky nebrečel ani nedělal žádný zbytečný zmatek. Vyčistil mi všechno kapesníkem. To ale bylo špíny! A té krve! Řekl mi, že mám stejné hezké oči jako ty.“

„Opravdu? A co ještě říkal?“

„Mluvili jsme o Mexiku a o Houstonu. Zajímalo ho, kde se mi líbí víc.“

Liz strnula s rukou na dceřině koleni.

Tohle je důležité! uvědomila si. Na tomhle *opravdu záleží*.

„A cos mu řekla?“

„Že jsem ráda tam, kde jsi ty.“

„A on? Co on na to?“

„Řekl, že právě tam je rád i on. On je tvůj přítel?“

„Můj...“ zděsila se té otázky Liz, ale zároveň měla co dělat, aby se při odpovědi nezasmála. „Ne!“

„Charlenina matka má přítele, ale není tak vysoký jako Jonas. A nemyslím, že by někdy vzal Charlene do zoo. Myslíš, že někdy...“

„Uvidíme!“ odbyla ji Liz a začala mýt mísu od zmrzliny.

„Poslouchej, někdo jde!“ vyskočila Faith, jako když střelí, a běžela k předním dveřím. „To je Jonas!“ zahalekala nadšeně a vyběhla ven.

„Faith!“

Liz spěchala z kuchyně a vyšla na verandu právě včas, aby viděla, jak se Faith s rozběhem vrhá na Jonase.

Se smíchem ji chytil, zatočil s ní ve vzduchu a zase ji postavil na zem. To všechno tak přirozeně, jako by to dělal celý život.

„Jdeš právě včas,“ zavěsila se Faith potěšené do jeho paže. „Právě jsme o tobě mluvily.“

„To je zvláštní!“ usmál se Jonas. „Protože já na vás dvě také právě myslel. Ještě jednou zatočit?“

„Ano, prosím!“

„Faith...“ ozvala se Liz.

„Miluje to,“ přerušil ji Jonas. Pak Faith postavil na zem a přiklekl na schod, aby měl hlavu ve stejné výšce jako ona. „teď bych si ale rád promluvil s tvou maminkou o samotě.“

„A proč?“

„Musím ji přesvědčit, aby si mě vzala za muže.“

Jonas ignoroval Lilin povzdech a sledoval Faithinu reakci. Její oči se zúžily a ústa nakrabatila.

„Řekla, že nejsi její přítel. Ptala jsem se jí.“

Jonas se ušklíbl a naklonil se blíž.

„Právě proto ji musím přemluvit.“

„Babička říká, že je moje maminka tvrdohlavá a že je moc těžké ji o něčem přesvědčovat,“ varovala ho Faith.

„Zkusit se to ale může!“ zakřenil se Jonas.

Faith to důkladně rozvážila a přikývla: „Tak jo. Můžu se na chvilku jít podívat k Robertovi, mami? Ukážu mu tu novou panenku.“

„Dobře,“ souhlasila Liz. „Ale jenom na malou chvilku.“
„Máš skvělou dceru!“ řekl Jonas, když Faith čiperně odběhla.
„To je spíš její zásluha než moje.“

„Chceš mluvit uvnitř, nebo raději tady?“ zeptal se Jonas.

„Jonasi, nevím, proč ses vrátil zpátky, ale...“

„Samozřejmě že víš, proč jsem se vrátil zpátky. Nejsi přece hloupá.“

„My dva nemáme o čem mluvit.“

„Tak fajn, budeme mlčet,“ prohlásil Jonas a naklonil se k ní.

Když ji přitáhl k sobě, chtěla ucuknout. Ale už napřed věděla, že to nedokáže. Její ústa se hladově zamkla do jeho rtů a svět se s ní zatočil.

„Jonasi!“

„Když nechceš mluvit – můžeme se milovat tak dlouho, dokud se věci nevyjasní.“

„Já je teď vidím zcela jasně.“

„I já. Miluju tě.“

Přece jen se pokusila odtáhnout. „Jonasi, tohle není možné.“

„Omyl. To je naprosto možné. Pointa je v tom, že mě potřebuješ, Liz. A já potřebuju tebe.“

„Slyšels přece, jak jsem tvrdohlavá.“ Jonášovy oči se zúžily.

„Možná právě proto tě tolik miluju.“

„Jonasi!“

„Chceš mi snad říct, že jsem ti ani trochu nechyběl?“

Otevřela ústa, potom je znovu zavřela. „Pokud ano, tak mi to řekni teď hned a hezky do očí!“ Liz neuměla nikdy dobře lhát. A nepokusila se o to ani teď. Opřela se zády a sloupek zábradlí.

„Jonasi, nemůžu utéct svému životu, pocitům a zodpovědnosti.“

„Od nynějška klidně můžeš. Líbí se ti dárek, který ti Faith přinesla?“

„Cože?!“ zeptala se zmateně Liz. „Ano, samozřejmě že se mi líbí.“

„Dobře. Koupil jsem ti také jeden,“ řekl Jonas a vytáhl z kapsy malou, sametem potaženou krabičku.

Otevřela ji a spatřila třpyt diamantu zasazeného do zlaté obroučky.

„Byl jsi vždycky směšný, Jonasi,“ řekla, ale nemohla zabránit tomu, aby ji **prsten** navlékl na prst. „A teď jsi ještě směšnější.“

„Nevadí,“ ušklíbl se Jonas. „Alespoň nebudeš mít nudného manžela. Můžu prodat svoji advokátní praxi ve Filadelfii a žít na Cozumelu.“

„Nesmysl!“ namítla .

„Pokud se ti nelíbí tahle varianta, můžu ti nabídnout jinou. Pojedeš se mnou do Filadelfie. Nebo ještě jinak. Vezmi mapu a zapíchni do ní někam prst. Místo, na které ukážeš, bude tím, kde budeme společně žít.“

Liz zavrtěla hlavou.

„Takhle přece nemůžeme ze svých životů utéct. Ty máš svoji kariéru. A já chtěla rozšiřovat svůj obchod.“

„Obchod, obchod,“ zamumlal Jonas. „A co uděláš pro sebe?“

„Nemůžu být ženou takového muže, jako jsi ty.“

„Naopak!“ opravil ji Jonas. „Jedině ty můžeš být ženou takového muže, jako jsem já. Pokud bys chtěla, můžeš se klidně vrátit zpátky do školy a dokončit ji.“

„Na to už je pozdě, nedokázala bych to.“

„Nedokázala?“ podivil se Jonas. „Žena, která během posledních pár týdnů dokázala projít peklem, by nedokázala složit pár zkoušek? Nutit tě ale nebudu. Jde mi hlavně o to, abys byla se mnou.“

Liz si zhluboka povzdechla.

„Ani nevíš, jak ráda bych ti věřila. Miluju tě, ale...“

„Ale znovu se mě chystáš odmítnout?“

„Musím!“

„Kvůli Faith?“

„Ano, kvůli Faith!“ Jonas se usmál.

„Posledních pár týdnů jsem strávil tím, že jsem se ji snažil poznat blíž.“

„A na co jsi přišel?“

„Na to, že je stejně okouzlující jako ty. Chci ji.“

„Cože?!“

„Ano. Chci, abys mi dovolila ji adoptovat.“

„Adoptovat?!“ šokoval ten návrh Liz. „Ale ona je...“

„Tvoje, já vím,“ přerušil ji Jonas. „Vždyť ti ji také nechci brát. Jenom bych rád, abychom my tři měli stejné jméno. Pokud bude chtít Faith dál chodit do své školy, můžeme klidně žít v Houstonu. Časem jistě bude mít naše dcera další sestřičku nebo bratříčka, protože já osobně dávám přednost početnějším rodinám. A ty?“

Nabídl jí všechno, co může muž ženě nabídnout. Ona však stále ještě váhala.

„Ona je dítě jiného muže. Jak na to budeš moci zapomenout?“

„Faith je *tvoje* dítě,“ připomněl jí Jonas. „Řeklas mi, že i ty jsi tehdy byla pouze dítě,“ vzal ji pak za ruku a políbil ji.

„Jonasi, víš co to znamená vzít si ženu s desetiletým dítětem? Dovedeš si vůbec představit ty komplikace?“

„Nebojím se jich!“

„Jseš si tím jistý?“

„Naprosto!“

„Jonasi,“ řekla po chvilce odmlčení Liz. „Jestli řeknu ano, a ty mě pak necháš jít, protože změníš názor – budu tě nenávidět po celý zbytek života.“

„Nic takového se nestane,“ ujistil ji Jonas. „Příští týden pojedeme do Lancasteru k mým rodičům. A tam se také dáme v kostele oddat.“

Nádherné! Tohle bylo skutečně nádherné. Její milenec byl zpátky, její dcera byla u ní – a nic, zhora nic se najednou nezdálo být nemožné.

„A kdy... kdy jí to řekneme?“ zeptala se Liz.

„Myslíš Faith?“

„Ano, myslím Faith.“

„Ale miláčku, ta už to přece dávno ví!“